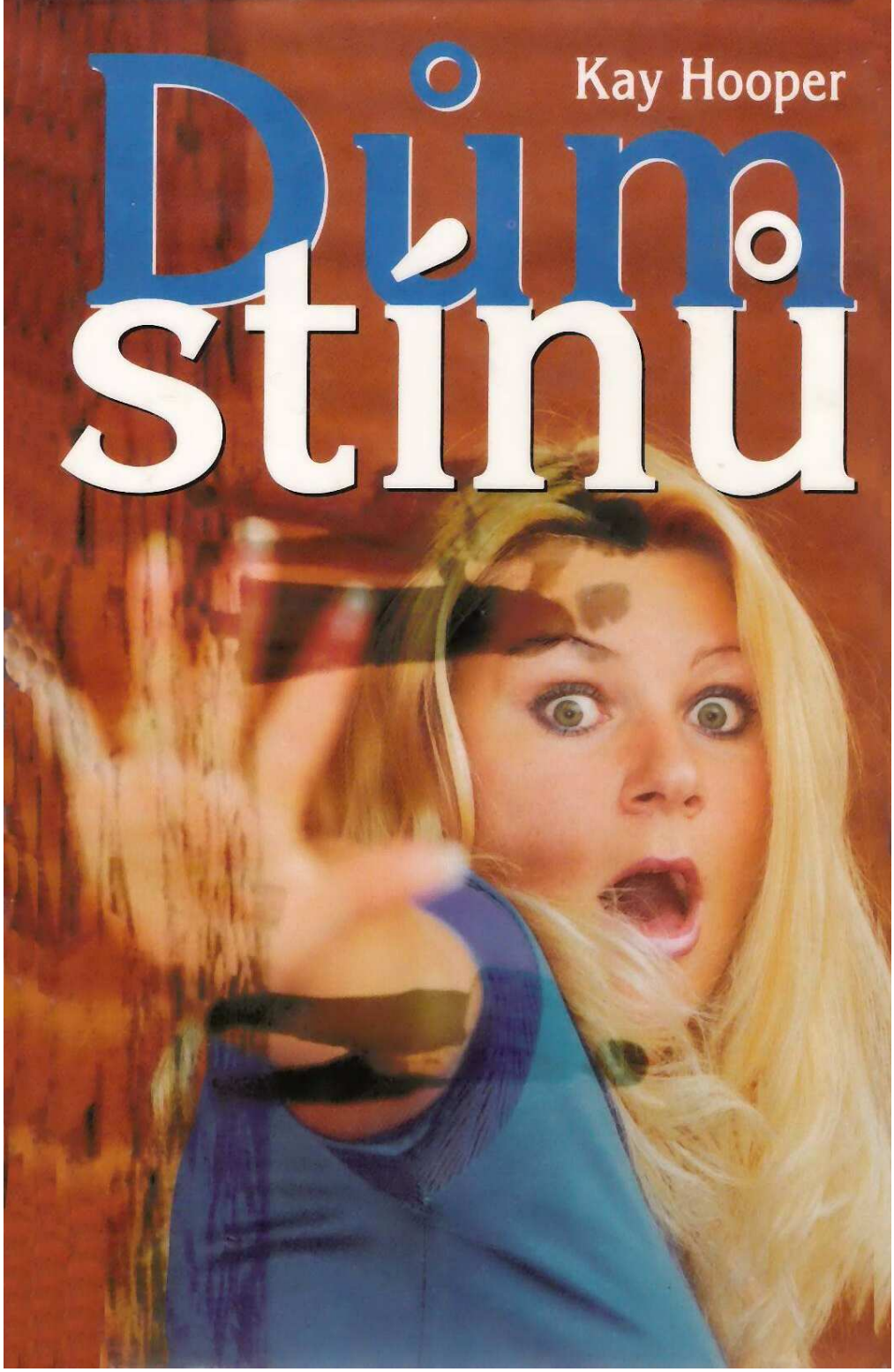
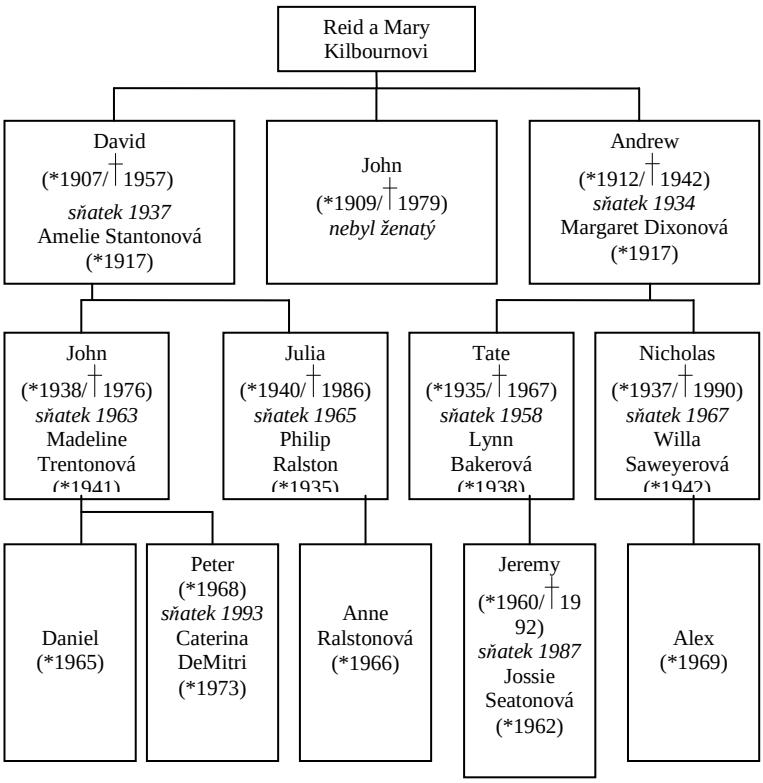
Kay Hooper

Dům stínů

RODOKMEN

Reid a Mary Kilbournovi
David (*1907/† 1957) sňatek 1937 Amelie Stantonová (*1917)
John (*1909/† 1979) nebyl ženatý
Andrew (*1912/† 1942) sňatek 1934 Margaret Dixonová (*1917)
John (*1938/† 1976) sňatek 1963 Madeline Trentonová (*1941)
Julia (*1940/† 1986) sňatek 1965 Philip Ralston (*1935)
Tate (*1935/† 1967) sňatek 1958 Lynn Bakerová (*1938)
Nicholas (*1937/† 1990) sňatek 1967 Willa Saweyerová (*1942)
Daniel (*1965)
Peter (*1968) sňatek 1993 Caterina DeMitri (*1973)
Anne Ralstonová (*1966)
Jeremy (*1960/† 1992) sňatek 1987 Jossie Seatonová (*1962)
Alex (*1969)

Prolog

24. prosince 1954

Opatrně odložila zrcadlo na stůl, nepřítomně pohladila zdobený třpytivý rám z mosazi a zvedla oči.

„Proč mi to vůbec říkáš?“ zeptala se rozechvělým hlasem.

„Musíš to vědět,“ popošel k ní, trochu zneklidněný, protože očividně znervózněla. „Nechápeš, drahoušku?“

„Nemůžu tomu uvěřit.“

„Catherine…“

Prudce zavrtěla hlavou. „Ne, nevěřím tomu. Jak bych mohla? Vždyť po mně chceš, abych zapřela všechno, co mě učili.“

Uvědomil si, že jí to neměl říkat. Byla hluboce věřící, její víra byla tak neotřesitelná, že to dokonce nemohla tolerovat ani kvůli němu. Když hleděl na její rozrušený obličej, zamrazilo ho.

„To ne, drahá,“ chlácholil ji. „Vždyť je to jen můj názor. Ale velice tě miluji, takže…“

„Ne.“ Dívala se na něj jako na neznámého člověka, který jí oznámil nějakou hroznou zvěst. „Ty tomu věříš. Opravdu tomu věříš.“

Chtěl to popřít, povědět cokoliv, jen aby jí z obličeje zmizel úlek a z očí ohromení, ale skutečně věřil tomu, co říkal. Jenomže se až moc dobře znal, a proto věděl, že není schopen lhát, zejména ne jí.

„Koneckonců na tom nezáleží. Vždyť i v jiných věcech se neshodneme. Proč by mělo být tak důležité právě tohle?“

Z obličeje se jí vytratila všechna barva. „Chceš říct, žes *nevěřil,* i když si celou tu dobu chodil se mnou do kostela? Lhal jsi?“

„Ne, nelhal. Jen věřím v odlišný výklad Božího slova, to je všechno. V odlišnou interpretaci…“

Zmučeně se na něj podívala a couvla. „Vůbec tě neznám,“ šeptala. „Nemůžu se přece vdát za muže, kterého neznám!“

„Catherine…“ Natáhl k ní ruku, ale odvrátila se a spěšným, nejistým krokem vyšla z pokoje.

Chvíli strnule stál, zachvácený mrazivým neklidem, neboť si uvědomil, že se dopustil největší chyby svého života. Když zaslechl hukot motoru, srdce mu vyskočilo až do krku a rozběhl se ke dveřím. Lilo jako z konve, silnice byly kluzké jako sklo a Catherine jako řidič za volantem nijak nevynikala.

Nasedl do svého auta, nastartoval, ale Catherine už mezitím sjela z příjezdové cesty. Věděl, kam pojede. Do kostela, tam se uchylovala vždycky, když měla nějaké problémy a pochybnosti. Jenže kostel stál na druhém konci města a na silnici ji čekaly ostré zatáčky a strmé kopce.

Nebyl daleko za ní, ale sotva viděl za kapotu auta, a tak musel zpomalit. Cítil, že pneumatiky kloužou po vozovce, i když jel pomaleji, nadával a klel a srdce mu svíral mrazivý pocit.

Určitě se jí nic nestane. Nesmí. Její Bůh ji ochrání.

Když dorazil na vrchol jednoho z příkrých kopců, ve světlech auta uviděl díru ve starém dřevěném plotě, který měl sloužit jako bariéra, ale hodně chabá. Zneklidněný zastavil auto, a jen co otevřel dveře, zavolal její jméno. Za několik vteřin už byl u otvoru v plotě, promoklý do poslední nitky. Voda, co mu

stékala do očí, ho oslepovala. Téměř přepadl přes ohradu.

Protřel si oči a snažil se proniknout pohledem přes závoj hustého deště. Zablýsklo se a na okamžik uviděl svah svažující se pod ohradou. Leželo tam Catherinino auto, převrácené v nepřirozeném úhlu a rudé plamínky pod ním věštily nebezpečí. Pustil se z kopce, nohy mu klouzaly v promoklém blátě, ale myslel jen na to, aby byl co nejdřív u ní.

Už byl téměř na místě, když se ozval ohlušující výbuch a auto se na okamžik vzneslo do vzduchu.

Horká tlaková vlna ho shodila, a než se postavil na nohy, auto už bylo v plamenech.

Do duše se mu vkradla trýznivá bolest a ztuhlý strachem se díval na Catherininu ruku. Visela z okna, bezvládná, netknutá úlomky skla roztroušenými všude kolem. Na prsteníku se jí třpytil zářivý diamant, který jí daroval.

1

„Strávíme tam ani ne dvě hodinky, slibuji. No, nenech se prosit, Lauro, určitě to bude zábava.“

Laura Sutherlandová si posunula sluneční brýle trochu níž, přimhouřila oči před jasnými paprsky slunce odrážejícími se od vody v bazénu a zpod přivřených víček se podívala na svoji společnici. „A pro koho? Cass, dobře víš, že nesnáším starožitnosti.“

Cassidy Burkeová seděla na slunci kousek od přítelkyně ukryté pod slunečníkem. Natřela si na hnědé stehno opalovací krém a nespokojeně vzdychla. „Nebudou tam jenom starožitnosti. Slyšela jsem, že prodávají různé věci, dokonce i nábytek. Kromě toho si vždycky chtěla vidět sídlo Kilbournů, nebo ne?“

„Kdovíjak po tom netoužím.“ Laura si závistivě přeměřila Cassidyino opálené tělo, trochu se na lehátku zavrtěla, ale dávala pozor, aby její rameno zůstalo ve stínu. Cassidy měla blond vlasy a modré oči, v takovýhle den by se tedy měla spálit na uhel. Ale kdepak, její pokožka měla zlatavě hnědý odstín.

Laura se neopálila vůbec, slunce ji hned spálilo, nebo jí poselo plet záplavou pih. Byla bílá jako stěna, i když trávila v Atlantě už druhé horké léto.

„Vůbec nejsi zvědavá?“ dotírala Cassidy. „Kilbournoví se zde usadili ještě dřív, než tudy propochodoval Sherman, a v novinách je pomlouvají už celé generace. Říká se, že Amelie zavraždila svého manžela. A každý ví, že její syn zemřel za záhadných okolností a jeho synové byli tehdy ještě úplně malí…“

„Cassidy!“ Laura si posunula brýle zpátky a zavrtěla hlavou. „I kdyby bylo pravda, co se říká, snad

si nemyslíš, že při výprodeji se mi podaří uvidět nebo zaslechnout něco zajímavého. Vsaďme se, že členové rodiny se poschovávají v pokojích ohrazených Saténovými provazy, aby se tam nedostala veřejnost.“

Tentokrát si Cassidy sňala brýle a upřela na Lauru světle modré oči zářící neutuchajícím nadšením. „Nejen pokoje, ale celý dům bude pro veřejnost uzavřený. Výprodej se koná na bočním nádvoří. Doslechla jsem se, že když se marnotratný syn vrátil domů, vzal opratě do vlastních rukou. Chce sice prodat několik cetek, ale v žádném případě nedovolí, aby se mu neznámí lidé motali po jeho rodném domě.“

„Marnotratný syn?“ nechtě vyhrkla Laura.

„Jo, jo. Daniel Kilbourne, Ameliin nejstarší vnuk. Nějakou dobu zveleboval rodinný majetek na severu. Mám dojem, že je to nějaký finanční génius. Jen co Amelii napadlo, že přeplněné půdy a sklepy je potřeba provětrat, Daniel hned přiběhl, aby to zorganizoval.“

„V tom tvém časopise asi vědí úplně všechno.“

Cassidy se zasmála a pohodlně se uhnízdila na lehátku. „Téměř všechno. Madeline, matka chlapců, prý pokorně a ochotně udělá vše, co si Amelie přeje, ale jejím synům se odpustí ledasco. Daniel prostě dělá to, co sám uzná za vhodné, a Peter zase okouzluje Amelii svým šarmem, a proto vždy dosáhne všeho, co chce.“

„Milá rodinka,“ otráveně zhodnotila Laura.

„A to ještě nevíš zdaleka všechno. Jsou jak z televizního seriálu! Stará paní ovládá většinu rodinného majetku, ale spravuje ho Daniel, i když se s ni musí neustále hádat. Postupuje prý velmi tvrdě, neboť Ameliin manžel sepsal závěť těsně předtím, než utonul ve vlastním bazénu. Za dědice celého majetku

ustanovil výlučně Daniela – samozřejmě až po Ameliině smrti. Ostatní členové rodiny musí být k Danielovi hodně milí, jinak jim nezbude nic jiného než si po Ameliině smrti najít práci.

V domě bydlí Josie Kilbournová, která se do rodiny přivdala. Nesnáší se s Ameliinou vnučkou Anne – to je dcera Ameliiny dcery, která prý záhadně zahynula…“

Laura zvedla ruku, aby Cassidy umlčela. „Dost, Cass! Ztratila jsem nit.“

„A to jsem se ještě nezmínila o Petrově manželce Kerry,“ nevinně pokračovala Cassidy. „Nemám ti povědět o její aféře s řidičem?“

„Probůh, je mezi Kilbournovými alespoň jeden nudný, úplně nezajímavý člověk?“

„To sotva. Je to nachlup jako seriál Peyton Place.“ Laura zavrtěla hlavou. „Ale stejně nemám chuť jít na ten výprodej. Koneckonců mě nezajímají ani Kilbournovi. Pěkně ti děkuji, ale sobotní dopoledne můžu strávit i lepším způsobem.“

Cassidy se usmála. „Vsadím se, že budou nabízet i zrcadla,“ prohodila, ale na Lauru se přitom ani nepodívala. „V tak velkém domě se určitě nějaká najdou. Jen si to představ – stará zrcadla, jaká bys nikde jinde neobjevila…“

„Potvoro,“ poznamenala Laura po dlouhé chvíli. Cassidy se k ní obrátila a uculila se. „Řídit budu já. A můžu si půjčit tvou modrou halenku?“

Laura byla odjakživa posedlá zrcadly. Jako dítě si ji doma dobírali pro marnivost. Nechápali, že se do zrcadel nedívá na svůj odraz, ale pokaždé čeká, že

uvidí i něco jiného. Sama si však nedokázala vysvětlit, v co vlastně doufá.

Když dospěla, naučila se ovládnout svou posedlost, stejně jako potlačovala i jiné nevysvětlitelné pocity, které ji odlišovaly od lidí kolem ní. Posedlost změnila na přijatelnou zálibu – stala se sběratelkou příručních zrcadel. Občas se tomu sice někdo i divil, ale aspoň si nikdo nemyslel, že je praštěná. Mnoho lidí přece sbírá divné věci.

Občas si ji kvůli tomu dobírali. Ale když ji, ti co ji znali nejlépe, chtěli dát dárek, pokaždé sháněli zajímavá zrcadla, protože si byli jistí, že tím ji určitě potěší.

Jenomže nikdo, ani příbuzní, ba ani její nejbližší přítelkyně Cassidy, netušili jak dalece sahá její posedlost. Ani je nenapadlo, že se do zrcadel nedívá proto, aby si zkontrolovala make-up nebo účes, ale aby konečně našla to tajemné něco, co ani neuměla pojmenovat. Nikdo nevěděl, že její sbírka neobsahuje jen těch asi třicet zrcadel, která měla v bytě vystavená na odiv.

V menší ložnici, kterou používala jako skladiště, měla stovky dalších zrcadel uložených v krabicích. Přirozeně, nekoupila každé zrcadlo, co se jí dostalo do rukou. Některé se jí zdálo být příliš veliké, jiné příliš malé, přehnaně zdobené nebo až moc jednoduché, nebo se jí nelíbil materiál, z něhož bylo vyrobeno. Neřídila se žádnou určitou představou, ale už na první pohled rozeznala, jestli to je „pravé“ zrcadlo. A i když ji všechna zpočátku nadchla, nakonec nebyla spokojená ani s jedním.

Uvědomovala si, že hledá nějaké konkrétní zrcadlo, ale neuměla si svoje počínání vysvětlit. Jeho podobu

jen nejasně tušila, ale v řídkých záblescích intuice se jí vybavoval obraz malého zrcátka s tepaným kovovým rámem a držadlem.

Nechápala, co ji nutí pátrat po tak zvláštní Věci, ani nevěděla, jaký smysl se tají v její touze. S určitostí věděla jen to, že nesmí propást ani jedinou příležitost získat další krásné zrcadlo.

Sídlo Kilbournových se nacházelo na jednom z nejstarších a nejpůvabnějších předměstí Atlanty a obklopovala ho zeď z červených cihel. Dům stál mezi mohutnými duby uprostřed třicetiakrového pečlivě udržovaného pozemku. Časopisy a muzeální spolky mu vytrvale udělovaly titul nejhezčího sídla v Atlantě, dokud se nakonec tajně nedohodly, že ho už v každoročním hlasování nebudou zařazovat mezi kandidáty, aby se ocenění dostalo i jiným domům.

Prostorný dům byl postaven v jižanském stylu, dříve typickém pro pobřežní oblasti řeky Louisiana. Z průčelí hlavní budovy vystupovaly do patra široké terasy podepřené dórskými sloupy a po obou stranách ji doplňovala rozlehlá boční křídla. Kromě řeckých sloupů se stavba pyšnila i prvky koloniálního stylu a francouzskými barokními motivy.

Laura se do domu zamilovala na první pohled. Překvapilo ji to, neboť stavby ji vůbec nepřitahovaly, a i když jako malířka uměla ocenit krásu, žádný jiný dům v ní doposud neprobudil takovou neodolatelnou touhu namalovat ho, nebo do něj vejít a důkladně ho prozkoumat.

Přirozeně, nemohla ho ani malovat, ani prozkoumat. Dům byl naposledy zobrazen na malbě z roku 1840 a v

průběhu dnešního výprodeje měl být pro veřejnost nepřístupný. U vchodu postávali strážní v civilu a dávali pozor, aby nikdo nevešel do domu, ani do přilehlé zahrady.

„Nechápu, proč jsou takoví úzkostliví, když v novinách přetřásají téměř všechny jejich soukromé záležitosti," poznamenala Laura.

Cassidy se zvědavě ohlédla a nepřítomně přikývla. „Je to tak. Ale asi se s tím nedá nic dělat."

„Asi ne."

Přikázali jim zaparkovat u široké přístupové silnice před domem, odkud vedl označený chodník kolem severního křídla na zadní nádvoří k obrovské garáži plné nábytku a dalších věcí. I před garáží bylo několik dlouhých stolů s vystavenými předměty, které si návštěvníci mohli před dražbou prohlédnout. Laura a Cassidy se musely nejdřív zaregistrovat u recepčního stolu, kde jim přidělili čísla. Potom vešly do garáže, v níž se procházely už asi dvě desítky lidí, i když do aukce zbývala ještě více než hodina.

„Zdá se, že největší kusy nábytku jsou vzadu," podotkla Cassidy. „Menší jsou tam v koutě. Měly bychom se asi rozdělit, protože já sháním stolek a ty zrcadlo. Setkáme se venku, až začne dražba."

Laura zahlédla na opačném konci garáže něco třpytivého, a tak jen roztržitě přikývla a vydala se tím směrem. U zdi stály police s menšími předměty, a právě tam to Lauru táhlo.

U police nebyl nikdo. Ostatní návštěvníci začínali s prohlídkou na druhém konci a sem se zatím nedostali. V místnosti panovalo ticho, neboť zájemci o koupi, zaujati prohlížením vystavovaných předmětů, mluvili téměř šeptem.

Přirozeně, Laura se věnovala výlučně zrcadlům. Pozorně si prohlédla nástěnná zrcadla u dveří garáže, ale vyřezávaných zlacených rámů si vůbec nevšímala. Její pohled přitahovaly pouze třpytivé zrcadlící tabule. Před každou postála asi minutu a upřeně se dívala na odraz místnosti za sebou. Pátravě zkoumala každý detail zrcadlené plochy – kromě svého vlastního obličeje.

Jenže to nevysvětlitelné, neuchopitelné, co hledala, jí stále unikalo. Zklamaně vzdychla a vykročila k policím. Kilbournovi vyklidili z půd a sklepů předměty, které v průběhu let nasbíralo několik generaci, a tak Laura našla na po1icch zhruba to, co očekávala: staré vázy, sošky, ozdobné mísy, svícny, bronzové stojany na knihy, několik lamp, vyřezávané obrazové rámy, hodiny, hromady knih a podobné věci.

Všimla si asi dvou věcí, které ji na chvíli přilákaly, ale vzápětí o ně ztratila zájem – dokud nedošla k poslední polici. Na prostředním regálu leželo osamocené zrcadlo.

Bylo přibližně třicet centimetrů dlouhé, rám vypadal jako mosazný, i když kov byl zašlý a nedal se s jistotou identifikovat. Držátko zdobil na obou okrajích hluboko vrytý složitý vzor a na jeho horním konci bylo vsazeno zrcadlo ve tvaru srdce. Laura ani nemusela zrcadlo obrátit, hned věděla, že na zadní straně najde vyrytý stejný ozdobný motiv. Připadal jí jaksi podivně povědomý.

Pojednou si s neochvějnou jistotou uvědomila, že právě tohle je ono zrcadlo, které hledá po celý život. Prostě to věděla.

Cítila to.

Když po něm natáhla roztřesenou ruku, srdce se jí prudce rozbušilo. Nejdřív se jen jemně dotkla držátka a prstem přejela po vyrytých ornamentech. Potom ho opatrně uchopila do ruky, jako by na každém pohybu nesmírně záleželo, a zvedla těžké zrcadlo z police.

Když ho měla před obličejem, uvědomila si, že má zavřené oči. Netroufala si je otevřít. Bála se toho, co uvidí – nebo neuvidí – když se do zrcadla podívá. Polekalo ji, že možná právě teď zjistí, jaká záhada se skrývá za její posedlostí.

Nakonec se však zhluboka nadechla a otevřela oči. Spatřila sama sebe: zrzavé vlasy, zelené oči a tváře bledší než obyčejně. Za jejím obličejem zrcadlo odráželo police plné vystavovaných předmětů a čtverec jasného denního světla v otevřených vratech garáže.

A to bylo vše.

Vyřešila se pouze polovina záhady. Laura byla přesvědčená, že našla to pravé zrcadlo, ale pořád ještě nevěděla, co vlastně chce uvidět za svým vlastním odrazem. A jestli to „něco“ vůbec někdy spatří.

Po dlouhé chvíli vrátila zrcadlo na polici, ale zůstala tam stát jako přibitá, hleděla na něj, tu a tam ho pohladila, dokud neohlásili začátek dražby.

„Je strašlivě ošklivé,“ prohlásila Cassidy, mračíc se od volantu na zrcadlo, které Laura zbožně držela v klíně. „Chtěli za něj jen pět dolarů, takže je určitě k ničemu.“

„Když ho vyleštím, bude hezké,“ namítla Laura. „Kromě toho přece víš, že právě na dražbách se dají koupit i cenné věci levně. A tohle zrcadlo je určitě starožitnost.“

„Ale to neznamená, že musí být i hezké.“

„Bručíš jen proto, že nějaký chlápek nabídl vyšší částku za ten stolek, po kterém jsi tak toužila.“

„Byl to *můj* stolek,“ odsekla naštvaná Cassidy.

Laura se nechtě usmála, ale nespustila oči ze zrcadla. Překvapení a vzrušení, které se jí zmocnilo, jen co ho poprvé zahlédla, ji neopouštělo a nemohla se dočkat chvíle, až ho bude moct vyleštit. Chtěla si ho důkladně prohlédnout, prozkoumat složité ornamenty vyryté do kovového držátka a rámu a zjisti to něm vše, co se jen dá. Na zadní straně nahmátla mezi ozdobnými motivy jakási čísla nebo písmena, ale zatím je neuměla rozluštit.

Okraj rámu byl na jedné straně poškozený, jako by jím někdo narazil do něčeho velmi ostrého, a uprostřed držátka byla vydřená ploška, na níž určitě spočinulo hodně prstů. Laura si byla jistá, že původní skleněnou výplň zrcadla vyměnili, protože se pravděpodobně rozbila. To zrcadlo by určitě mohlo hodně vyprávět, pomyslela si.

„…a zase mluvím sama se sebou. Jako obyčejně,“ stěžovala si Cassidy.

Laura zamrkala a podívala se na svou přítelkyni. „Promiň.“

„To nic.“ Cassidy se kysele zatvářila a potřásla hlavou. „Už jsme doma.“ Odbočila se svou dvouletou mazdou na parkoviště před domem, kde bydlely.

„Je mi líto, žes nedostala ten stolek, Cassi.“

„Nic strašného se nestalo. Ale předpokládám, že celé odpoledne budeš zírat na to zrcadlo a mně nezbude nic jiného než se nudit.“

„Vůbec nezírám,“ slabě zaprotestovala Laura. „Ale opravdu jsem mínila strávit odpoledne doma.“ Nepokoušela se obhajovat svou touhu zůstat se

zrcadlem sama, neboť Cassidy by to stejně nepochopila. *K* čertu, *vždyť ani já* sama *tomu nerozumím!*

Vešly do vstupní haly, kývly strážnému a nastoupily do výtahu. Cassidy vystoupila ve třetím patře, ještě pořád zakaboněná, a prohlásila, že si objedná pizzu a odpoledne stráví u bazénu. Laura odjela o patro výš, kde byl její byt.

Obě zde bydlely už pět let a staly se nerozlučnými přítelkyněmi. Pocházely z početných rodin, s příbuznými si však moc nerozuměly, a když se jim poprvé v životě naskytla příležitost užívat si svobody, nijak nespěchaly do manželství. Cassidy pracovala v bance a Lauřino povolání reklamní grafičky považovala za nepoměrně zajímavější než to svoje. Laura zase záviděla Cassidy schopnost flirtovat a nenuceně navazovat s lidmi kontakty.

Laura se nikdy nepouštěla do flirtů a vyhledávala spíše samotu. Emoce prožívala velmi intenzivně – snad to souviselo s jejím tvořivým nadáním, a proto se vyhýbala nezávazným vztahům. Přirozeně, měla přátele, ale s výjimkou Cassidy se s nimi vídala jen zřídkakdy.

Od doby, kdy skončila univerzitu, měla vážnou známost se dvěma muži, dokonce uvažovala o tom, že je představí rodičům. Jenže nakonec se ani jeden z nich nedostal do pobřežního městečka v Georgii, kde vyrůstala, neboť se s oběma rozešla. Vinu připisovala sobě, věděla, že je náladová a přecitlivělá, ale utěšovala se, že jednoho dne určitě potká někoho, kdo projeví pochopení pro její vrtošivou povahu.

Dnes však chtěla být sama se zrcadlem. Vešla do svého rohového bytu, který si vybrala, protože byl

slunečný a vzdušný díky velkým oknům orientovaným na jihovýchod. Útulnou kuchyňku odděloval od prostorného obývacího pokoje servírovací pult se dvěma vysokými židlemi. Za kuchyní bylo dost místa i pro stůl, ale musela se ho vzdát, protože v jídelním koutě stála rýsovací deska a někdy i malířský stojan.

Na něm ji čekal nedokončený obraz – jeden z pokusů, který měl posloužit k tomu, aby konečně zjistila, jestli se *opravdu* může věnovat jen malováni, nebo si musí i nadále vydělávat na živobytí v reklamě. Tenhle obraz se jí ale nějak nevydařil, a tak zarmouceně usoudila, že se malováním zřejmě neuživí. Domnívala se, že jí zatím chybí ta pověstná jiskra, tolik potřebná pro tvořivou duši malíře. Ale nevzdala se. Jednoho dne…

Sbírka zrcadel byla vpravo u chodby vedoucí ke dvěma ložnicím. Některá ležela na policích a jiná byla vkusně pověšená na zdi. Sbírka obsahovala zrcadla nejrozmanitějších tvarů v mosazných, stříbrných, měděných i cínových rámech a dvě byla v rámech z leštěného dřeva. Některá zrcadla se vešla do dlaně, největší bylo dlouhé téměř půl metru a našlo se tam dokonce i trojúhelníkové zrcátko vsazené do tepaného železa.

Jenomže Laura na ně ani nepohlédla. Odložila si kabelku na pohodlné čalouněné křeslo, opatrně položila zrcadlo na leštěný konferenční stolek a vydala se najít něco, čím by svůj nejnovější úlovek vyčistila.

Kolem páté odpoledne vrátný Lauře oznámil, že má návštěvu.

„Kdo je to, Larry?“

„Pan Peter Kilbourne, slečno Sutherlandová,“ odvětil vrátný a netušil, jak tím Lauru ohromil. „Říká, že přišel kvůli zrcadlu, které jste dnes koupila.“

Laura pocítila neodolatelné nutkání popadnout zrcadlo a utéct. Neuměla si to vysvětlit, ale zmocnila se jí skutečná panika. Úplně ztuhla. Naštěstí se vzpamatovala a uvědomila si, že nemá proč mít strach. Vždyť to zrcadlo si koupila a nikdo nemá právo jí ho vzít, dokonce ani Peter Kilbourne.

„Děkuji, Larry, pošlete ho nahoru,“ vypravila ze sebe váhavě.

Nazula si boty, nepřítomně si uhladila pramínky vlasů uvolněných z copu, i když jí vůbec nezáleželo na tom, jak vypadá. Čekala nevítaného hosta. Stála u pohovky a upřeně se dívala na zrcadlo, ležící na hromádce novin na konferenčním stolku.

Trápila se s nim celé hodiny a teď se už téměř vůbec nepodobalo zrcadlu, které si přinesla z dražby. Sytá červenavě zlatá mosaz se třpytila a o něco tmavější, vyrytý motiv byl o hodně výraznější. Kov zdobil zvláštní vzor – nebyl to květinový motiv jako na většině zrcadel, která dosud objevila. Byly to spíš splétané smyčky a křivky vytvořené jedinou nepřerušovanou linkou připomínající labyrint.

Uprostřed labyrintu objevila jakási písmena nebo čísla, ale zadní stranu ještě nestihla vyčistit, a tak zatím nevěděla, co nápis znamená.

Ze zamyšlení ji vytrhlo tiché zaklepání na dveře. Laura se vzchopila a šla přivítat hosta. Neměla žádnou konkrétní představu, jak Peter Kilbourne vypadá, ale vůbec nečekala, že otevře dveře nejhezčímu muži, jakého kdy viděla.

Mlhavě si uvědomila, že pohled na něj jí přímo fyzicky otřásl, jako by se socha zobrazující ideálního muže najednou usmála. Byl to tmavovlasý, modrooký krasavec s oslňujícím úsměvem, dokonalými rysy a téměř hmatatelným šarmem, jímž ji omráčil ještě dříve, než promluvil hlubokým, podmanivým hlasem.

„Slečna Sutherlandová? Jsem Peter Kilbourne."

Ten hlas lámal srdce.

Laura se jakžtakž vzpamatovala. „Pojďte dál," přivítala ho. Odhadovala, že jsou asi vrstevnici, ale mohl být také o rok či dva starší.

Vešel do obýváku a rychle, ale důkladně si jej prohlédl. Přirozeně, všiml si i zrcadla na konferenčním stolku. Chvíli se díval na sbírku, ale stál k Lauře zády, a tak neviděla, jak se tváří. Když se k ní otočil, v obličeji mu už seděl okouzlující úsměv.

Zneklidňovalo ji, že na ni tak silně zapůsobil svým magnetismem. Domnívala se, že žádný šarmantní muž ji nevyvede z míry, ale uvědomila si, že bude těžké odolat, pokud ji o něco požádá. Upadla do takových rozpaků, že si ani nemohla sednout. Strnule stála s rukou položenou na opěradle křesla a dívala se na něj s nezúčastněným, zdvořilým úsměvem – nebo v to aspoň doufala.

Peter Kilbourne si snad pomyslel, že je nemožná hostitelka, ale nedal to najevo. Kývl rukou ke konferenčnímu stolku. „Jak vidím, pilně jste na tom pracovala, slečno Sutherlandová."

Pokrčila rameny. „Bylo strašně zašlé. Chtěla jsem si lépe prohlédnout ozdobný motiv."

Přikývl a znovu se letmo podíval na sbírku zrcadel u chodby. „Máte pozoruhodnou kolekci. Dlouho je sbíráte?"

Otázka jí připadala divná, snad proto, neboť ji vyslovil váhavě a v očích se mu zračilo překvapení. Laura odvětila podle pravdy, i když byla dost nesvá. „Od dětství. Teď už jistě chápete, proč jsem si dnes koupila na aukci zrcadlo.“

„Ano.“ Nenuceně si strčil ruce do kapes tmavých kalhot, ale možná tu uvolněnost jenom předstíral. „Víte, slečno Sutherlandová… Nevadilo by vám, kdybych vás oslovoval Lauro?“

„Ani ne.“

„Děkuji.“ Vážně přikývl, ale v očích se mu zablesklo mírné pobavení, když viděl, jak neochotně přivolila. „Jmenuji se Peter.“

Mlčky přikývla.

„Lauro, rád bych to zrcadlo od vás odkoupil zpátky. Přirozeně, za vyšší cenu.“

„Lituji.“ Zakroutila hlavou dříve, než domluvil. „Nechci ho prodat.“

„Dám vám za něj sto dolarů.“

Laura překvapeně zamrkala, ale opět zavrtěla hlavou. „Peníze mě nezajímají, pane Kilbourne.“ „Peter.“

„V pořádku, Petře,“ netrpělivě se opravila. „Ta koupě byla pravoplatná a zrcadlo nemíním prodat.“

„Nijak nezpochybňuji vaše práva,“ chlácholil ji. „Nemůžu vás ani obvinit z chyby, které jsem se dopustil já. Zrcadlo se totiž vůbec nemělo dostat do dražby. Je to rodinná památka a chtěli bychom ho dostat zpátky. Pět set dolarů.“

To by byl hezký zisk z pětidolarové investice. „Ne,“ odpověděla Laura a zhluboka se nadechla. „Opravdu lituji, ale takovéhle zrcadlo sháním do své sbírky už velice dlouho. Nejde mi o peníze, takže se

nenamáhejte zvyšováním nabídky. Neprodám ho ani za pět tisíc.“

Upřeně se na ni zadíval zpod přimhouřených očí, ale nakonec si smutně vzdychl: „Chápu. A nemusíte být tak nesvá, Lauro. Nemám v úmyslu vzít si ho násilím.“

„To mě ani nenapadlo,“ zalhala.

Zasmál se a Lauře se zazdálo, jako by ji jeho Sametový smích hladil. „Opravdu? Promiňte, znervóznil jsem vás, to jsem neměl v úmyslu. Přijměte mé pozvání na večeři, abych to nějak odčinil.“

Tento muž je nebezpečný. „To není třeba,“ odmítla. „Trvám na tom.“

Laura se dívala na okouzlující úsměv na jeho neuvěřitelně hezkém obličeji a znovu se zhluboka nadechla. „Půjde s námi i vaše manželka?“ zeptala se.

„Jistěže, ovšem, pokud ji zastihnu doma.“ Tvářil se velice důvěryhodně.

Je velmi nebezpečný. Laura zavrtěla hlavou. „Děkuji, ale nemáte se za co omlouvat. O nic přece nejde. Nabídl jste mi za zrcadlo štědrou sumu a já jsem odmítla. To je vše.“ Obrátila se ke dveřím a jemně mu naznačila, že je čas odejít.

Peter se trochu kysele ušklíbl, ale poslušně vykročil za ní. Když otevřela dveře, vyndal z kapsy vizitku. „Jestli si to s tím zrcadlem rozmyslíte, zatelefonujte mi,“ podal jí vizitku. *Nebo jestli změníte názor na. mé pozvaní,* říkal jeho úsměv.

„Ovšemže,“ zdvořile přitakala a vzala si ji.

„Těší mě, že jsem se s vámi seznámil, Lauro.“

„Děkuji. I mě těšilo,“ zabručela.

Naposled se oslnivě usmál, mávl jí na rozloučenou a odešel.

Laura zavřela dveře, s úlevou se o ně opřela, ale nepříjemný pocit ji neopouštěl. Nevěděla sice, proč Petrovi tak záleží na zrcadle, že za něj nabídl pět set dolarů, ale instinkt jí říkal, že tahle záležitost ještě neskončila. Peter Kilbourne se určitě ozve znovu.

V neděli odpoledne Laura konečně rozluštila znaky uprostřed spletitých ornamentů na zadní straně zrcadla. Snad by je ani nebyla zpozorovala, ale uprostřed labyrintu bylo vyryto drobné srdíčko napůl rozdělené klikatou čárou. V jedné polovině srdíčka bylo písmeno S, ve druhé písmeno B a pod srdíčkem bylo napsáno datum: 1778.

Laura si nejdříve pomyslela, že je to asi rok výroby, což by znamenalo, že mu je přes dvě stě let. Potom však objevila ve spodní části držátka další datum: 1800.

Zrcadlu by však bylo téměř dvě stě let, i kdyby byl datem výroby rok 1800. *Dvě stě let.*

Jenže čísla vůbec nemusela být data, mohly to být značky kovorytce, ba možná je tam vryl někdo, kdo chtěl, aby zrcadlo vypadalo starší, než ve skutečnosti je.

Logické úvahy tedy naznačovaly různé možnosti, ale když se zrcadla dotkla, když pohladila vzory vryté do kovu, cítila jeho věk. Chvíli ještě seděla na pohovce, jemně leštila zrcadlo a přemýšlela o iniciálách v srdíčku. Určitě ho nějaký muž daroval své milé a rok vyrytý pod srdíčkem možná připomíná svatbu, narozeniny nebo datum setkání.

Lauře ještě pořád nebylo jasné, proč v ní zrcadlo vyvolává tak intenzivní pocity. Napadlo ji, že by

mohla zkusit vypátrat jeho původ. To by jí pomohlo zjistit důvod, proč ji zrcadlo tolik přitahuje.

Když se ozvalo zaklepání, předpokládala, že to je Cassidy. Odložila zrcadlo na konferenční stolek, šla otevřít dveře, ale s překvapením zjistila, že za nimi stojí dva decentně oblečení muži středního věku. Užuž se chtěla zeptat, proč je Larry neohlásil, ale jeden z mužů pohotově otevřel kožené pouzdro a ukázal jí odznak.

„Slečno Sutherlandová? Jsem detektiv Bndges a toto je detektiv Shaw. Jsme z atlantské policie. Mohli bychom s vámi mluvit, prosím?“

Proboha, snad neřekl policii, že zrcadlo ukradla!

„A o čem se mnou chcete mluvit?“ zeptala se roztřeseným hlasem.

Detektivové nevypadali překvapeně, že je nechala stát přede dveřmi. „Kde jste byla včera večer, slečno Sutherlandová?“ vlídně se ji zeptal detektiv Bridges. „Řekněme od osmi do půlnoci?“

Tak to určitě nesouvisí se zrcadlem. Nesmírně se ji ulevilo. „Byla jsem doma,“ odvětila.

„Sama?“ zeptal se detektiv Shaw.

Nelíbilo se jí, že se dívají tak podezřívavě. „Ano, sama. Proč?“

„Může vám to někdo dosvědčit?“ znovu se ozval detektiv Bridges, ještě pořád přívětivě.

Laura se zamračila. „Budova je přece střežená. Ve vstupní hale je vždy vrátný a zadní východ je možné použít pouze, když máte kódovou magnetickou kartu. Kdybych včera odešla z budovy, vrátný by si to poznamenal. A vůbec, proč vás neohlásil?“

„Požádali jsme ho o to, slečno Sutherlandová.“ Bridges se nepřestával chovat zdvořile.

„Ale mohla jste odejít zadním východem," nadhodil Shaw bojovně.

Lauru znovu ovládlo jakési nepříjemné tušení, které se vynořilo už v průběhu návštěvy Petra Kilbourna. Co to všechno znamená?

„Když někdo použije kartu, počítač zaznamená jeho kód. Ověřte si to u Larryho. Já jsem svou kartu včera nepoužila."

„Mohla jste použít cizí," zlomyslně podotkl Shaw.

„Mohla, ale nic takového jsem neudělala," odsekla Laura. „O co vlastně jde?"

Bridges se usmál. „Předpokládám, že znáte Petra Kilbourna, slečno Sutherlandová."

„Ne. Totiž, seznámila jsem se s ním včera, ale do té doby jsem se s ním nikdy nesetkala. Proč?"

„Byl zde včera odpoledne?"

„Ano."

„Proč přišel?"

Laura zatnula zuby a v duchu se zapřísáhla, že jestli jí neřeknou, oč jde, je tohle poslední otázka, kterou zodpoví. „Včera jsem si na jejich rodinné dražbě koupila zrcadlo. A on sem odpoledne přišel a prohlásil, že ho nabídli k prodeji omylem. Chtěl ho ode mne odkoupit. Řeknete mi konečně, co se vlastně děje?"

Bridges si zřejmě uvědomil, že víc z ní nedostanou, nebo prostě věděl, jak informaci načasovat, aby vyvolala co největší otřes.

„Peter Kilbourne byl včera zavražděn. Pokud víme, jste jednou z těch, kdo ho před smrtí viděli naposledy."

„A včera večer se ubytoval v nedalekém motelu," dodal Shaw s' hrozivým uspokojením. „S nějakou rusovláskou."

2

„Nevěří mi.“ Laura se vystrašeně choulila ve velkém křesle.

„Nemají žádné důkazy, vždyť tys to neudělala,“ připomněla jí Cassidy.

„Přijdou znovu, protože nemůžu dokázat, že jsem včera neodešla z domu. I když mě strážný neviděl odcházet, a ani počítač nezaregistroval moji kartu u zadního východu, tvrdí, že jsem mohla použít kartu někoho jiného. Podle počítačových záznamů odešlo včera z budovy téměř třicet lidí a ten policista je přesvědčený, že jsem použila kartu některého z nich.“ Laura se zachvěla a pokusila se myslet na něco jiného. „Mimochodem, jak dopadlo tvoje rande?“

„Na tom teď nezáleží.“ Cassidy seděla na Laurině pohovce, ustaraná a pobledlá. „I tak to byla otrava a dost brzy jsem se vrátila domů. Ale teď není čas na tlachání. Podívej , když všichni, co včera večer odešli z domu, dosvědčí, že použili vlastní kartu, tak jsi z toho venku.“

„Myslím, že ne. Když Larry dával policistům záznam z počítače, řekl jim, že dva obyvatelé ztratili své karty. Jestli je mezi kartami, kterými se včera otvíral zadní východ, některá z těch ztracených…“

„Ale nemáš motiv. Toho člověka jsi přece potkala poprvé v životě včera odpoledne.“

„To ano. Ten přívětivější policista říkal, že si ověří, jestli by někdo z jeho příbuzných mohl potvrdit, že šel navštívit osobu, která koupila na dražbě zrcadlo. Řidič vypověděl jen to, že Peter mu oznámil tuhle adresu a řekl mé jméno.“

„Někdo z rodiny to určitě potvrdí, Lauro.“

„Možná. Jenže nevím, jestli to pomůže. Policisté si zřejmě myslí, že jsme se s Petrem opravdu znali, a zrcadlo mu posloužilo pouze jako záminka, aby mě mohl navštívit. V tom tvém časopisu nijak nepřeháněli, když popisovali jeho šarm, a vsadím se, že včera nešel do motelu s nějakou ženou poprvé. I mě se pokoušel svést.“

„Doufám, že policii ses o tom nezmínila,“ vyděsila se Cassidy.

„Jasně že ne.“ Laura si unaveně promnula oči. „Kéž by byl řidič Petra odvezl domů, když odtud odcházel. Jenže Peter potom odjel vlastním autem, které našli zaparkované o dva bloky dál. Do háje, vypadá to špatně, a přitom *vím*, že jsem nevinná.“

„Jestli byl s nějakou jinou ženou, jeho manželka možná…“

„Jeho manželka je v Kalifornii na návštěvě u příbuzných. Nečetla jsi dnešní zvláštní odpolední vydání?“ Ukázala na rozházenou hromadu novin na podlaze u křesla. „Pročetla jsem si je, když jsem na tebe čekala. Vražda Petra Kilbourna je na prvních stranách. Zdá se, že neprůstřelné alibi má jenom jeho manželka. Ostatní byli doma, ale nemůžou si to vzájemně dosvědčit. Pouze dva z podezřelých odešli do města a pravděpodobně mají svědky.“

„Policie určitě najde tu ženu, se kterou byl v motelu,“ utěšovala ji Cassidy.

„Pochybuji.“ Laura se zamračila. „Viděl ji jen rozespalý recepční úředník, a ten si mlhavě pamatuje jakousi rusovlásku. Kromě toho víš, jak je to s hotelovými pokoji. Je tam tolik otisků prstů, že policie by jimi zaplnila celý billboard. A vrah měl dostatek

duchapřítomnosti, aby utřel rukojeť nože, takže podle otisků se sotva podaří někoho identifikovat.“ Laura se znovu zachvěla. „Doufám, že novináři aspoň trochu nadsazovali. Prý měl dvanáct bodných ran. Proboha, člověk musí hrozně nenávidět, když někoho takhle pobodá.“

„Nemysli na to,“ nabádala ji Cassidy, ale i ona vypadala dost nesvá.

„Musím, nemůžu si pomoct.“ S bídou vyloudila úsměv. „Neumím si všechno rozložit do samostatných přihrádek jako ty. Uvažuješ prakticky, ale mě trápí až moc živá představivost. I když jsem to neudělala, ta scéna se mi chtě nechtě vybavuje před očima. Představuji si, jak se to asi přihodilo. Vidím násilí, krev… Ať mi Bůh odpustí, ale uměla bych to i namalovat.“

„To je strašné.“

„Ani mi o tom nemluv. No, i představivost má své stinné stránky, Cass.“

„Pojďme na to logicky,“ navrhla Cassidy. „Víme, že tys ho *nezabila.* Kdo ho tedy zavraždil a proč?“

„Nemám tušení.“ Laura se podívala na zrcadlo ležící na konferenčním stolku a zachmuřila se. „Peter Kilbourne sem přišel, aby to zrcadlo ode mne odkoupil. Hodně mu na něm záleželo, protože mi za něj nabídl pět set dolarů. To je všechno, co vím.“

„Má takovou cenu?“ Cassidy se sice už nevyjadřovala o „ošklivém“ zrcadle ironicky, ale ani tak si nedokázala vysvětlit, proč jí dnes připadá jaksi důležitější. Snad proto, že ho Laura vyleštila.

„Nevyznám se ve starožitnostech natolik dobře, abych byla schopna posoudit jeho cenu, ale vsadila

bych se, že Kilbournovi na něm záleželo z nějakého jiného důvodu. Celé je to moc divné.“

„Proč?“

„Říkal, že je to rodinná památka. Jenže sama jsi viděla, v jakém bylo stavu, když jsem ho koupila. Určitě trčelo desítky let v nějaké truhle nebo na zaprášené polici. Tahle se přece nezachází se vzácnou rodinnou památkou. Kromě toho dost zvláštně zareagoval na moji kolekci zrcadel. Zeptal se, jestli je sbírám *dlouho*. Nepřekvapilo ho sice, že sbírám zrcadla, ale zdálo se mi, že tomu připisuje jakýsi zvláštní význam.“

„Jaký?“ divila se Cassidy.

„Nevím. Měla jsem dojem, že se mu v očích na okamžik objevil takový divný výraz. Jenže…“ Laura chvíli zaváhala, ale potom pokračovala. „Víš, domnívám se, že odešel bez zrcadla jen proto, že viděl tu sbírku. Přišel odhodlaný nabídnout cokoliv, aby zrcadlo dostal zpátky, ale potom si to z jakéhosi důvodu rozmyslel.“

„Možná pochopil, že ho neprodáš za žádnou cenu. Každý ví, že někteří sběratelé jsou svou sbírkou jako posedlí.“

„Podle mě v tom bylo něco jiného. Měla jsem pocit, jako by si něco uvědomil, jako by při pohledu na sbírku rozluštil nějakou hádanku, se kterou si do té doby nevěděl rady.“

„Možná pochopil, proč jsi to zrcadlo koupila.“ Cassidy zakroutila hlavou dříve, než Laura stihla odpovědět. „Ne, lidé kupují na dražbách lecjaké věci, takže to ho určitě nepřekvapilo.“

„To sice ne, ale něco ho určitě překvapilo. Když uviděl sbírku, na něco přišel.“

Cassidy chvíli upřeně hleděla na zamyšlenou přítelkyni. „A co teď? Předpokládám, že policie nás všechny vyslechne kvůli těm kartám, ale co bude s tebou?“

Laura se smutně usmála. „Ten vlídnější policista mě požádal, abych si dala dobrovolně sejmout otisky prstů. Z toho vyplývá, že jestli na to nepřistoupím, obžalují mě, uvězní, nebo mě úředně předvolají k výslechu. Jednoduše udělají cokoliv, aby ty otisky získali, ať se mi to líbí, nebo ne.“

„Souhlasila jsi?“

„Půjdu tam zítra ráno.“

„Ale v motelovém pokoji přece nenajdou tvé otisky a bez nich jsou v koncích. Mají v rukou jen fakt, že Petr Kilbourne strávil u tebe patnáct minut, zavraždili ho ale až za několik hodin. A že jsi rusovláska, to vůbec nic neznamená. Umíš si představit, kolik je v Atlantě rusovlásek? Kromě toho ji viděl pouze úředník v recepci, a ten byl navíc rozespalý.“

„To je pravda,“ připustila Laura. „Dnes mě určitě nezajistili jen proto, že proti mně nemají žádné důkazy. Ale jsem bezpochyby jednou z posledních, kdo ho viděli živého, a když neobjeví jinou rusovlásku, soustředí se na mne. Budou hledat spojitost mezi mnou a Petrem Kilbournem.“

„Ale mezi vámi není žádná spojitost,“ namítla Cassidy.

„My to sice víme, ale policie si to bude chtít prověřit. Budou pátrat v mé minulosti, dokonce možná prozkoumají pod mikroskopem celý můj život. Vyslechnou mé známé, dají mě sledovat, a kdoví co ještě. A když mě vyčenichají novináři… Do háje, to opravdu nebude zábavné.“

„Ale to by byl ten lepší případ.“

„Ano. K nejhoršímu dojde, když policie nenajde dalšího podezřelého.“ Laura se usmála, ale svůj těžko vykouzlený úsměv by nechtěla vidět ani za nic. „Prokurátor by sice odmítl obžalobu pro nedostatek důkazů, ale novináři si bezpochyby vymyslí různé scénáře, v nichž budu figurovat jako vražedkyně Petra Kilbourna.“

„Ale vždyť tě ještě nezatkli…“

Laura si odfrkla. „Prosím tě, Cassi. Jestli se domníváš, že neuveřejní nějaké své unáhlené závěry, potom si v posledních letech nečetla noviny dost pozorně.“

„Tak co uděláš?“ vážně se zeptala Cassidy.

Laura se znovu podívala na zrcadlo. „Policajty zrcadlo vůbec nezajímá. Považují ho jen za *údajný* důvod Petrovy návštěvy. V tom směru tedy nebudou pátrat, ale podle mne by se do toho měl někdo pustit. Nedokážu se zbavit pocitu, že je velice důležité dozvědět se, proč chtěl dostat zrcadlo zpátky. Musím zjistit, jak se dostalo ke Kilbournovým.“

„Jak to zjistíš?“

„Přemýšlela jsem o tom,“ připustila Laura, ale nepřiznala se, že se už dříve rozhodla pátrat na vlastní pěst, aby zjistila, proč ji zrcadlo tak přitahuje. „Pamatuješ si na tu studentku, co mi minulé léto dělala rešerše?“

„Jo. Říkalas, že je šikovná.“

„Je velice dobrá. Asi jí zavolám a zeptám se, jestli má zájem přivydělat si.“

„Chceš, aby vypátrala původ zrcadla?“

Laura pokrčila rameny. „Záchytným bodem by mohla být data na zadní straně. Možná nic nezjistí, ale

možná bude mít štěstí a vypátrá, odkud to zrcadlo pochází a jak se dostalo ke Kilbournovým.“

„A jak ti to pomůže?“

„Dozvím se, proč bylo pro Petra Kilbourna tak důležité.“

„Opravdu si myslíš, že to zrcadlo nějak souvisí s jeho vraždou?“

„Ne. Vlastně nevím. Ale to je jediná konkrétní věc, které se můžeme chytit. Faktem zůstává, že Peter Kilbourne si přišel pro zrcadlo v den, kdy zemřel. Musím zjistit proč.“

Cassidy po chvíli zavrtěla hlavou. „Zdá se mi to dost přitažené za vlasy, Lauro. Ale i tak si myslím, že něco podniknout musíš.“

„Opravdu nemůžu nečinně čekat, dokud policie neusoudí, že jsem to neudělala,“ přisvědčila Laura. „Problém je ale v tom, že chvíli potrvá, dokud Dena něco nezjistí. Zrcadlu je téměř dvě stě let, takže se bude muset činit, než se dopracuje k rodině Kilbournových.“

„Možná jim patřilo od začátku,“ namítla Cassidy. „Mohlo procházet z generace na generaci, ale skončilo na půdě, protože některé z Kilbournovských dam se více líbilo stříbro než mosaz, a tak se na ně zapomnělo. A po dražbě si někdo z rodiny prohlédl seznam prodaných věci, objevil tam I zrcadlo a spustil křik.“

„Možná.“ Jenže tomu Laura nevěřila. Spoléhala se na své pocity a tyjí naznačovaly, že Kilbournovi získali zrcadlo docela nedávno. „Ale jestli tomu tak není a Dena bude muset pročesávat archivy od revoluce až do současnosti, potrvá jí to opravdu dost dlouho.“

„Informace můžeš získat i jiným způsobem – přímo od zdroje,“ navrhla Cassidy. „Teď jsi majitelkou zrcadla, takže bys mohla Kilbournovy navštívit.“

„Nemám k tomu asi dost odvahy,“ protestovala Laura, i když tuhle možnost zvažovala celé hodiny. „Hlavně ne teď. V novinách jsem se dočetla, že Peter bude mít pohřeb ve čtvrtek odpoledne. Nemůžu tam jen tak prostě jít a vyptávat se na zrcadlo.“

„Jestli chceš pátrat na vlastní pěst, asi nemáš jinou možnost,“ připomněla jí Cassidy. „Policie ti pravděpodobně oznámí, jestli někdo z rodiny dosvědčil, že Peter sem přišel kvůli zrcadlu, ale víc ti určitě neprozradí. A jen někdo z příbuzných ti může říct, proč chtěl Peter dostat zrcadlo zpátky.“

„Za prvé, budou mít smutek. A za druhé, co jestli vědí, že mě policie podezírá z jeho vraždy?“

„Když se o tebe bude nadále zajímat policie, zřejmě se to dovědí,“ poznamenala Cassidy. „Hlavně pokud to vyčenichají novináři. Ale i když tě podezírají, neznamená to, že jsi vinná, Lauro. A rodina bude nepochybně chtít znát pravdu, nejen dohady reportérů.“

„Kdyby zavraždili člověka, kterého jsem milovala, určitě bych si nepřála, aby mě navštívila osoba obviněná z jeho vraždy.“

„Nikdo tě přece neobvinil. Policie tě vyslýchala a bezpochyby vyslechla i jiné lidi. Peter Kilbourne tady sice byl několik hodin předtím, než ho zavraždili, jenže odtud odešel živý, což potvrdil i jeho řidič. Jsi nevinná a chceš jen zjistit, jestli vražda nějak souvisí se zrcadlem, které sis koupila v dražbě.“

„Zní to velice hezky a logicky. Ale opravdu k tomu nemám kuráž.“

Cassidy vstala z pohovky a protáhla se. „Máš dost kuráže, má milá. Jen si ji dosud nemusela využívat. Podle mě se pod tvým mírumilovným zevnějškem skrývá tvrdá ocel.“

„Nechápu, jak tě něco takového mohlo napadnout,“ zabručela Laura.

„Ne?“ Cassidy se ušklíbla. „Vím to podle toho, že pocházíš z velké rodiny, stejně jako já. Jsi třetí z osmi dětí, z dcer nejstarší, a to znamená, že už v dětství tě zavalili hromadou povinností. Měla jsi pět mladších sourozenců, o které jsi pečovala, dva starší, co tě sekýrovali, a něco takového člověka pořádně zocelí. Kromě toho jsi v osmnácti odešla a od té doby na domov sotva pomyslíš. Máš dostatek sil k čemukoliv, Lauro. Snad o tom ani nevíš, ale *mně* můžeš věřit.“

„Děkuji. Budu o tom přemýšlet.“

„Dej mi vědět, jak ses rozhodla. Už musím jít domů a připravit se na zítra do práce. Povečeříme spolu?“

„Ne, díky. Promluvíme si zítra.“

„Jasně.“

Když Laura osaměla, vzala zrcadlo ze stolku, položila si ho do klína a pomalu přejela prsty po gravirování na zadní straně. Potom ho zvedla a podívala se do něj. Jako vždy, dívala se za sebe, jako by čekala, že objeví něco za sebou.

„Co tam vlastně hledám?“ ptala se sama sebe.

Odpověď znovu nepřišla, ale napadlo ji, že ji snad najde ,u Kilbournových. Nebo aspoň zjistí, proč ho Peter chtěl získat zpátky.

Cassidy měla pravdu. Zrcadlo jí pravděpodobně vydláždí cestu do sídla Kilbournových. Ovšem, jestli sebere dostatek kuráže.

Josie Kilbournová položila sluchátko, promnula si oči a vzdychla. Čekalo ji hodně práce, navíc musela přijímat soustrastné telefonáty a zařídit pohřeb. Sotva měla čas na přemýšlení a pořád ještě byla otřesená z toho, že Petra zavraždili.

Stále se jí nechtělo uvěřit tomu, že kdosi násilně ukončil jeho život a že už tady není. Zatím nebyla schopna uvažovat s odstupem, a tak si ani neuvědomila, jakou ironií osudu je, že Peter, který si vždy potrpěl na prvotřídní služby, zemřel ve zchátralém motelu.

Zadívala se na horu dopisů, které měla vložit do obálek a odeslat. Byly napsané pavoučím, ale krásným rukopisem na elegantním dopisním papíře. Josie si pomyslela, že Amelie zřejmě zůstala vzhůru celou noc, aby osobně odpověděla na soustrastné telefonáty a dopisy. Nijak ji to ale nepřekvapilo. Josie často viděla starou paní procházet se v noci po tichých chodbách domu.

Nicméně Josie překvapilo, že po vraždě svého nejoblíbenějšího vnuka se Amelie, která začátkem roku oslavila už osmdesáté narozeniny, nevěnuje Petrově uplakané matce a jeho vdově a raději vysedává u psacího stolu, jen aby dodržela zdvořilostní formality.

Josie se najednou zarazila. Jak může kritizovat Amelii, že se straní Madeline, když ani ona sama nedokáže snést přítomnost Petrovy hluboce zarmoucené matky? A Petrova manželka Kerry si zjevně nepřála, aby ji někdo utěšoval. Dnes se vrátila domů, pobledlá, klidná a mlčenlivá.

Madeline se na rozdíl od Kerry úplně zhroutila, když se dozvěděla o Petrově smrti, a její stav se

nikterak nelepšil. Stála jedině o Danielovu společnost – alespoň on měl dostatek trpělivosti, aby snesl její ustavičné naříkání.

Josie by ráda věděla, jestli si Daniel uvědomuje, že matka by pro něho nikdy tak hluboce netruchlila, kdyby ho, nedej bože, přežila. Petra zbožňovala, a i když její oporou byl vždy Daniel, nikdy mu neprojevila náklonnost, dokonce byla v jeho přítomnosti trochu nervózni. Daniel se však tvářil neproniknutelně, takže bylo těžké uhodnout, jestli ho trápí, že je matčiným nejméně oblíbeným synem. Určitě však zůstane u ní, dokud ho bude potřebovat, projeví nekonečnou trpělivost a vůbec si nebude stěžovat.

Amelie se chovala zcela odlišně. Upřímný, bez zábran projevený zármutek považovala přímo za neslušnost. Patřila k jiné generaci a její rezervovaní rodiče ji vychovávali ve formálním duchu. Možná právě proto vypadala – aspoň navenek – jako by se jí tragédie nijak nedotkla, proto potlačila žal a psala zdvořilá poděkování na soustrastné dopisy, proto nesnášela snašiny nezvládané emocionální výbuchy. Přirozeně, dnes vypadala stejně jako minulý týden nebo minulý měsíc, protože černé šaty nosila na znak smutku už čtyřicet let.

Josie se nejistě podívala na svou tmavou sukni a halenku. Oblékla se do smutečního z úcty k Petrovi, nebo to už dělá automaticky? Prostě si nemohla vzpomenout.

Probůh, začínám se podobat Amelii?

To byla neobyčejně zneklidňující představa. Od smrti Jeremyho Kilbourna uplynulo pět let. Zahynul při neobvyklé nehodě, jaké postihly více

Kilbournových. Ovdověla, když jí bylo třicet. Jeremy byl vzdáleným příbuzným Ameliina manžela, a protože nepocházel z bohaté rodinné větve, zanechal Josie téměř bez peněz. A proto rozlítostněná a zlomená Josie přijala místo Ameliiny osobní asistentky.

Nebyla to špatná práce. Měla dobrý plat, ubytování a stravu zdarma, nenáročné povinnosti. Jenže když se Josie nad sebou zamyslela, napadlo ji, že možná měla z tohoto domu už dávno odejít.

„Neměla by ses kabonit. Hyzdí to tvé dokonalé alabastrové čelo."

Do místnosti vešel Alex Kilbourne, a když si sedl na roh psacího stolu, Josie ho přivítala úsměvem. Bylo mu osmadvacet let, byl tedy o hodně mladší než ona, i když vypadal starší. Vyznačoval se neochvějnou sebedůvěrou a znamenitým pozorovacím talentem. Byl velice hezký, vysoký, téměř stejně přitažlivý jako Peter. Měl vynikající postavu, nazelenalé oči a plavé vlasy, které byly v rodině Kilbournových velmi ojedinělé. Josie poprvé napadlo, že možná spí i s jinou ženou.

„Dnes mám k tomu snad důvod," pokárala ho mírným tónem.

Alex zvedl obočí a nevesele se uculil. „Protože nějaká žena konečně stáhla Petra z oběhu? Nezapomínej, že jsem ho neměl nijak v lásce."

„Nezapomněla jsem. Ale měl bys mít alespoň černou pásku na rukávě. Aspoň ze slušnosti."

„Ty máš na sobě dost černé za nás za oba," podotkl.

Potlačila nutkání znovu upřít nejistý pohled na své oblečení. „Jsem oblečená jako jindy," bránila se. „Vždyť já vím."

Nikdy předtím se nezmínil o tom, že nosí tmavé šaty, ale tón jeho hlasu naznačoval, že si toho všiml a pravděpodobně to i chápal. Josie neměla chuť o tom přemýšlet, a tak změnila téma.

„Nevíš náhodou, jestli je Daniel pořád ještě u Madeline?“

„Ne, nebyl jsem nahoře. Před chvílí přišel lékař. Snad nešel k Amelii?“

„Ne, Daniel mě požádal, abych ho zavolala kvůli Madeline. Domnívám se, že on by vydržel poslouchat její nářky ještě jednu noc, ale pokud se Madeline pořádně nevyspí, zítra ten pohřeb nezvládne.“ Josie vzdychla. „Kerry sice vypadala příšerně klidná, ale i jí dal doktor něco na spaní. Prý se taky musí vyspat.“

Alex se na ni upřeně podíval. „A co ty?“

Josie pohodila rameny. „Mám hromadu práce, a tak nemám čas na to myslet. Ale dnes ráno jsem si přečetla noviny…“

„Nevšímej si jich,“ radil jí. „Většinou jsou tam jen nepodložené dohady.“

„Peter se prý ubytoval v motelu s jakousi rusovláskou.“

Alex se chvíli díval na její lesklé červenohnědé vlasy. „No a?“ zeptal se nakonec.

„Jsem jediná rusovláska v celé rodině, Alexi. Co když mě bude policie podezírat?“

„Sobotní večer jsi trávila se mnou.“

„Ale jen do deseti. A Petra prý zavraždili kolem půlnoci.“

„Nemáš motiv a nebyli jste milenci. Petr nebyl až takový hlupák, aby si začal s vdovou po svém bratranci, žijící pod jednou střechou s jeho

manželkou.“ Najednou přimhouřil oči. „Nebo jsi mi něco zatajila?“

Josie zavrtěla hlavou, ale když se na ni nadále upřeně díval, vzdychla. „Jednou se mě dost vlažně pokoušel svést, ale to se stalo krátce poté, co jsem se sem nastěhovala.“

„Po Jeremyho pohřbu?“

Přikývla.

„Kristepane!“ zabručel Alex.

„I když byl velice šarmantní, ohleduplnost opravdu nebyla jeho silnou stránkou. Řekla jsem mu, aby mi dal pokoj, a tak s tím přestal. V jeho blízkosti se prostě objevila nová žena a on zcela automaticky zareagoval jako obyčejně. Víš, jaký byl. Mimo to se na rozdíl od tebe kdovíjak nezajímal o starší ženy.“

„Byl nejen bezohledný, ale i hloupý,“ poznamenal Alex. Chytil ji za ruce a jemně zvedl z křesla. „Jsi tady zavřená už celé dny, samotná se svými myšlenkami. Pojďme se projít. V zahradě ještě pořád kvetou květiny a venku je příjemně chladno.“

„Ne, musím dnes odeslat Ameliiny dopisy. A mám zde pro ni několik vzkazů…“

Alex ji objal a polibkem umlčel její protesty. Jeho polibky ji pokaždé omámily, kolena se jí podlamovala touhou, a když si ji silněji přivinul, vzdychla.

„Nech mě, Alexi,“ zašeptala. „Někdo by sem mohl přijít.“

Zvedl hlavu, podíval se na ni a lehce se usmál. „Josie, spíme spolu už dva měsíce. Snad si nemyslíš, že se v tomhle domě ještě najde někdo, kdo by to nevěděl?“

„Amelie o tom určitě neví,“ překvapeně namítla. Zasmál se. „Věděla to první, zlato. Před ní nic neutajíš.“

„Nezmínila se mi o tom,“ trvala na svém Josie.

„A co ti by měla říct? Oba dva jsme už plnoletí, svobodní, a i když se Amelie obléká a chová staromódně, moc dobře ví, v jakém desetiletí žijeme. Dokud si počínáme diskrétně, nemá důvod stěžovat si.“

„Určitě si myslí, že podvádím Jeremyho,“ zašeptala Josie.

Alex trochu uvolnil objetí a najednou se zatvářil neproniknutelně. „Jeremy je mrtvý,“ připomněl jí nezúčastněně. „Zemřel před pěti lety, a proto ho nemůžeš podvádět.“

„Vím, ale Amelie to možná vidí jinak. Je vdovou už *čtyřicet let* a pořád ještě chodí v černém, nechává u stolu volnou židli pro Davida a na nočním stolku má jeho fotografii…“

Alex jí vzal obličej do svých dlaní. „Amelie nosí černé šaty, protože ví, že jí sluší. A pokud jde o to ostatní, jestli se domníváš, že je normální nechávat volnou židli pro člověka, který ji už čtyřicet let nepotřebuje, tak by sis o tom měla promluvit s terapeutem.“

Josie se na něj pobaveně podívala. „Takže ta fotografie na nočním stolku *není* přehnaná?“

„Ne tolik jako ta prázdná židle. Mimochodem, máš na nočním stolku Jeremyho fotografii? Nikdy jsi mě do té své svatyně nepustila.“

„Mám ji na toaletním stolku,“ rozvážně řekla Josie.

„Dej mi vědět, když ji odložíš do zásuvky, nebo do alba.“

„Proč?“

Letmo ji políbil a spustil ruce. Usmíval se, ale ještě se tvářil neproniknutelně. „Protože potom tě požádám, abys mě vpustila do svého útočiště.“

To ji trochu překvapilo. Alex si očividně nepřál, aby se mu Jeremy díval přes rameno, když se s ní bude milovat. Nikdy však nedal najevo, jestli mu překáží, že je vdovou po jeho bratranci. Naopak, o Jeremym mluvil vždy nenuceně, předtím i potom, když se stali milenci. Josie se však pro jistotu na nic neptala, nechtěla se dozvědět víc o tom, co si Alex myslí o jejím zesnulém manželovi.

„Pojďme se projít do zahrady,“ znovu navrhl Alex.

„Mám hromadu práce…“

„Neuteče ti. A nikdo od tebe nežádá, abys pracovala celý den bez přestávky.“ Chytil ji za ruku a odhodlaně vykročil ke dveřím. „V zájmu tvého zdraví si dáme dvacetiminutovou procházku a práci dokončíš později. Žádné námitky se nepřijímají.“

Josie se zmohla na poslední protest. „A ty nemáš žádné povinnosti?“ Alex absolvoval před několika lety právnickou fakultu a „zaučoval se“, jak to sám nazýval, aby zaujal místo rodinného advokáta, až dosavadní právní zástupce Kilbournových odejde do důchodu.

„Naše advokátní kancelář má jen jednoho klienta,“ podotkl s úsměvem. „Rodinu Kilbournů. Preston Montgomery měl Petra velice rád, a protože je na advokáta dosti přecitlivělý, tak firmu Kennard, Montgomery a Kilbourne zavřel na celý týden. Čeká mě jediná povinnost – po pohřbu přečíst rodině Petrovu závět.“

„Nemusíš to říkat tak rozveseleně,“ pokárala ho Josie.

Alex zakroutil hlavou. „Jak můžeš očekávat, že se budu chovat konvenčně, když mě tak dlouho znáš? Nemíním truchlit kvůli člověku, kterého jsem neměl rád, ani mu projevovat úctu, jako by se po smrti z něj stal světec. Byl to sice příbuzný, ale byl to darebák. V době, kdy byla jeho manželka pryč, šel s jinou ženou do pochybného motelu, a nestalo se to poprvé. Kdybys byla dnes ráno se mnou, když jsem vezl Kerry z letiště, nežádala bys ode mne, aby se mi po něm stýskalo. Líto mi je pouze Kerry.“

Josie si myslela totéž, proto pro ni nebylo lehké kritizovat ho za jeho postoj, ale vychovávali ji rodiče, kteří si potrpěli na konvence, a nedokázala se vymanit z jejich vlivu. „I mě jí je líto, ale…“

„Ale?“ Zdvořile čekal, dokud větu nedokončí.

Najednou se usmála. „Vlastně máš pravdu. Opravdu nemůžu očekávat konvenční chování od muže, který pracuje v úctyhodné advokátní firmě a chodí do práce s kravatami od Looneyho Tunese.“

Šibalsky na ni mrkl. „Konečně jsi to pochopila.“ Když ji vedl do zahrady, Josie se mimoděk zasmála. Nemohla si pomoci. Pochybovala, jestli Alex bere aspoň něco vážně, ale jeho nenucenost ji často spravila náladu, a tak si zřídkakdy stěžovala. Kromě toho se potřebovala dostat z domu a strávit chvíli na čerstvém vzduchu s mužem, který ji uměl rozesmát. Aspoň zapomene na násilnou smrt jiného muže, i když jen nakrátko.

V úterý dopoledne se Laura dozvěděla od policie dobré i špatné zprávy. Dobrou zprávou bylo, že její otisky se nenašly v motelovém pokoji, kde zavraždili Petra Kilbourna, ani v jeho autě. Horší bylo, že jedna z kódových karet, které použili v sobotu večer při otevírání zadního východu, patřila nájemníkovi, který mezitím odjel někam na hon, a nikdo nevěděl, kdy se vrátí. Dokud nepřijde a nepotvrdí, že v sobotu v půl deváté večer použil svou kartu, Lauru budou nadále podezírat.

Laura se však domnívala, že ani to nepomůže, dokud nenajdou jiného podezřelého. Jenže měla dojem, že jiného podezřelého ani nehledají. Policisté už vyslechli i jejího šéfa, spolupracovníky i nájemníky domu, ve kterém bydlela.

Přítelkyně z banky, kde měla uložené peníze, jí prozradila, že policie si, kdoví proč, vyžádala informace o stavu jejího konta. Laura byla přesvědčená, že prozkoumali i záznamy o telefonických hovorech, aby zjistili, jestli volala Petrovi Kilbournovi, nebo jestli on volal jí.

V úterý se celý den pokoušela pracovat, jenomže se nedokázala soustředit a neustále myslela na to, že dnes pohřbívají Petra Kilbourna. V to odpoledne jí zatelefonoval první novinář, což jí tak otřáslo, že s prací musela skončit.

Zašla k šéfovi a vyžádala si neplacené volno. Otevřeně přiznala, že reportéři vypátrali její jméno a nepochybně ji budou obtěžovat, dokud policie vraždu nevyřeší. Domnívala se, že pro firmu i pro ni bude lepší, když na nějakou dobu odejde.

„Vezmi si tolik volna, kolik potřebuješ, Lauro,“ soucitně ji chlácholil Tom Sayers. „Tvoje projekty zatím svěřím někomu jinému.“

„Je mi to opravdu, líto, že vám způsobuji problémy, Tome.“

Tom Sayers, muž ve středním věku s ošlehaným obličejem a s pronikavýma hnědýma očima, se usmál. „Ty za to přece nemůžeš,“ uklidňoval ji. „Máš jednoduše smůlu, že sis koupila to zrcadlo.“

Laura mu byla vděčná, že jí věří, i když ji to nepřekvapilo. Zaměstnal ji, když jí bylo osmnáct, vsadil výlučně na její vrozené výtvarné nadání a přesvědčil ji, aby získala vysokoškolské vzdělání v oblasti reklamy a propagace. Uplynulo deset let a Laura mezitím získala univerzitní titul a patřila ke špičkovým výtvarníkům v jeho malé, ale ziskové reklamní agentuře.

„Dávej na sebe pozor,“ loučil se, když odcházela. „A nedovol těm dotěrným reportérům, aby ti obrátili život naruby.“

Dobrá rada, pomyslela si Laura cestou domů. Jenže její život byl už i tak celý převrácený. Musela si vzít neplacené volno, aby se ukryla před novináři, a pokud se nebude moct brzy vrátit do práce, pořádně se ji ztenčí úspory. Doma našla na záznamníku několik žádostí o interview, okořeněných dotěrnými otázkami. Nakonec musela telefon vypnout, protože neustále vyzváněl.

Odpoledne se jí poštěstilo zastihnout Denu Wilkesovou, která nadšeně svolila, že se pustí do pátrání po původu zrcadla. Domluvili se, že si ho druhý den ráno přijde vyfotit.

Laura se pokoušela aspoň malovat. Nejlépe se jí dařilo, když popustila uzdu své fantazii a nechala myšlenky volně plynout. Ani ji nepřekvapilo, když nakonec zjistila, že maluje zrcadlo. Obraz jí připadal docela zajímavý – na plátně se rýsovalo zrcadlo, které držela ženská ruka.

Když obraz dokončím, možná se dozvím, co v tom zrcadle vlastně hledám.

Večer přišla Cassidy a přinesla jídlo z čínské restaurace, které Laura s potěšením uvítala. Dívaly se spolu na televizi a mluvily o kariérách a sexappealu svých oblíbených filmových hrdinů. Snažily se zapomenout na vraždu, ale když Laura osaměla, opět se jí zmocnily obavy.

Trpělivost nepatřila k jejím silným stránkám, hlavně když věděla, že o jejím osudu může rozhodnout policie. Chtěla něco podniknout, aby měla rozhodování o svém životě opět ve vlastních rukou. Říkala si, že nemůže udělat víc než vypátrat původ zrcadla, ale vůbec ji to neuklidnilo.

Ve čtvrtek ráno našla v poštovní schránce dva dopisy. V jednom ji pisatelka mateřsky utěšovala, že nevěří, že zabila Petra Kilbourna a vše dobře dopadne, když bude důvěřovat Bohu. Ve druhém dopise se dočetla, že pro své hříchy a zločiny se určitě bude škvařit v pekle. Oba dopisy napsali lidé, které vůbec neznala.

Laura si racionálně zdůvodňovala, že takové dopisy zřejmě dostává každý, kdo se najednou stane všeobecně známý, zejména jestliže se ocitne v negativním světle, a že by si je neměla připouštět k tělu Navzdory tomu ji neobyčejně znervóznilo, že dvěma

úplně cizím lidem se nějak podařilo vyslídit, že ona je „přítelkyní Petra Kilbourna, kterou vyslýchala policie."

Odhodila dopisy na stůl, jako kdyby byly rozžhavené, a dlouho se na ni dívala. Potom znovu zapojila telefon a vzala si vizitku Petra Kilbourna. Správně tušila, že to bude „úřední" vizitka, a když vyťukala číslo, ozvala se jí záznamová služba. Beze slova položila sluchátko a zneklidněná přemýšlela, jestli policie odposlouchává Petrův telefon i po pohřbu.

Raději na to už nemyslela a vyťukala číslo, které znala moc dobře. „Casi? Jednou jsi říkala, že Kilbournovi mají uložené peníze ve vaší bance. Vím, že bys to neměla dělat, ale nemohla bys mi dát jejich domácí telefonní číslo?"

Ve čtyři odpoledne člen strážní služby vpustil Lauru přes bránu. Pokračovala svým autem po příjezdové silnici k domu Kilbournových, pořád ještě ohromená, že zde vůbec je. Překvapilo ji, že našla odvahu zatelefonovat jim, a ještě víc ji ohromilo, že s její návštěvou souhlasili.

Zatím nevěděla, co jim řekne, ale v kabelce měla několik fotografií zrcadla, a pro každý případ i potvrzení, že ho koupila na dražbě.

Zaparkovala u chodníku u domu a pomalu vykročila ke dveřím. Dům jí připadal větší a impozantnější, než když ho viděla poprvé, ale líbil se jí stejně jako tehdy. Uvědomila si však, že teď je to dům smutku. U dveří ještě visel smuteční věnec.

Před vchodem se zhluboka nadechla, aby se uklidnila, a zazvonila. Dveře se otevřely tak rychle, že Laura překvapeně o krok ustoupila.

Ve dveřích se objevila krásná žena s bílou pletí a červenohnědými vlasy a se zájmem upírala na Lauru velké šedé oči. Měla na sobě jednoduché černé kalhoty a tmavomodrou hedvábnou halenku. Byla menší i útlejší než Laura. Vypadala téměř jako panenka, i když její věk bylo těžké uhodnout. Mohlo jí být pětadvacet, ale i pětatřicet.

„Slečna Sutherlandová? Jsem Josie Kilbournová. Prosím, pojďte dál."

Laura si uvědomila, že telefonovala právě s Josie Kilbournovou, přestože se jí nepředstavila, když spolu mluvily. Vystupovala sice sebejistě, ale hlas měla zvláštně dívčí a milý, takže ho Laura hned poznala. O Lauřině žádosti však nerozhodla ona. Nejdřív ji vyslechla, na několik minut se vzdálila a na termínu se dohodly až potom.

Laura ani neměla čas porozhlédnout se po prostorné mramorové hale, neboť Josie ji hned zavedla do knihovny. „Řeknu panu Kilbournovi, že jste tady."

Tím se vyřešila otázka, kdo vyslovil souhlas s jej návštěvou. Ale není v tomto domě náhodou víc pánů Kilbournů? V novinách zmiňovali nějakého právníka – to bude zřejmě on.

V příjemné knihovně byla dvě velká okna s tmavozlatými závěsy, jež ladily s dřevěným obložením místnosti. Parkety pokrýval koberec s tlumenými zlatavými a tmavě rudými vzory. V koutě byl obrovský psací stůl, u dveří ještě jeden menší a u krbu stály dvě kožené pohovky.

„Buďte tady jako doma," familiárně ji nabádala Josie, což působilo v tak velkolepém domě dosti neobvykle. Vyšla z knihovny a dvoukřídlé dveře nechala otevřené.

Laura byla příliš nervózní, aby si sedla, přešla tedy ke krbu a zadívala se na obraz, který visel nad ním. Na kovovém štítku na spodní části pozlaceného rámu stálo: *Amelie Kílbournová, 1938.* Od té doby uplynulo téměř šedesát let. Byla to velmi půvabná, štíhlá a elegantní černovláska v krajkových šatech s vysokým límcem, které se sice nosily na přelomu století a ve třicátých letech už nebyly moderní, ale přesto jí velice slušely.

Laura se zkoumavě dívala na krásný obličej mladé Amelie Kilbournové s výraznými lícními kostmi připomínajícími Katharine Hepburnovou, a černýma očima, z nichž sršely šibalské plamínky. Její úsměv byl záhadný, podobně jako úsměv Mony Lisy.

Laura by ráda věděla, jak se ten krásný obličej za tolik let změnil. Tato žena pohřbila manžela, obě své děti a vnuka a přežila nejrušnější léta americké histone. Od té doby se hodně změnilo. Když byla dítě, cestování letadlem bylo novinkou, ale dožila se i vesmírných letů. Jak změnily Amelii počítače, televize, mobilní telefony nebo elektronické zabezpečovací systémy? Anebo zůstala ženou, která se neváhala oblékat podle toho, co jí slušelo, a módu jednoduše ignorovala?

Laura se najednou ohlédla, protože si uvědomila, že není sama. Pohled na muže, který stál ve dveřích, na ni zaúčinkoval jako elektricky šok. Mlčky se dívala na jeho neobyčejně vysokou postavu se širokými, silnými rameny, na lesklé černé vlasy a světle modré oči. Nebyl krásný, ale jeho drsný obličej působil nezapomenutelným dojmem a síla jeho osobnosti vyzařovala stejně silně jako horkost sálající z krbu.

„Jsem Daniel Kilbourne,“ ozval se nakonec hlubokým, vyrovnaným hlasem.

Ztěžka polkla a nejistým hlasem se představila.

„Lauro Sutherlandová, zabila jste mého bratra?“

4

Byla jiná, než Daniel očekával. Hezká, to ano, vždyť Peter to říkal, a Peter byl znalcem ženské krásy. Byla vysoká, měla štíhlou postavu se svůdnými křivkami a nápadně hezký obličej. Červenozlaté vlasy měla spletené do copu, vyznačovala se smetanově bílou pletí a zelenýma očima, jež byly typické pro rusovlásky.

Na sobě měla světlé kalhoty a zelenou hedvábnou halenku. I když se jí hlas trochu zatřásl, když se představila, stála rovně s bradou odhodlaně vysunutou. Musí mít odvahu, pomyslel si, když sem přišla, a přitom ví, co si o ní všichni myslí.

Zůstala však klidná.

„Zabila jste mého bratra?“ zopakoval otázku, když nadále mlčela.

„Ne.“ Mírně zavrtěla hlavou, ale nespustila z něj oči. „Ani jsem ho neznala.“

Daniel pomalu vešel do místnosti s neproniknutelným výrazem v obličeji a zamířil k baru. „Dáte si něco?“ Když zavrtěla hlavou, nalil si malou skotskou. Většinou nepil, ale teď to potřeboval.

Otočil se k ní, přistoupil k pohovce a položil ruku na opěradlo. „Peter vás v sobotu navštívil. Takže jste ho znala,“ namítl a napil se skotské.

„Tehdy jsem se s nim setkala prvně,“ odvětila, teď už vyrovnaným hlasem. „Strávil u mě patnáct minut a potom odešel. Nikdy předtím ani potom jsem ho neviděla.“

„Snad si nemyslíte, že tomu uvěřím?“

„Je to pravda.“

„Samozřejmě, co jiného byste mi mohla odpovědět, že?“

„Víte, že jsem u vás na dražbě koupila zrcadlo?“ zeptala se, nervózně si pohrávajíc s řemínkem své kabelky.

Přikývl. „Policisté se mě ptali, zda můžu potvrdit, že vás Peter navštívil kvůli zrcadlu.“

„Dosvědčil jste to?“

„Ano“

„Potom přece musíte vědět, že jsme se neznali.“

Pobaveně se usmál. „No, vypadá to tak.“

„Ale opravdu to tak bylo. Chtěl zrcadlo získat zpátky. Nevíte proč?“

Daniel se zadíval do skleničky. „Ne.“

Lže. Nevěděla, proč lže, ale byla si tím jistá. Když zdvihl sklenici k ústům, všimla si, že má na pravé ruce velký zlatý prsten s broušeným zeleným kamenem – nejspíš to byl jadeit nebo smaragd. Sklenici držel pouze palcem a dvěma prsty a Lauře to připadalo divně povědomé.

Nebyla schopna jasně uvažovat. Ještě stále byla překvapená a zmatená z toho, že ji nesmírně fyzicky přitahoval. Takhle na ni doposud nezapůsobil žádný muž, proto nevěděla, co si se svými pocity počít. Ve vztahu k mužům byla opatrná stejně jako v jiných oblastech života, a tohle byl navíc muž, který si zřejmě myslel, že je schopna vraždit. Navzdory tomu z něj nebyla schopna odtrhnout oči a cítila se naprosto bezbranná.

Daniel nebyl krasavec jako Peter, ale jeho mužné rysy působily smyslně, takže Peter vypadal vedle něj téměř chlapecky. Byl vysoký a svalnatý, ale pohyboval se ladně a nenuceně, a jeho zjev vyvolával respekt. Při

pohledu na něj se ji vybavila mohutná kočka, tiše se plížící temnou nebezpečnou džunglí. Představa byla tak sugestivní, že téměř cítila v místnosti závan divoké, nespoutané přírody.

Lauru udivilo, že na Danielovu přítomnost nezareagovaly pouze její smysly, ale i tělo. Obličej jí hořel, svaly se uvolnily a dech zrychlil. Kolena se ji chvěla a tělesnou touhu vnímala přímo bolestně.

Proboha, co se to se mnou děje?

Snažila se ovládnout a soustředit na důvod své návštěvy. „Vy tedy nevíte, proč chtěl Peter získat to zrcadlo nazpět, ale víte, proč mě přišel v sobotu navštívit?“

„Přesně to jsem řekl policii.“ Díval se na ni upřeně, téměř hypnoticky. Nepřítomně kroužil kostkami ledu ve sklenici a z jeho prstenu přitom vystřelovaly zelenkavé paprsky.

Když se dívala na jeho silné ruce s dlouhými prsty, bezděky si kladla otázku, zda by jejich dotek byl něžný, nebo drsný. V hrudi pocítila horkost a v mysli se jí vynořil obraz nespoutané sexuální rozkoše.

„Nevíte, proč Petrovi tak záleželo na tom zrcadle?“ zeptala se pomalu.

„Ne.“ Hlas měl vyrovnaný a pohled neproniknutelný. Zdálo se, že si jejích rozpaků nevšiml.

„Řekl, že je to rodinná památka,“ dodala.

„Jak vím, byl to jeden z nepoužívaných předmětů, který kdosi před nikdo neví kolika lety odložil na půdu.“ Mluvil jen s nepatrným jižanským přízvukem, typickým pro lidi, kteří už dlouho nežili na Jihu, nebo často cestovali.

„Mohl by někdo z rodiny vědět o zrcadle víc?“

„Pochybuji,“ odvětil rychle a přimhouřil oči. *Teď ale není nejvhodnější chvíle vyptávat se jich na to,* říkal jeho pohled.

Laura si najednou uvědomila, že Daniel se chová docela lhostejně, i když před dvěma dny pohřbil bratra. Neměli se rádi, nebo se umí tak znamenitě ovládat? Jeho ledově modrý pohled a drsné rysy působily chladně, ale i když jeho postoj jasně naznačoval, že pochybuje o nevinnosti vztahu mezi jeho bratrem a jí, zdálo se, že se ani nezlobí, ani ho neznepokojuje, že před ním možná stojí bratrova vražedkyně.

Podvědomě si však aspoň uvědomoval, že rodina truchlí, proto v duchu uvažovala, zda souhlasil s rozhovorem, jen aby nerozrušil ostatní příbuzné, kteří jak předpokládala, měli k Petrovi bližší vztah.

„Podle vás tedy na tom zrcadle nikomu z rodiny nezáleží?“ zeptala se.

„Určitě by si ho od vás nikdo nechtěl odkoupit,“ odvětil nezúčastněně. Mírně pokrčil širokými rameny a zkoumavě se na ni podíval, což Lauru opět přivedlo do rozpaků. Vyzařovala z něj nesmírná síla, ale navzdory tomu se ho nebála.

Vtom si uvědomila, že už mlčí příliš dlouho. „Nebude vám vadit, když se pokusím zjistit, proč ho Peter chtěl opět získat?“ vykoktala.

Zdvihl obočí. „Proč by mi to mělo vadit? Ale jak to míníte uskutečnit?“

„Je to staré zrcadlo a má určitě pestrou minulost. Požádala jsem jistou studentku, aby prozkoumala jeho původ.“

„Proč?“

Laura chvíli váhala. „Sbírám zrcadla," vyhrkla nakonec. „Tak jako tak bych se do toho pustila už jen ze zvědavosti. Ale vašeho bratra zavraždili, proto musím zjistit, jestli je mezi vraždou a zrcadlem nějaká souvislost. Aby dušička měla pokoj."

„Chápu."

Vycítila v jeho hlase podezření. „Jediným spojením mezi vaším bratrem a mnou je to zrcadlo, pane Kilbourne. Neměli jsme poměr, jestliže vás to náhodou napadlo."

Znova přimhouřil oči. „Zatím nevím, co si o vás mám myslet, slečno Sutherlandová. Ale svého bratra jsem znal velmi dobře. Když potkal krásnou ženu, pokaždé se snažil dostat ji do postele, a málokdy se mu to nepodařilo."

Laura ignorovala nepřímý kompliment. „Nemám ve zvyku vyspat se s muži po patnáctiminutové známosti. A už vůbec ne se ženáči. Je mi jedno, co si myslíte o morálce svého bratra, ale nemáte právo podle ni soudit i mě." *Teď určitě nakloní hlavu na stranu a v pohledu se mu objeví ironie.*

Udělal přesně to, co předpokládala. Vůbec si neuměla vysvětlit, jak to mohla dopředu uhádnout.

„Učili mě, že se nesluší dámu nazývat lhářkou," poznamenal suše. „Takže jsme se dostali do slepé uličky. Já nejsem *úplně* přesvědčený, že váš vztah byl nevinný, a vy to zase nemůžete dokázat."

Opravdu to nemohla dokázat. Znepokojovalo ji to, neboť si nepřála, aby si novináři, policie, příbuzní, a zejména tento muž mysleli, že se důvěrně stýkala s Petrem Kilbournem.

„Aspoň mi věřte, že jsem ho nezabila," vyzvala ho prosebným tónem.

V jeho chladných očích se objevil náznak vlídnosti, ale i tak si pomyslela, že ten drsný obličej by se mohl aspoň o trochu víc obměkčit. Nedozvěděla se však, co chtěl Daniel odpovědět, neboť do místnosti vešla další osoba.

„Proč jsi mi neřekl, že máme návštěvu, Danieli?“

Ráda bych ji namalovala, pomyslela si Laura.

Bezpochyby to byla Amelie Kilbournová – drobná stará dáma, vysoká sotva metr padesát, zdánlivě křehká. Kráčela vzpřímeně, ale v ruce držela hůlku se stříbrnou rukojetí. Její obličej zůstal za šedesát let téměř nezměněn, zachovala si výrazné lícní kosti a jasné tmavé oči jako na malbě. Sněhobílé vlasy měla stažené vzadu do uzlu, na sobě měla dlouhé černé šaty z lesklé krajky s vysokým límcem, jaké se nosily na přelomu století. Staromódní účes i šaty jí dokonale seděly.

Daniel se nejdříve mlčky podíval na starou dámu, jako by mezi nimi probíhal němý souboj. Z jeho světle modrých očí vál chlad a její pohled působil obranně a působil i trochu vystrašeně.

„To je Laura Sutherlandová. Moje babička, Amelie Kilbournová,“ představil je bezvýrazným hlasem.

„Teší mě, paní Kilbournová,“ nesměle řekla Laura. Nevěděla, co může od této členky rodiny očekávat.

Amelie svižně vykročila k pohovce, o hůlku se ani neopřela, a sedla si. „Můj vnuk vás ani neusadil? Prosím.“

Laura si sedla, ale s nepříjemným pocitem si uvědomila, že Daniel zůstal stát za ní. „Nechtěla jsem vás rušit, paní Kilbournová. Určitě je to pro vás strašné. Upřímně s vámi cítím.“ Vtom si uvědomila, že Danielovi soustrast neprojevila. Bylo to proto, že

zapomněla na zdvořilost, nebo na ni tak silně zapůsobil? Možná podvědomě vycítila, že o to nestojí.

„Děkuji, slečno Sutherlandová. Smím vás oslovovat Laura?“ Hlas měla měkký a mluvila s jemným alabamským přízvukem.

„Zajisté.“

„Mě všichni oslovují Amelie. Doufám, že i vám to bude vyhovovat.“

„Děkuji.“ Laura na sobě téměř cítila Danielův ironický pohled a přála si, aby konečně obešel pohovku, aby na něj viděla. Měla pocit, jako by se za ní krčila šelma, která už už skočí a lapí svou kořist.

I přítomnost jeho babičky v ní vyvolávala určité obavy. Očekávala, že jen co se Amelie dozví, kdo je jejím hostem, hned se přestane chovat zdvořile. Jenže když Amelie promluvila, bylo naprosto jasné, že ví, koho má před sebou.

„Policie se prý snaží dokázat, že jste se znala s mým vnukem, Lauro.“ Vůbec to neznělo jako otázka a Lauru tím dost zaskočila.

„S Petrem jsem se v sobotu setkala poprvé v životě, paní Kilbournová.“

„Amelie, má milá, prosím.“

„Och, ano. Děkuji. Přišel kvůli zrcadlu.“

„Ano, dozvěděli jsme se to od policie.“ Amelii zrcadlo zjevně nezajímalo. „Petra však několikrát viděli ve společnosti krásné rusovlásky a zdá se, že policie míní přisoudit tuto roli právě vám.“ Hovořila věcně – i když ji nejspíš trápilo, že jejího vnuka viděli s jinou ženou, a ne s manželkou, nijak to nedala najevo.

„Tys mluvila s policií, Amelie?“ přísným tónem se zeptal Daniel. „Dohodli jsme se, že to vyřídím sám.“

„Zapomněls, že komisař je můj starý přítel, Danieli.“ Podívala se na něj s náznakem triumfu v očích. „Zavolal mi, aby mě informoval, jak případ pokračuje.“

„A očividně dospěl k unáhleným závěrům,“ zachmuřeně dodal Daniel.

„Nesmysl. Proč by mě nemohl obeznámit s fakty? Koneckonců jsem Petrova babička.“

„S fakty? O faktech se bude mluvit až na soudním jednání, pokud k němu vůbec dojde. Zatím jsou to pouze spekulace a dohady, vždyť policie nemá žádné důkazy. Jediným faktem je, že Petra někdo zavraždil. To je vše, co víme.“

Amelie pokrčila rameny – Danielovy jasné argumenty na ni kdovíjak nezapůsobily. „Jestliže chceš uchránit Kerry před pomluvami o Petrově nevěře, ubezpečuji tě, že na to je už příliš pozdě.“

Laura strnule seděla a uvědomovala si, že Amelie a Daniel si povídají, jako by tam ani nebyla. Snažila se přijít na to, co se vlastně mezi nimi odehrává, co prozrazují jejích hlasy a gesta. Je to vzájemná nevraživost? Sleduje tady přirozený souboj mezi dvěma silnými, neústupnými osobnostmi, nebo jde o víc? Daniel volil slova uvážlivě, ale projevoval očividnou nevůli. Amelie se chovala obezřetně, ale v jejím postoji byl i vzdor.

Laura si však byla jistá, že ani jeden z nich netruchli kvůli muži, jehož před dvěma dny pochovali.

„Možná je opravdu pozdě šetřit Kerryiny city,“ zachmuřeně pokračoval Daniel, „ale myslím si, že ani Lauru není třeba bez závažných a opodstatněných důkazů zatahovat do této špinavé záležitosti. Tys prozradila novinářům její jméno, Amelie?“

Když nenuceně vyslovil její jméno, překvapená Laura se k němu obrátila: „Jak víte, že už znají mé jméno? V novinách se zatím neobjevilo.“

Daniel se na ní letmo podíval. „Několik reportérů sem telefonovalo a kladli mi dost bezohledné otázky.“

„Řekl jste jim, aby nezveřejňovali mé jméno?“

„Připomněl jsem jim, že svoboda slova neznamená, že vás můžou označit za vinnou, když vás ani nezatkli. Naznačil jsem jim, že by nebylo moudré psát o vás v souvislosti s vraždou mého bratra.“

Chtěla se zeptat, proč považoval za svoji povinnost bránit ji před novináři, když ji sám podezříval, ale Daniel znovu obrátil pozornost k babičce.

„Prozradilas jim Lauřino jméno, Amelie?“

„Samozřejmě že ne. Proč bych to dělala?“ mračila se Amelie.

Laura se podívala na starou dámu. *Ale vy jste to udělala, Amelie.* Byla si stejně tak jistá, že Amelie lže, jako když lhal Daniel. Amelie prozradila její jméno tisku, ale proč? Laura tomu vůbec nerozuměla.

„To nevím,“ připustil Daniel. „Ale myslím, že uděláš lépe, když vyšetřování přenecháš těm, co jsou za něj odpovědní, a mě necháš komunikovat s policií. Souhlasíš, Amelie?“

Daniel mluvil navenek zdvořile, ale v jeho slovech zněla skrytá hrozba, a Amelie ji vycítila. Zablýsklo se jív očích, ale sklopila je a stiskla rty.

„V pořádku, Danieli.“

Co se mezi nimi vlastně odehrává? Laura si najednou vzpomněla, že podle Cassidyiných bulvárních novin jsou finanční záležitosti v rukou těchto dvou lidi. Ačkoliv formálně rozhoduje Amelie, ve skutečnosti spravuje majetek Daniel a musí s ní

neustále bojovat. Možná i právě proto vycítila jejich vzájemné nepřátelství a Danielovu snahu přinutit babičku, aby respektovala jeho přání.

Lauru však překvapilo, že Amelie hned ustoupila. Ale když se podívala do jejích tmavých očí, měla divný pocit, že kuje nekalé plány, v nichž má i ona hrát nějakou roli.

„Má milá," vlídně se k ní obrátila Amelie, „jste roztomilé děvče a je mi nad slunce jasné, že s Petrem byste se nezapletla. Víc o tom jednoduše nebudeme mluvit." Odbyla to elegantním, královským gestem. „Slyšela jsem, že jste malířka."

„Ano. Pracuji jako výtvarnice v reklamní agentuře." I to jí prozradil policejní komisař, nebo to má z jiného zdroje?

Amelie se zadívala na portrét visící nad krbem a znovu se obrátila k Lauře. „Myslím, že je čas namalovat obraz, který by více odpovídal skutečnosti. Přijímáte objednávky?"

Překvapená Laura zavrtěla hlavou. „Domnívám se, že jste mi nerozuměla, paní… Amelie. Nemaluji portréty. Pracuji na výtvarných návrzích reklam pro časopisy."

Amelie potřásla hlavou a usmála se. „Nechce se mi věřit, že nemáte vyšší ambice."

Laura chvíli váhala, ale potom se rozhodla pro upřímnost. „Nejsem tolik talentovaná, abych se mohla stát malířkou, a na portréty jsem si zatím vůbec netroufla. Sem tam se o něco pokusím, ale…"

„Nevzdáváte se?" povzbudivě dodala Amelie.

„Ne, nevzdávám se." Lauru úplně ohromilo, že se k tomu přiznala. Dokonce ani Cassidy o ní netušila, že touží stát se jednou „opravdovou" malířkou.

„Pokuste se tedy namalovat mě,“ vesele ji vyzvala Amelie a její chladný výraz vystřídala přívětivost. „Potom společně posoudíme, zda se vám pokus vydařil. Jestliže to vyjde, budu mít skvělý portrét od začínající umělkyně. Jestliže ne, ani jedna z nás nic neztratí. V každém případě vám však za práci zaplatím.“

„Jenže…“

Amelie bez váhání nabídla tak vysoký obnos, že Laura se na ni nevěřícně podívala. „Domnívám se, že pro neznámou umělkyni je to docela štědrá nabídka,“ dodala stará dáma.

„Více než štědrá,“ nadšeně přitakala Laura. Když pomyslela na své tenčící se úspory, připadala jí opravdu lákavá. „Určitě však chápete, že to nemůžu přijmout. I kdybych byla přesvědčená, že to zvládnu, policie mě podezřívá, že jsem zapletená do vraždy vašeho vnuka. Určitě jim bude připadat divné, že zde trávím tolik času, a myslím, že ani ostatním členům rodiny se to nebude líbit.“

„Vy jste Petra nezabila,“ prohlásila Amelie se skálopevným přesvědčením.

Vy víte, kdo to udělal, Amelie? Proto jste si *tak jistá mou nevinou?*

„Ne, opravdu jsem ho nezabila,“ odvětila Laura. „Ale dokud policie nevypátrá vraha, většina lidí mě bude podezřívat. Budou si myslet, že jsem do toho byla nějakým způsobem zapletená. Jak by to vypadalo, kdybych sem často docházela? Co by si pomysleli policisté?“

„Kvůli policii se nemusíte trápit,“ poznamenal Daniel. „Vysvětlím jim to.“

Laura se k němu obrátila. „I *vy* si myslíte, že je to dobrý nápad?“

Ironicky se pousmál. „Myslím si pouze to, že si moje babička přeje, abyste jí namalovala portrét. A když si něco umíní, obyčejně toho i dosáhne.“

Laura si myslela, že to určitě není ten pravý důvod jeho souhlasu, ale skutečnou příčinu nedokázala z jeho záhadných očí vyčíst. Cítila se nesvá. Neuměla si vysvětlit, proč Amelie trvá na tom, aby celé týdny trávila u Kilbournových, a proč s tím Daniel souhlasil navzdory tomu, co si o ní myslel. Zdálo se jí, že ji zatahují do něčeho, čemu by se měla raději vyhnout.

Měla sice nadmíru živou představivost, ale tentokrát si skutečně připadala jako pěšák, jímž dva hráči pohybují na šachovnici, jak se jim zlíbí. A věděla, že šachisté pěšáky v průběhu hry obyčejně obětují.

„Mohla byste pracovat na portrétu po večerech, aby to nenarušilo vaše pracovní povinnosti,“ navrhla Amelie.

„Vzala jsem si neplacenou dovolenou,“ prudce vyhrkla Laura. Šokovalo ji, že se to vše odehrává tak rychle.

„Kvůli novinářům?“ zeptal se Daniel.

Ohlédla se přes rameno. „Domnívám se, že to tak bude lepší pro všechny zainteresované.“

Neřekl nic, pouze na ni hleděl nečitelným pohledem.

Amelii to však potěšilo. „Skvělé, můžete se úplně soustředit na portrét. Nachystáme vám v domě pokoj, abyste sem nemusela každý den dojíždět.“

Laura se teď už opravdu nemohla ubránit dojmu, že ji do něčeho zatahují, a zmocnily se jí‘ obavy. Rychle

vstala. „Dala jste mi velkorysou nabídku, Amelie. Děkuji vám, ale musím si to ještě rozmyslet.“

Zprvu se zdálo, že Amelie začne protestovat, ale nakonec se usmála a půvabně vstala. „Zajisté, Lauro.“

Lauře se náramně ulevilo, ale zároveň se jí to velké ulehčení zdálo úplně absurdní. Snad si nemyslela, že se jí zde pokusí zadržet násilím?

„Těší mě, že jsem se s vámi seznámila,“ řekla Amelii.

„I mě těšilo. Doufám, že se brzy uvidíme.“

„Doprovodím vás,“ nabídl se Daniel Lauře a odložil sklenici.

Nejdřív chtěla odmítnout, ale pak se podřídila a vykročila společně s ním do vstupní haly. Laura byla vysoká, ale sahala mu sotva po ramena. Velmi silně si uvědomovala jeho fyzickou blízkost a sílu, která z něho vyzařovala. *Panebože, co se to se mnou děje?* Ucítila vodu po holení a zatoužila zavřít oči a plně vnímat jeho mužnou vůni.

U dveří zůstal stát s rukou na klice a podíval se na ni. „Policii vysvětlím, proč jste sem dnes přišla,“ podotkl. „Povím jim, že moje babička si u vás objednala portrét.“

„Myslíte, že to rozptýlí jejich podezření?“ zeptala se, když se konečně vzpamatovala.

„Domnívám se, že do určité míry zapůsobí to, že vás rodina přijala,“ připustil.

„Povíte jim, proč jste mě přijali?“ zeptala se Laura.

„Samozřejmě.“ Otevřel dveře. „Vysvětlím jim, že podle našeho názoru nemáte s Petrovou vraždou nic společného.“

Laura zůstala opět překvapeně stát. Bránil ji před novináři, dokonce byl ochoten policii povědět, že

nevěří v její vinu. Určitě se za tím skrývá nějaký cíl. Jen nevěděla jaký.

„Na shledanou, Lauro," rozloučil se.

Podívala se na jeho lhostejný obličej a udiveně zakroutila hlavou. „Na shledanou, Danieli," odvětila, záměrně ho oslovujíc křestním jménem, a vyšla z domu.

Daniel se za ní hleděl, dokud nenasedla do auta a nevyrazila k přední bráně. Pomalu zavřel dveře a vrátil se do knihovny. Amelie stála před krbem a zkoumavě hleděla na svůj portrét, malovaný před šedesáti lety.

„Příliš jsi naléhala," řekl jí. „Vyplašilas ji. To nebylo taktické."

„A co ty?" odsekla Amelie. „Jen si tam stál jako skála a plísnil jsi mě, jako bych byla služka. I to ji mohlo odradit, nemyslíš?"

„Tak jako tak mnou nadšená nebyla," namítl.

Amelie se na něj ostře podívala. „Po otci jsi zdědil více šarmu, než dáváš najevo. Proč si k ní nebyl přívětivější? Je krásná."

„Nemám zájem o drobečky, co zůstaly po mém bratrovi."

Amelie se pobaveně usmála. „Jestliže s Laurou spal, pochybuji, že by šel do motelu s jinou ženou."

„Pokud byl s jinou ženou…"

„Myslíš, že ho zavraždila? Není to ten typ, co se dokáže rozzuřit."

„Ale v sobotu večer k tomu možná měla důvod." Amelie pokrčila rameny. „Nakonec, za určitých okolností je asi každý člověk schopný zabít. Ale to děvče určitě nikoho nezavraždilo." Zkoumavě na něj

pohlédla. „Tak ty to vyžehlíš u policie, aby mě Laura Sutherlandová mohla malovat? Myslím, že ti záleží na tom, abych ti zbytečně nepřekážela. Je to tak?“

Tentokrát Daniel pokrčil rameny. „Chtěl jsem ti jen vyhovět, Amelie. Jako vždy.“

„Šarm ti sice nechybí, ale o pokoře nevíš nic,“ odsekla. „Nemysli si, že ti věřím. Vyhověls mi jenom proto, že to nějak zapadá do tvých plánů. Ale to nevadí.“

Přimhouřenýma očima sledoval, jak vykročila ke dveřím. Když už měla ruku na klice, obrátila se. Usmívala se.

„Vím, proč je to zrcadlo tak důležité, Danieli,“ prohlásila a elegantním krokem vyšla z místnosti.

Daniel dlouho nepohnutě stál se zatajeným dechem. Nakonec tiše zaklel a nalil si další sklenici whisky.

„Je to trochu divné,“ usoudila Cassidy, když jí Laura večer všechno dovyprávěla.

„*Trochu? Je* to úplně absurdní!“ Laura bezmocně rozhodila rukama. „Zpočátku šlo všechno dobře. Neztratila jsem odvahu, strážný mě vpustil dovnitř a Josie Kilbournová mě zavedla do knihovny. Byla velmi vlídná a za chvíli přišel Daniel…“

„Proč ses tak zvláštně zatvářila? Co se stalo, když vešel Daniel?“

„Úplně mě vyvedl z míry. Docela klidně se zeptal, zda jsem zabila jeho bratra.“

„Jen tak, bez okolků?“

Laura přikývla. „Zdá se, že jde vždy přímo k věci.“

„Mám dojem, že na tebe značně zapůsobil.“

„To tedy ano.“ Laura odvrátila pohled a rychle pokračovala. „Jak jsem už prve řekla, s výjimkou Danielovy otázky šlo vše tak, jak se dalo očekávat. Zeptala jsem se na zrcadlo, ale odpověděl, že neví, proč ho Peter chtěl nazpět. Nijak neskrýval svoje přesvědčení, že jsem přinejmenším spala s jeho bratrem, neprojevil však ani náznak nevole. Po celou dobu se dokonale ovládal. Potom přišla Amelie.“

„Tehdy se situace změnila?“

Laura znova bezradně rozhodila rukama. „Prostě tomu nerozumím. Nemohla přece vědět, že jsem výtvarnice, ale přesto mě hned požádala, abych namalovala její portrét, dokonce mi nabídla vysokou odměnu. Velmi dobře ví, že mě podezřívají z vraždy jejího vnuka, ale přitom přímo trvala na tom, abych ji namalovala. Představ si, nabídla mi, že mně připraví pokoj v jejich domě, abych nemusela dojíždět – jako bych bydlela na druhém konci světa.“

„Navrhla ti, abys u nich bydlela?“

„To nebyl návrh. Pokládala to za úplnou samozřejmost.“

„A co na to Daniel?“

„Moc toho nenamluvil. Nelíbilo se mu, že Amelie hovořila s policií, a obvinil ji, že prozradila moje jméno novinářům. Ale proti malování portrétu vůbec nic nenamítal. Řekl, že to policii vysvětlí.“

„Zdá se ti, že tohle všechno je součástí jejich boje o moc?“

„*Něco* se tam určitě děje, cítila jsem to. Nevím, oč vlastně jde, ale určitě mě do toho míní zatáhnout.“

„Podle mě připisuješ příliš velký význam tomu, že ta stará dáma si objednala portrét, i když připouštím, že je to dost divná žádost.“

„Tys tam nebyla, Cass. Těžko ti to vysvětlím, protože to vše se ukrývalo pod vnějším zdáním. Vypozorovala jsem to z tónu jejich rozhovorů, z pohledů. Určitě vím, že oba dva ode mne něco chtějí… Plánují mě využít při uskutečňování svých vlastních záměrů.“

„Jako pěšce.“

Laura přikývla: „Přesně tak“

„Řešení tedy není zrovna jednoduché. Raději to odmítni, a už tam nechoď.“

To je logické a bezpochyby i moudré řešení, pomyslela si Laura. Rozum jí napovídal, že když se tam vrátí, čekají na ni jen problémy, a pud sebezáchovy ji dokonce varoval, že to budou velmi vážné problémy.

Jenže Laura si zřetelně uvědomovala i další touhy, které ji vedly dál, bez ohledu na nebezpečí. Chtěla se něco dozvědět o zrcadle, a byla si jistá, že někdo z rodiny jí v tom pomůže, i když Daniel tvrdil opak. Kromě toho ji policie zřejmě nebude tolik podezřívat, když ji Kilbournovi přijmou do domu. Navíc se jí nabízela příležitost namalovat portrét, zachytit na plátně Ameliinu vadnoucí krásu a hrdou eleganci. Konečně si ověří, zda opravdu umí malovat, a koneckonců peníze jí přijdou velmi vhod.

Nejvíc ji ale překvapilo a zaujalo, jak reagovala, když poprvé uviděla Daniela. Přitahoval ji jako doposud žádný muž a připadal jí nějak známý, a natolik povědomý, že ji to velmi lákalo. Ten pocit nemohla potlačit, ani ignorovat.

Nepodařilo se jí ho tak *docela* přesvědčit, že její vztah k Petrovi byl nevinný, a zatím *docela* přesně nevěděl, co si o ní má myslet, ale na druhé straně ji

chránil před reportéry a mínil policii říci, že ji nepodezřívají. Ani nic nenamítal, aby se zdržovala v jejich domě.

Jenomže Laura neměla potuchy, co se skrývá za jeho neproniknutelným obličejem a záhadným pohledem. Nevěděla, jakou úlohu má sehrát v jeho tichém, ale úporném souboji s Amelií.

„Lauro?“ Ustaraný pohled přítelkyně ji vytrhl ze zadumání.

„Myslím, že tu objednávku nemůžu odmítnout, Cass. Jestliže se tam nevrátím, na některé otázky nikdy nenajdu odpověď.“

„Týká se to zrcadla?“

Laura přikývla. „I jiných záležitostí. Daniel ani Amelie třeba vůbec neprojevili zármutek nad Petrovou smrti. Proč? Peter Kilbourne byl sice sukničkář, ale jinak to byl hezký, šarmantní a příjemný člověk. Zemřel násilnou smrti, a jimi to ani nehne. Strávila jsem s ním jen patnáct minut, ale jeho vražda mnou otřásla víc než jimi.“

„Snad si nemyslíš, že ho zabil někdo z nich?“

„Nevím. Ospalý recepční motelu není bůhvíjak spolehlivý svědek. Možná do pokoje vtrhl žárlivý manžel milenky, nebo někdo z Petrových příbuzných, které dopálilo, že podvádí manželku. Jestliže s nimi nestrávím nějakou dobu, nedozvím se, co se děje za zdmi toho domu. Koneckonců, pozvali mě.“

„Pavouk vábí mouchu,“ odtušila Cassidy.

Laura se bezděčně usmála. „Jo. Přesně tak se cítím.“

„Nenapadlo tě, že to může být také nebezpečné? Někdo z nich mohl přece Petra zavraždit.“

„Není to vyloučené. A Josie je rusovláska,“ zamyšleně poznamenala Laura.

„Takže vrah je možná přímo v domě. Lauro, ty máš pocit, že tě zatahují do něčeho, čemu nerozumíš. Měla bys poslechnout svůj instinkt.“

„Nemusím se přece rozhodnout hned teď. Popřemýšlím o tom.“

Cassidy přikývla, ale podle výrazu v jejím obličeji se dalo usoudit, že ví, jak se Laura rozhodne.

„V novinách jsem se dočetla, že Daniel není ani zdaleka tak hezký jako Peter. Je to pravda?“

„Jo, to ano…,“ připustila Laura.

„Jenže?“

Laura se zachmuřila. „Žádné jenže. Peter byl hezčí, a tečka.“

„Dobře, dobře, vždyť mi to *nemusíš* říkat.“

„Daniel není *tak* hezký,“ smířlivě dodala Laura, „ale je až neskutečně přitažlivý. Tos chtěla slyšet?“

„Jestli je to pravda.“

„Opravdu je. Jen co jsem ho uviděla, poprvé v životě jsem pochopila, jak může žena bez otálení vlézt do postele s úplně neznámým mužem.“

Cassidy se ušklíbla. „Ale neříkej, možná že se ta motanice nakonec šťastně rozuzlí.“

„To si nemyslím.“

„Proč? Neprojevil zájem?“

„Je to ještě horší. Myslí si, že jsem byla milenkou jeho bratra.“

Cassidy zakroutila hlavou. „Jestliže s ním strávíš delší dobu, sám přijde na to, že to není pravda.“

„Tím si nejsem jistá. Víš, co znamená jméno Daniel?“

„Ne.“

„Soudce.“

„Tak usoudí, že jsi nevinná.“ Cassidy se usmála. „Uvidíme se zítra.“

„Dobrou noc, Cass.“

Laura přemýšlela o Cassidyině ubezpečování, ale nepřikládala mu velkou váhu. V jejích emocích i myšlenkách vládl takový zmatek, že se v nich vůbec nevyznala. V hlavě jí vířily mučivé otázky a trápila ji nejistota.

Proč chce Amelie Kilbournová stůj co stůj portrét od neznámé malířky? Proč ji vůbec nezarmoutila smrt jejího okouzlujícího vnuka? Bojují s Danielem o to, kdo bude v rodině vládnout? Jak dlouho to už trvá? Kdo zvítězí? A proč má dojem, že se stala součástí tohoto zápasu?

Daniel ji připadal bezcitný a tvrdý jako žula, ale zároveň z něj vyzařovala síla, kterou neomylně vycítila. Co si myslí o bratrově smrti? Jaký má vztah k Amelii, kterou oslovuje křestním jménem, i když je to jeho babička?

Lehla si do pohodlné postele, ale v duši pocítila tupou bolest. Cítila prázdnotu, ale i touhu po muži, jehož dnes viděla poprvé v životě. Toužila po něm, i když se jí ani nedotkl, ba myslel si o ní to nejhorší.

Nemůžu se tam vrátit.

Musím.

Stále dokola zvažovala obě možnosti, ale když konečně usnula, ještě pořád nebyla rozhodnutá, co nakonec udělá.

4

„To zrcadlo vyrobili v roce 1800," oznamovala Dena Wilkesová Lauře v sobotu dopoledne. „Objednal si ho nějaký Brandon Cash a daroval ho manželce k příležitosti dvacátého druhého výročí svatby. Vzor připomínající labyrint tvoří nepřerušovaná linie bez začátku a konce a má představovat věčnost. Klenotník sám dal tomuto motivu název Věčnost a slíbil, že nikdy neudělá duplikát."

„Výborně," pochválila ji Laura.

„Jsem fakt dobrá, viď?" zareagovala rozesmátá tmavovláska a poklepala se po rameni.

„Jsi skvělá. Jak si to tak rychle zjistila?"

„Měla jsem štěstí," přiznala se Dena. „Ten klenotník zanechal podrobné záznamy a jeho výrobky jsou poměrně známé, protože získal dobrou pověst. S mosazí sice pracoval málokdy, ale každý kus důkladně popsal. Mimochodem, to zrcadlo je dost cenné." Laura zakroutila hlavou. „Nezajímá mě cena, jen jeho původ."

„To jsi říkala, ale chtěla jsem ti to pro jistotu říct." Dena se napila kávy a nahlédla do zápisníku. „Cashovi pocházeli z Filadelfie a našla jsem o nich zmínky v novinách, listech i denících. Naštěstí má knihovna téměř vše v počítači, takže tam nebudu muset letět."

„Fajn," poznamenala Laura. „Sotva bych ti mohla zaplatit letenku."

„To jsem předpokládala." Dena se usmála. „Nevěděla jsem, kolik toho budeš chtít, tak jsem vypátrala co nejvíc. Brandon Cash se narodil v roce 1760 a dožil se poměrně vysokého věku. Zemřel

sedmdesátiletý v roce 1830. Příčinu smrti jsem nezjistila, ale v té době zuřila chřipka. Možná to odnesl i on.

Sarah Langdonová se narodila v roce 1762, aj ona se dožila sedmdesáti let. Zemřela v roce 1832 a lékař napsal, že příčinou smrti bylo zlomené srdce.“

„Zlomené srdce?“ divila se Laura. „Opravdu to tak napsal?“

„Ano. Po manželově smrti údajně pomalu chřadla, a tak byl přesvědčený, že ji to zabilo. Zřejmě to byla velká láska. Brandon a Sarah se seznámili v roce 1777. Jemu bylo tehdy sedmnáct a jí patnáct. Jejich rodiče sice tvrdili, že jsou na svatbu příliš mladí, ale oni si to nedali vymluvit a za rok se vzali.

Zdá se, že si spolu žili dobře. Neměli finanční problémy, ani zdravotní těžkosti a Sarah porodila tři děti. Říkávalo se, že jsou si velmi oddaní a ideálně se doplňují. Nezanechali deníky, ale Sarah napsala své sestře krátce po manželově smrti, že ani jednu noc nestrávili v odloučení, a proto nemůže spát v prázdné posteli.“

„Možná jí to opravdu zlomilo srdce,“ podotkla Laura.

„Smutné, že?“ Dena potřásla hlavou, ale vzápětí se prosadil její optimismus. „Ale na druhé straně prožili spolu více než padesát let.“

Laura přikývla. „Déle než většina lidí.“ Představila si však osamělou starou ženu, bez pohnutí ležící v posteli, jejíž druhá polovina zeje prázdnotou, a sevřelo se jí srdce. S bídou se jí podařilo vyhnat ten nostalgický obraz z mysli. „A co zrcadlo?“

Denu evidentně netrápily osudy lidí, co žili před sto lety, a tak se znovu ochotně rozhovořila. „Sarah nezanechala závěť, ale zrcadlo je uvedeno v seznamu

věcí, které po její smrti v roce 1832 dostala její dcera Mary. O Mary nemám mnoho informací, ale zrcadlo u ní tak jako tak dlouho nezůstalo. Zřejmě potřebovala peníze a prodala ho klenotníkovi, který ho vyrobil.“

„Jak s ním naložil?“

„Zůstalo u něj přes dvacet let, protože se zalíbilo jeho manželce. Když v roce 1858 zemřela, jejich syn ho prodal slečně Faith Broderickové. Klenotníkův syn Stuart Kenley a Faith Broderická za několik měsíců potom měli svatbu.“

Dena se opět podívala do poznámek. „Dále jsem se už nedostala. Zatím jsem o nich zjistila jen to, že Stuart se narodil v roce 1833 a Faith v roce 1836. V pondělí můžeme pokračovat.“

Laura obdivně zakroutila hlavou. „Zjistila jsi o hodně víc, než jsem očekávala. Myslíš, že vystopuješ osud zrcadla až do současnosti?“

„Kdo ví. Překvapilo mě, že jsem měla takové štěstí. Lidé totiž obyčejně nevěnují tolik pozornosti mosaznému zrcadlu. Jenže ono to zrcadlo mělo pro každého majitele jakýsi zvláštní význam, a tak se zachovaly záznamy o tom, jak putovalo z ruky do ruky. Doufejme, že nás štěstí neopustí a další majitel také nechá záznam o jeho osudu.“

Dena nechala Lauře svoje zápisky, a když odešla, Laura si je podrobněji prostudovala. Data, krátké poznámky, suchá fakta. Ti dva mladí se zamilovali v dobách revoluce, vzali se a založili si rodinu. Jejich vzájemná oddanost byla tak hluboká, že si jí všimli i lidé kolem nich. Brandon objednal zrcadlo pro manželku – byl to symbol jejich lásky. Prožili spolu padesát let, a když Brandon zemřel, Sarah ho za necelé dva roky následovala.

Zrcadlo se znova vrátilo ke klenotníkovi, který ho vyrobil, jenže po smrti jeho manželky se opět ocitlo ve výloze, kde zaujalo jistou mladou dámu. Koupila si ho, ba co víc, zamilovala se do klenotníkova syna.

Laura ani nevěděla, v co vlastně doufala. Zřejmě očekávala, že zjistí důvod, pro nějž Peter Kilbourne chtěl zrcadlo získat nazpátek, nebo aspoň nějaký náznak, který by ji dovedl k pravé příčině jeho počínání. Zatím se však nic takového neobjevilo.

Nechala zápisník na kuchyňské lince, přistoupila k malířskému stojanu a zadívala se na rozpracovanou malbu zobrazující zrcadlo v ženské ruce. Včera se obrazu sotva dotkla, ale neustále si ho zkoumavě prohlížela, neklidně přecházela po bytě, v hlavě ji vířily neodbytné myšlenky – rozumné úvahy soupeřily s touhami, jimž vůbec nerozuměla.

Nemůžu se tam vrátit.

Musím.

Laura si přetřela rozbolavělé čelo a právě si chtěla vzít acylpyrin, když zazvonil telefon. Váhavě zvedla sluchátko, i když novináři už přestali otravovat.

„Haló?“

„Lauro? Zde je Amelie Kilbournová.“

Lauře se vůbec neulevilo, naopak, pocítila napětí. „Dobrý den, Amelie.“

„Promiňte, že jsem tak netrpělivá, dítě moje, ale v mém věku už záleží na každé minutě. Přijmete moji objednávku?“

„Lituji, ale zatím jsem se nerozhodla.“

„Doufám, že si neděláte starosti kvůli mým příbuzným. Vědí o vás, a nikdo neměl námitky proti vaší přítomnosti v domě.“

Laura si uvědomila, že se zřejmě neodvážili protestovat, ale, přirozeně, nezmínila se o tom. „Situace by byla jiná, kdyby mě policie nepodezřívala, jenže takhle…“

„Daniel se už domlouval s policií a já jsem zatelefonovala komisaři.“ Amelie se škodolibě zasmála, potěšená, že se jí poštěstilo nevyhovět vnukovu přání. „Připustili, že nemají proti vám žádné důkazy. Když recepčnímu ukázali vaši fotografii, prohlásil, že jste to určitě nebyla vy. Takže policie vás už nepodezírá.“

Lauře se ulevilo, i když si ustavičně připomínala, že žádné důkazy se ani nemůžou najít, vždyť se s Petrem vůbec neznala. Stávalo se však, že odsoudili i nevinné, proto si uvědomovala, že v úplném bezpečí bude, až když se vrah Petra Kilbourna ocitne za mřížemi.

„Velmi jste mě potěšila, Amelie. Děkuji,“ odvětila Laura.

„Ulehčí vám to rozhodování, má milá?“

Laura se otázce raději vyhnula. „Domnívám se, že byste se měla obrátit na některého z uznávaných malířů.“

„Ale i vy jste malířka, Lauro. Proč nevyužijete šanci, která se vám nabízí? Ubezpečuji vás, že jestliže budu s vaší prací spokojená, získáte tolik objednávek, že nebudete vědět, co s nimi.“ Mluvila s jistotou, a i když už možná nehrála v atlantské společnosti první housle, ještě pořád patřila ke smetánce.

„Obávám se, že s výsledkem nebudete spokojena, Amelie.“

„To nechte na mně. Stejně to nemůžete vědět, dokud se o to alespoň nepokusíte.“

Amelie opět naléhala. Laura zavřela oči, znova měla velmi silný pocit, že ji do něčeho zatahují. Instinkt ji nabádal k opatrnosti a zdálo se jí, že tady něco nesedí. V nabídce i v tom domě, číhalo nebezpečí. Ale byl tam také Daniel.

Nemůžu se tam vrátit.

Musím.

Po chvíli otevřela oči. „Tak dobře, Amelie. Přijímám vaši nabídku. Jestliže vám to vyhovuje, můžeme začít v pondělí."

Madeline upřela svoje uplakané bělavé oči na tchyni a vidlička jí vypadla z ruky. „Ach, to ne, Amelie," zašeptala.

„Neznepokojuj se, mami," utěšoval ji Daniel. „Policie si myslí, že Laura Sutherlandová nemá s vraždou nic společného."

„Přijde v pondělí, Madeline," věcně poznamenala Amelie. „A bude sem chodit, dokud portrét nedokončí. Požádala jsem ji, aby obraz malovala u nás."

„Nastěhuje se sem?" zdvořile se zeptal Alex. „Slyšel jsem, žes přikázala, aby jí připravili pokoj."

„Pro případ potřeby," procedila Amelie skrz zuby. „Chce každý den dojíždět, ale řekla jsem jí, že má pokoj přichystaný, kdyby si to rozmyslela."

Alex se podíval na Josie. Jeho ironický pohled naznačoval údiv nad tím, že se najde někdo, kdo odmítne nocleh v tomto domě. Josie rychle odvrátila oči, protože věděla, že Alex považuje dům za pochmurný, a teď v něm navíc panovala tíživá depresivní atmosféra.

Josie se obrátila k usoužené Madeline. „Opravdu se nemusíš ničeho obávat," řekla jí. „Seznámila jsem se s ní a zdá se mi velmi milá. Jsem přesvědčená, že na tebe bude brát ohled."

„Kdoví, zda bude tak ohleduplná i vůči Kerry," podotkl Alex.

Josie se podívala na prázdnou židli vedle sebe, na níž obyčejně sedávala Petrova manželka Kerry. Teď trávila víkend u své sestry v Atlantě. „Samozřejmě že bude," namítla Josie. „Nakonec, vždyť ani nevíme, zda se s Petrem opravdu stýkala."

„Tak už dost!" okřikla je Amelie a narovnala ramena jako generál. „Laura je mým hostem, a proto očekávám, že se k ní podle toho budete chovat."

„Ať se nám to líbí, nebo ne," zavrčela Ameliina vnučka Anne, sedící mezi Madeline a Danielem.

Amelie se na ni zamračeně podívala. „Toto je můj dům a byla bych vám vděčná, kdybyste na to nezapomínali."

Tmavovlasá, hnědooká Anne, která zdědila krásný obličej po babičce, neklidně pohodila ramenem. „Jak bych na to mohla zapomenout, když mi to každý den připomínáš?"

„Smutné je, že ti to musím připomínat."

„Není třeba. V tomhletom domě se nic nestane bez tvého souhlasu. Ani tapety jsem si nemohla vybrat podle vlastního vkusu, a všichni se musíme krmit fádními jídly jen proto, že tobě to chutná." Vztekle odstrčila talíř.

„Nemusíš zde bydlet," chladně podotkla Amelie. „Myslím, že jsme ještě všichni otřeseni …'" zasáhla Josie dříve, než Anne stačila něco odseknout.

„Nestojím o tvou pomoc!“ zvolala Anne a zamračila se na Josie. Prudce odstrčila židli a vyběhla z jídelny.

Po chvíli ticha Josie vzdychla. „Zdá se, že Anne nikdy nevyhovím, i kdybych mluvila andělským hlasem.“

„Žárlí na tebe,“ poznamenala Amelie.

„Nemá proč.“ Josie upadla do rozpaků. „Myslím, že jsem už dojedla. Omluvte mě, prosím.“ Když jí Amelie milostivě přikývla, Josie vykročila ke dveřím, ale ještě zaslechla Madelinino bědování.

„Ach, to děvče…“

Josie zachmuřeně vešla do knihovny a sedla si k menšímu psacímu stolu, u něhož pracovala. Neměla vlastně moc práce, stačilo založit kopie Ameliiných včerejších dopisů. Amelie si pravidelně dopisovala s přáteli z celé země a trvala na tom, aby se všechny dopisy, které odeslali, nebo dostali, zakládaly do rodinného archivu.

Přirozeně, Amelie nevyžadovala, aby pracovala i v sobotu večer, ale Josie byla neklidná a chtěla se něčím zaměstnat. Peter sice vůbec nebyl rodině k užitku, ale jeho smrt porušila křehkou rovnováhu, která se do té doby jakžtakž udržovala. V důsledku toho se v domě rozhostilo napětí a všichni byli podezřívaví.

Josie by na to sice raději nemyslela, ale musela chtě nechtě připustit, že někdo z příbuzných je možná zapleten do Petrovy vraždy. Policie se najednou začala zajímat, kde se členové rodiny zdržovali v době jeho smrti Tento týden tady byli už dvakrát a donekonečna se vyptávali. A jako by to nestačilo, všichni se najednou začali vyjadřovat a chovat obezřetně, dokonce i Alex…

„Snad se nemíníš pustit do práce?“

Josie se podívala na Alexe a trochu váhavě položila křišťálové těžítko na Ameliiny dopisy. „Asi ne. Jen jsem nějaká neklidná.“

„Po té scéně u večeře mě to ani nepřekvapuje. Madeline je ještě pořád rozčilená a Amelie s ní už ztratila trpělivost. Takže ji zase musí chlácholit Daniel.“

„Nevyčítám jí to,“ namítla Josie. „Cizí lidé teď opravdu nemají v domě co pohledávat. Co to Amelii popadlo? Najednou zatoužila po portrétu, a navíc ho má namalovat zcela neznámá malířka. Připadá mi to úplně…“

„…bláznivé?“ uštěpačně dodal Alex.

Josie vstala a mechanicky zasunula křeslo k psacímu stolu. „Spíše výstřední.“

Alex se zasmál. „Něco má za lubem. Stejně jako Daniel.“

Josie se zahleděla do jeho bystrých zelených očí a trochu ji zamrazilo. „Jak to myslíš?“

„Tady se bojuje o to, kdo bude hlavou rodiny. Otázkou zůstává, kolik z nás to přežije bez újmy, než bude znám výsledek bitvy.“

„Mluvíš o tom, jako by to byla válka.“

Flegmaticky pokrčil rameny. „Ty se kvůli tomu trápit nemusíš. Amelie i Daniel tě mají rádi.“ Vzal ji za ruku a usmál se. „Už na to nemysli. Pojď, vypadneme někam ven.“

„Jsem pro.“ Josie nevěděla, kam má Alex namířeno, ale bylo jí to úplně jedno. Aspoň chvíli chtěla být bez starostí, a když se příliš moc zabývala svými problémy, nejlepším lékem byl pro ni vždy Alex.

Když se Josie probudila vedle Alexe, hodiny na nočním stolku ukazovaly půlnoc. Opatrně začala vstávat z postele, protože zatím nikdy u něj nestrávila celou noc. Pochybovala, že Amelii by se líbilo, že její sekretářka a nadějný rodinný advokát spolu spí pod její střechou.

„Kam jdeš?“ ospale zabručel Alex.

„Do svého pokoje.“

Chytil ji okolo pasu. „Nikam nepůjdeš.“

„Alexi…“

Sklonil se nad ní, něžně se na ni podíval přimhouřenýma očima a políbil ji. Olizoval její rty jazykem a smyslně ji hladil.

Josie ho bezděčně objala, ale nepřekvapilo ji to. Věděl, jak se jí dotýkat, a pokaždé ji natolik vzrušil, že nebyla schopna protestovat. I když se pokoušela odporovat, nakonec mu vždy podlehla.

„Že neodejdeš, beruško?“ zašeptal.

Omámená se na něj podívala, a když se sklonil k jejím prsům a jazykem olízl jednu z bradavek, zatajila dech.

„Opravdu chceš odejít?“ trval na svém.

Josie chtěla přisvědčit. Toužila mít tolik síly, aby aspoň sama sobě dokázala, že Alex nemůže změnit její rozhodnutí. Jenže rozhodovalo její tělo, naučilo se reagovat na jeho dotyky, a ona si to uvědomovala, i když by to ráda popřela. Přirozeně, věděl to i Alex. Nenasytně laskal její prsa a rozpaloval v ní vášeň.

„Ne,“ odvětila zastřeným hlasem. „Nechci odejít. Ach, Alexi…“

„Zůstaneš celou noc?“ Rukou jí přejel po břiše a jemně ji vsunul mezi její stehna.

Josie se zachvěla a pokoušela se nadechnout, aby mohla odpovědět. Mlhavě si uvědomila, že by teď ochotně přivolila, i kdyby ji požádal, aby přešla po žhavém popelu nebo po úlomcích skla.

„Ano, zůstanu…“

Alex jí vklouzl mezi stehna a vnikl do ní. Josie se už blížila k vyvrcholení, ale Alex nechvátal. Zdálo se jí, že míní milování prodlužovat, dokud oba nesnesou už ani vteřinu otálení, a i když chtěla protestovat, nemohla ze sebe vydat ani hlásku.

Zdálo se jí, že to trvá věčnost, zaplavovaly ji rytmické vlny vášně, které sílily, bouřily. Josie nakonec přestala vnímat svět kolem sebe a úplně se oddala opojnému vyvrcholení.

Procitla, až když se Alex převrátil na záda a stáhl ji na sebe. „To nebylo *fér,*“ zašeptala. Alex ji silně objal, ale nepředstíral, že nerozumí.

„Máš pravdu. Ale dva měsíce se kradeš po špičkách z mé postele jak nervózní školačka, a dál to nesnesu.“

Zdvihla hlavu a vážně se na něj podívala. „Nikdy jsi nic neřekl.“

„Pomohlo by to?“ Když mlčela, dodal: „Věděl jsem, že by to bylo zbytečné.“

„Amelie…,“ začala, ale Alex zakroutil hlavou.

„To si jen namlouváš, Josie. Vůbec tě netrápí, co by tomu řekla Amelie. Uprostřed noci se plížíš do svého pokoje, protože chceš, aby náš vztah byl založen jen na sexu.“

Zachmuřila se. „Vždyť i ty si to tak přeješ, nebo snad ne?“

S úsměvem se na ni podíval. „Jistěže. Ale když se milujeme, tak jsme milenci, beruško, a milenci spolu občas spí celou noc v jedné posteli. i já bych to chtěl.

Ale nemusíš si dělat starosti. To neznamená, že se budeme chovat jako manželé, ba ani jako zamilovaní. Nemusíš se tedy nadobro rozloučit se svým Jeremym.“

Josie sebou trhla a zakryla se prostěradlem.

„Nechápu, na co narážíš.“

„Ale chápeš.“ Podepřel se loktem a na tváři se mu objevil trochu posměšný výraz. „Pokud nás dva spojuje jen sex, neohrožuje to tvé vzpomínky na Jeremyho. A když se pak v noci odplížíš do své postele, kterou považuješ za posvátnou, i když Jeremy v ní nikdy nespal, máš představu, že v takovém případě si ho nepodvedla.“

„Je přece mrtvý,“ namítla roztřeseným hlasem.

„Ano, ale tys ho ještě nepochovala. Neodpoutala ses od něj.“ Alex se pobaveně usmál. „A netvař se tak pohoršeně, Josie. Nevadí mi to. Jestliže chceš chodit ve vdovských šatech čtyřicet let jako Amelie, je to tvoje věc. Ale domnívám se, že Jeremymu už sotva záleží na tom, jestli se sem tam spolu vyspíme. Koneckonců někdo by měl uspokojit potřeby jeho vdovy. A proč ne jeho bratranec?“

Josie odhodila deku a slezla z postele. Posbírala si roztroušené šaty a rychle se oblékla. Na Alexe se nepodívala ani koutkem oka, i když si uvědomovala, že ji mlčky sleduje.

„Řekla jsi, že zůstaneš na noc,“ připomněl jí klidně.

Nevěřícně se na něj podívala a vyběhla z pokoje, jako by jí hořelo za patami. Po špičkách chvátala po matně osvětlené chodbě, boty nesla v ruce. Ve svém pokoji se opřela o dveře, a až tehdy si uvědomila, že po celou dobu tajila dech. Když konečně vydechla, znělo to jako vzlyk.

Sužovala ji nevolnost a byla otřesená. Alex k ní nikdy nebyl krutý. O Jeremym vůbec nemluvil, a ani nikdy nehovořil tak ironicky. Proč to udělal právě dnes? Určitě věděl, že ji to rozruší. Vůbec se mu to nepodobalo…

Josie se pomalu vzpamatovala, svlékla se a šla se do koupelny osprchovat. Pohybovala se mechanicky a v myšlenkách byla úplně soustředěná na Alexe. Když si sušila vlasy, napadlo ji, že to řekl pouze proto, aby *nezůstala* na noc. Bylo by to možné? Mnohokrát ji žádal, aby strávila noc v jeho posteli, ale nikdy neprotestoval, když odmítla. Ale jen co svolila, hned ji začal popichovat.

Proč?

Josie si oblékla noční košili a župan, a když se na sebe podívala, znova ji napadlo, zda už opravdu není jako Amelie. Noční košile byla černá, s dlouhými rukávy, a župan tmavě šedivý. Musí truchlit nad Jeremym, i když spí? Nebo jsou ty neveselé barvy jakousi symbolickou prosbou, kterou adresuje manželovi, když se vrací od jiného muže?

Podívala se na toaletní stolek, ha kterém stála ve stříbrném rámu fotografie rozesmátého krasavce. Poprvé měla chuť odložit ji do zásuvky.

„Do háje," zanadávala.

Přirozeně, nikdo jí neodpověděl. Josie se procházela sem tam po ložnici a snažila se pochopit svoje zmatené pocity. Nakonec usoudila, že neusne, dokud se nevrátí k Alexovi a nepokusí se zjistit, proč se tak choval.

Tiše otevřela dveře, ale jen co vyklouzla na chodbu, zdřevěněla. V poschodí, kde byla její a Alexova ložnice, bydlel i Daniel a oddělené pokoje zde měli i Peter a Kerry. Josie náhle spatřila Alexe, jak vychází z

Petrova pokoje. Byl oblečen, obličej měl vážný a něco svíral v dlani.

Došel až na konec chodby a zaklepal na Danielovy dveře. Ten mu hned otevřel. I on měl na sobě oblek, navzdory tomu, že byla hluboká noc.

Josie neslyšela, o čem mluví, ale viděla, že Alex otevřel dlaň a ukázal Danielovi, co v ní má. Daniel nakonec přikývl, zavřel dveře, a když se Alex chystal otočit, Josie vklouzla do svého pokoje.

Za chvíli slyšela, jak se tiše zavřely další dveře, a když vykoukla na chodbu, byla už prázdná. Už ani nepomyslela na to, že půjde k Alexovi. Vrátila se do svého pokoje, sedla si na postel a znova pocítila nevolnost. Tentokrát to bylo o mnoho horší. Co se to tady vlastně děje?

„Kolik předběžných náčrtů uděláte?“ zeptala se Amelie.

Laura se usmála. „Kolik bude třeba. Varovala jsem vás.“

„To nic, dítě moje. Ochotně budu sedět, jak dlouho bude třeba, pokud ovšem budu moci přitom povídat.“

„Samozřejmě že můžete povídat,“ odvětila Laura. „Dokonce mi to pomůže. Portrét musí zachytit osobnost, a to se nedá vyjádřit jen pohledem.“

„Věděla jsem, že se ve své práci vyznáte,“ klidně poznamenala Amelie.

„S úsudkem raději počkejte, až uvidíte výsledek,“ nejistě navrhla Laura.

Bylo pondělí, těsně před obědem, a Laura s Amelií seděly v zadní části domu mezi bujnými tropickými rostlinami ve skleníku zalitém slunečními paprsky.

Amelie začala Lauru provádět po domě, ale zatím se stačily podívat jen na přízemi. Když přišly do skleníku, Laura navrhla, aby tam chvíli zůstaly.

Měla k tomu více důvodů. Amelie sice kráčela svižně, ale Laura usoudila, že odpočinek ji neuškodí. Dům byl nesmírně rozlehlý a výrazně na ni zapůsobil, a tak uvítala možnost uspořádat si dojmy. Navíc barevné pozadí skleníku vytvářelo vynikající kontrast k Ameliinu černostříbřitému zjevu.

Amelie se usadila do proutěného křesla s vysokým opěradlem a Laura si sedla proti ní. Požádala Amelii, aby se uvolnila, jenže její modelka zůstala strnule vzpřímená s rukama složenýma v klíně. Laura se s povzdychem pustila do náčrtku a na půl ucha poslouchala Ameliino brebentění.

„Tady byste zřejmě mohla pracovat, když začnete malovat portrét. Je zde dobré osvětlení, i když to pozadí…“

„Na tom se dohodneme později, Amelie. Ale ráda bych si udělala skici na více místech.“

„Moudré,“ pochválila ji Amelie. „Mimochodem, dnes se u oběda potkáte jen s některými členy naší rodiny. Synovec Alex je advokát a zanedlouho začne spravovat rodinné záležitosti, takže přes den je většinou v práci. Moje vnučka Anne si zase vzala do hlavy, že dnes půjde nakupovat. Ale seznámíte se s mou snachou Madeline a Petrovou manželkou Kerry.“

Laura se podívala přes okraj skicáře a zjistila, že Amelie se přívětivě usmívá. Ráda by zachytila uhlem nebo štětcem nezúčastněný tón jejího hlasu, který se jí zdál být za daných okolností dosti zvláštní. Ale jestliže je to Ameliin povahový rys, je to nepochybně fascinující, i když přinejmenším podivné.

„Ráda bych, abyste se u nás cítila jako doma, Lauro," pokračovala Amelie. „Když nebudeme pracovat na portrétu, klidně se můžete projít po domě i po zahradě, abyste poznala jejich atmosféru. Prožila jsem tady šedesát let. Zanechala jsem zde výraznou stopu, takže tento dům vám o mně hodně řekne."

„O tom nepochybuji," poznamenala Laura a prstem jemně rozetřela linii naznačující Ameliinu lícní kost.

Amelie se rozhovořila o minulosti, o večírcích, které zde pořádali, o tom, jak důkladně připravovali architektonický plán zahrady. Mluvila potichu, ani nečekala na Lauřiny odpovědi. Laura se úplně ponořila do práce, proto ji překvapilo, když uslyšela Ameliin smích.

„Uvědomujete si, že jsme zde už dvě hodiny?" zeptala se Amelie.

„To je mi líto…," omlouvala se Laura.

„To nic, dítě moje. Ale už půjdeme. Musím dohlédnout na přípravu oběda, tak mě omluvte."

„Samozřejmě. Chvíli tady zůstanu a trochu na tom ještě zapracuji."

Amelie ladně vstala, jako by ani neseděla bez pohybu dvě hodiny. Neměla s sebou ani hůlku. „Mohu se na tu skicu podívat?" zeptala se.

Laura váhala. „Ráda bych nejdříve udělala aspoň dva tři náčrty. Dopřejte mi chvíli času, pokud vám to nevadí."

Amelie se usmála. „Jistěže. Za chvíli se vrátím." Lehkým krokem vyšla ze skleníku.

Když Laura osaměla, zamračeně se zadívala na skicu. Není to sice vynikající, ale ani zlé. Sem tam přidala trochu stínu, pokusila se zvýraznit Ameliiny hnědé oči, ale nakonec skicář s povzdechem zavřela

Skici přece nemusí být dokonalé. Jsou to jen předběžné náčrty, které slouží k tomu, aby se malíř obeznámil s modelem.

Nepřítomným pohledem se zadívala na dveře vedoucí na verandu. Od té doby, co sem přišla, se pokoušela na nic nemyslet a soustředit se jen na práci. Nemohla však ignorovat zvláštní ticho panující v tomto obrovském domě, které vyvolávalo napětí a jemuž se nedalo uniknout.

Dům jako by zel prázdnotou, a tento dojem umocňovalo i to, že od svého příchodu viděla jen Amelii. Amelie jí dokonce i sama otevřela, a i když vysvětlovala, že hospodyně je v kuchyni a služky uklízejí horní pokoje, v domě vládlo ticho.

O Danielovi se vůbec nezmínila. Je doma? Má kancelář někde ve městě, nebo pracuje u velkého psacího stolu v knihovně? Laura si myslela, že většinou bydlí zde, ale zřejmě často cestuje a někdy je pryč celé týdny, ba i měsíce.

Přirozeně, Laura měla informace jen z Cassiných pochybných bulvárních novin. Je svobodný, to věděla určitě, a v žádném časopise nepsali o nějaké stálé přítelkyni. Je mu dvaatřicet let, i když vypadá starší. Říkalo se, že je to finanční génius.

Je teď doma?

„Už jste se pustila do práce?“

Ze zadumání ji vyrušil jeho hluboký hlas. Laura sebou trhla a překvapeně na něho pohlédla. Stál jen kousek od ní. Musel se připlížit potichu jako panter, protože ho vůbec neslyšela. Tentokrát nebyl oblečen tak formálně, jako když ho viděla poprvé. Měl na sobě tmavé kalhoty a bílou košili s rozepnutým límcem a vykasanými rukávy.

Připadal jí ještě mohutnější a působivější než předtím. Při pohledu na něj se jí trochu zatočila hlava, jako když člověk prudce vstane. Byl to zvláštní pocit, ale zdál se jí povědomý, jako by ho už byla kdysi zažila.

Uvědomila si, že Daniel čeká odpověď, a tak se vzpamatovala. „Proč ne? Vždyť Amelie si objednala portrét."

Strčil ruce do kapes a přikývl. „A vy chcete zjistit, zda máte opravdové nadání. Už jste dospěla k nějakému závěru?"

„Na to je příliš brzy. Zatím jsem udělala jen jednu skicu." I když se velmi snažila, nepodařilo se jí nic vyčíst z jeho světle modrých očí, a ani jeho obličej jí nic neprozradil. Ještě pořád si myslí, že byla milenkou jeho bratra?

„Obtěžovali vás novináři?" zeptal se.

Laura pokrčila rameny. „Ani moc ne. I policie mě zatím nechává na pokoji. Sice se snaží, ale spojitost mezi vaším bratrem a mnou nedovedou najít."

Daniel se usmál. „Chcete mi dokázat svou nevinu, Lauro?"

Přitiskla si skicář na hruď, jako by to byl obranný štít. „Nelíbí se mi, že si to myslíte. Budu pod vaší střechou trávit hodně času…"

„Je to Ameliina střecha," přerušil ji. „Je doživotní majitelkou tohoto domu. Proč vám záleží na mém názoru?"

Dívala se na něj, udivená tím, co se odehrává v jejím nitru. Toužila vykročit k němu, dotknout se ho – přitahoval ji jako magnet. Navzdory tomu si zachovala obezřetnost. Nebála se ho, ale cítila se v jeho přítomnosti nesvá, a znovu vypozorovala, že pod

chladným, nenuceným zevnějškem se skrývá nespoutaná síla.

„Lauro? Proč vám záleží na mém názoru?“ zdvořile zopakoval otázku.

„Protože je to důležité,“ zašeptala.

„Proč? Proč je pro vás důležité, co si myslím?“

Cítila, že jí srdce prudce tluče, ba zdálo se jí, že jeho tlukot dokonce slyší. Silněji sevřela skicář.

Danielův pohled se najednou změnil. Byl hřejivý a vášnivý, leskl se jako roztavené stříbro. Byla v něm touha. Stejná bolestná potřeba, jakou cítila ona, náruživá, snažící se prodrat na povrch a najít uspokojení. Vtírala se k ní jako zpěv Sirén. Laura vůbec nevěděla, co by byla řekla, co by byla udělala, kdyby do skleníku nevstoupila Amelie.

„Volají tě k telefonu, Danieli. Lauro, oběd je už hotov.“

Laura se na ni podívala, ale mrkala přitom, jako by se právě probudila. Potom se znovu podívala na Daniela, ale jeho pohled byl zase záhadný. *Nebo byl záhadný vždycky? Možná si jen představovala, co chtěla vidět?*

„Děkuji, Amelie,“ řekl zdvořile. „Můžu se s vámi naobědvat?“

„Zajisté.“ Odpověď Amelie byla stejně zdvořilá.

„Za chvíli se tedy uvidíme.“ Obrátil se a vyšel ze skleníku. I když byl mohutný, pohyboval se půvabně a lehce.

Laura se za ním dívala, dokud jí nezmizel z očí.

„Jste připravená k obědu?“ zeptala se Amelie.

Laura pomalu vstala. Celé tělo ji bolelo, ale ne proto, že tak dlouho seděla. Vykročila k Amelii, jenže

vůbec nevnímala její přítomnost, dokud jí tenkými prsty nesevřela ramena.

„Dítě moje, musím vás varovat.“

Laura se zastavila a podívala se do jejích ustaraných hnědých očí. „Před čím?“

Amelie se nervózně ohlédla. „Dejte si na Daniela pozor,“ zašeptala. „Je to nebezpečný muž. Velmi nebezpečný.“ Pustila Lauřino rameno a rychle vyšla na chodbu. Téměř běžela, jako by ji najednou zachvátila panika.

Laura se za ní polekaně dívala.

5

Laura dostihla Amelii, když vcházela do salonu, ale nemohla se už vyptávat na Daniela, i když po tom velice toužila. V salonu totiž nebyly samy.

„Lauro, představím vás Petrově manželce Kerry," vesele ji oslovila Amelie, jako by se nic nestalo. „Kerry, toto je Laura Sutherlandová."

Kerry Kilbournová Lauru natolik ohromila, že úplně zapomněla na Daniela. Kerry bylo asi třiadvacet let, ale vůbec nešlo o její věk. Lauru šokoval její vzhled – nevýrazný obličej, úzká, bledá a nehezká. Její nejkrásnější ozdobou byly husté zlatě plavé vlasy. Měla je stažené dozadu a převázané tmavou stužkou. Byla přibližně stejně vysoká jako Laura, ale o hodně štíhlejší. Tmavá halenka a příliš dlouhá sukně na ní téměř visely a vůbec jí neslušely.

Když se k ní Kerry obrátila a Laura uviděla i levou polovinu jejího obličeje, jen taktak se díky své vrozené ohleduplnosti ovládla. Kerry měla od tváře až k límci zjizvenou, hrbolatou pokožku, připomínající těžkou popáleninu.

Oko ani ústa neměla znetvořené, ale když se usmála, zjizvená polovina tváře jí ztmavla a poskládala se jako vějíř. „Těší mě," zdvořile se uvítala s Laurou.

„Těší mě, paní Kilbournová. Prosím, přijměte moji upřímnou soustrast. Ztráta manžela vás jistě velmi zarmoutila," odpověděla Laura.

Kerry se jen usmívala a z jejích oříškově hnědých očí se vůbec nedalo vyčíst, co si myslí o přítomnosti Laury v domě. „Děkuji."

„Je zde příliš mnoho paní Kilbournových,“ podotkla Amelie. „Měla byste všechny oslovovat křestními jmény.“

Laura si všimla, že Kerry téměř nepostřehnutelně přikývla. „V pořádku, Amelie.“

„Výborně. Kerry, kde je Madeline?“

„Neviděla jsem ji.“

„A Anne?“

„Myslím, že se ještě nevrátila z nákupů.“

Amelie byla očividně neklidná. „Začneme tedy bez nich. Tudy, Lauro.“

Kerry se pohybovala s obdivuhodným půvabem, jako by plavala, a když za ní Laura kráčela, kladla si otázku, zdaje osud spravedlivý nebo krutý, když se pokouší ošklivost vyvážit aspoň náznaky krásy.

Uvědomila si, že Kerry a Peter byli velmi zvláštní pár. Nemohli být spolu déle než několik let, a jelikož Peter byl v tu noc, když zemřel, s jinou ženou, bezpochyby svou mladou manželku podváděl. Proč se s ní oženil? Měl ji určitým způsobem rád, nebo ji litoval?

A co Kerry? Jaký byl její život s neuvěřitelně hezkým a šarmantním sukničkářem?

Laura si bezděčně vzpomněla na Cassidyiny informace z bulvárních novin. *„A to jsem ještě nemluvila o Petrově manželce Kerry,“* říkala tehdy Cassidy. *„Nemám* ti *povyprávět o její aféře s řidičem?“*

Laura pochybovala, že tato milá, usměvavá žena se zapletla s rodinným řidičem, ale, nakonec, člověk nikdy neví. Možná si přece jen našla milence, když ji manžel začal zanedbávat. A možná se vzali kvůli majetku a láska v jejich vztahu neměla žádné místo.

Laura si nakonec řekla, že tyhle lidi vůbec nezná, a tak přece nemůže ani uhádnout, co je svedlo dohromady. Ale byla to další zvláštnost, se kterou se v tomto domě setkala, a nedalo jí, aby o tom nezačala přemýšlet. Jenže když vešla do jídelny, úvahy na toto téma ji už nezajímaly, protože zahlédla Daniela.

„Skicář si můžete odložit na příborník, Lauro," poznamenal. Až tehdy si uvědomila, že ho ještě stále tiskne k hrudi jako štít. Když jej odložila, Amelie ukázala na židli po své pravici. Daniel jí pohotově židli odtáhl, čímž přivedl Lauru do rozpaků, a tak si sedla dost nemotorně.

„Obyčejně tam sedává Alex," podotkla Amelie, „ale myslím, že ho přesadím na Petrovo místo."

Kerry se usazovala na opačné straně stolu, ale na Ameliina slova vůbec nezareagovala.

„V tomto domě existují rituály snad na vše. Autorkou většiny z nich je Amelie," vysvětloval Daniel s mírnou ironií v hlase.

„Na stálých způsobech a zvyklostech není nic zlého," odsekla Amelie. „Mám ráda, když je každá věc na svém místě."

„I každý člověk," nenuceně poznamenal Daniel.

Zřejmě mají všichni přesně určené místo u stolu, pomyslela si Laura. Po Ameliině levici zůstala prázdná židle, vedle ní seděla Kerry, ale u dalších tří židlí na opačné straně stolu nebylo prostřeno. Na Lauřině straně bylo prostřeno u židle vedle ní, potom následovalo místo bez prostírání a na konci stolu stála další židle.

Daniel se usadil na konci stolu na Lauřině straně. Zůstaly mezi nimi dvě prázdné židle. Když si sedal, letmo se na něj podívala. Obávala se, že si všiml, jak je

zklamaná, protože v jeho očích zahlédla náznak pobaveného porozumění.

„Je to velmi nebezpečný muž.“

Je to pravda? Nebo je to jen další tah v šachové partii mezi Amelií a Danielem? Amelie se buď upřímně stará o její dobro, anebo chce, aby se nestala Danielovým, ale *jejím* pěšcem. Samozřejmě, Laura to nevěděla určitě, ale po Ameliině „varování“ měla znovu pocit, že se zapletla do něčeho, čemu nerozumí. Do něčeho velmi nebezpečného.

„Kde je Josie?“ zeptala se Amelie.

„Za chvíli přijde,“ odpověděl Daniel. „Telefonuje.“

„A Madeline?“

„Spí. Lékař mi nechal prášky a usoudil jsem, že spánek potřebuje víc než oběd.“

Daniel hovořil věcně a nezaujatě, ale Amelie ztuhla a zamračila se na něj, jako by ji úmyslně urazil.

„Chtěla jsem jí představit Lauru.“

Daniel se vlídně usmál. „Určitě jsi netoužila po další scéně. Dobře víš, že matka je na pokraji nervového zhroucení. Spánek jí pomůže a s Laurou se může seznámit zítra.“

Amelie otevřela ústa, ale vtom rychle vešla do jídelny Josie. „Promiň, Amelie. Znovu volal ten nemožný instalatér a balamutil mě kdejakými výmluvami, proč dnes nemohl přijít. Přísahal, že zítra určitě přijde. Ahoj, Lauro.“

„Ahoj, Josie.“ Laura ještě silněji pocítila, že je do rodiny vtahovaná. Znepokojilo jí to. Josie a Kerry ji přijaly docela mile, ale navzdory tomu ji to nutilo k opatrnosti. Ulevilo se jí, když zjistila, že co se týká Petrovy smrti, alespoň Madeline se chová normálně.

Určitě ji rozrušila i její přítomnost a Laura to jen chápala.

Cítila by se o hodně lépe, kdyby jeden nebo dva lidé u tohoto stolu na ni hleděli s neskrývanou podezřívavosti nebo nevůlí. To by považovala za normální Potom by věděla, jak se bránit, pochopila by, proč se cítí být ohrožena a nesvá. Navíc navzdory vlídnému chování členů rodiny měla pocit, že překáží.

Jedině Daniel dal najevo, že ji podezírá a nevěří, že její vztah k Petrovi byl nevinný, ale i on se najednou choval zdánlivě přívětivě. *Zdánlivě,* to bylo to správné slovo. Laura byla přesvědčená, že ještě stále nevěří v její nevinu.

Jen co si Josie sedla, otevřely se lítací dveře a služka začala podávat oběd. Jídlo bylo chutné, i když trochu fádní. Během oběda téměř nikdo nepromluvil, ale Laura se stejně nedokázala uvolnit.

„Jak se vám daří práce na skice?“ zeptala se Josie.

„Docela dobře,“ odvětila Laura s úsměvem.

„Experimentujete?“ dobírala si ji Josie.

„Samozřejmě.“

„Malování určitě vyžaduje velkou dávku námahy. Ale i tak závidím každému, kdo má tvořivé nadání. Já umím nakreslit jen rovnou čáru, která *vypadá* jako rovná. Neumím ani pořádně fotografovat.“

„Vždycky jsem toužila skládat hudbu,“ poznamenala Kerry. „Jenže víc se mi zalíbilo hrát skladby jiných, a tak jsem to ani nezkusila. Zřejmě se bojím, že bych se jim nevyrovnala.“

„Na jaký nástroj hrajete?“ zeptala se Laura.

„Na klavír.“

„Je vynikající,“ pochválila ji Amelie.

„Když člověk věnuje něčemu dostatek času, může vyniknout téměř ve všem," skromně namítla Kerry.

„Jenomže musí mít především talent," s úsměvem ji doplnila Josie.

Laura v duchu souhlasila s Josie. Při Kerryiných slovech ji ale napadlo, že se Kerry možná stáhla do ústraní. Spíše kvůli svému zjizvenému obličeji. Není pro ni tento dům, toto chráněné území, vězením? Laura si vzpomněla, že ji viděla v televizních zprávách na pohřbu, ale měla hustý závoj. V novinových zprávách, ba ani v Cassidyiných bulvárních časopisech, se v souvislosti s Petrovou vraždou neobjevila ani jedna zmínka o tom, že Kerry má znetvořenou polovinu obličeje. Je to všeobecně známé, nebo jsou bulvární noviny vůči ní tak mimořádně ohleduplné?

„Kerry nám večer většinou zahraje," řekla Amelie.

„Když se někdy rozhodnete u nás přenocovat, může pro nás připravit recitál."

„Velmi ráda," přisvědčila Kerry. Chovala se jako dobře vychované dítě a nijak nedala najevo, co si o tom mysli.

Laura se usmála. „Možná někdy zůstanu, Amelie. Ale zatím budu odcházet každý den odpoledne, jak jsme se dohodly. Nechci vás zbytečně obtěžovat."

„Říkala jsem vám, že nás neobtěžujete," přívětivě jí připomínala Amelie. „Jste v našem domě srdečně vítána. Můžete zde klidně zůstat i tehdy, když nebudete vracovat na mém portrétu."

„Určitě si nemyslíš, že Laura tady bude trávit všechen svůj čas," nezúčastněně namítl Daniel. „Objednávka je práce jako každá jiná, je třeba jí věnovat přiměřený čas, ale Laura má přece i rodinu a

přátele. Nemůžeš od ní žádat, aby se úplně vzdala svého soukromí.“

Amelie ignorovala vnukovu kritickou poznámku. „Máte v Atlantě příbuzné, má milá?“ zeptala se.

Laura rázně zavrtěla hlavou. „Ne.“

Amelii neodradila stručná odpověď. „Žijí vůbec v Georgii?“

„Mí rodiče žijí v malém pobřežním městečku nedaleko Savannah. Bydlí s nimi i moje mladší sestra.“ Laura pokrčila rameny. „Nejsme si kdovíjak blízcí.“

„To je škoda,“ vážně podotkla Amelie. „Rodina je velmi důležitá.“

Vnukova smrt vás ale příliš nezarmoutila, Amelie, že?

„Mám na to jiný názor,“ namítla Laura. „Ne všechny rodiny musí držet pohromadě, protože jejich členové jsou příliš stejní, nebo příliš odlišní.“ Litovala svých slov, jen co je vyslovila, ale doufala, že nevyzněla ironicky.

„Vybrat si můžeme pouze přátele a nepřátele,“ přisvědčil Daniel. „Příbuzné prostě dostaneme.“

Laura se na něj zkoumavě podívala. Kdoví, možná to byl jen projev souhlasu s jejím názorem, ale možná mluvil o vlastní rodině.

„Určitě nejste úplně sama, Lauro,“ vyzvídala Amelie dál.

„Ne, mám přátele a kolegy. Nebydlím s rodiči, ale nejsem sama. A mně to tak vyhovuje.“

„Máte vážnou známost?“ zeptala se Josie, ale vzápětí se zarazila, jako by chtěla otázku vzít nazpátek.

Laura odvětila klidně, vůbec se neohlížela na narážky, jimiž policie a novináři naznačovali, že se stýkala s Petrem.

„Ne. Občas si s někým domluvím schůzku, ale většinou chodím ven s přáteli. Po pravdě řečeno, můj společenský život je neuvěřitelně nudný.“

Josie se usmála. Očividně se jí ulevilo, že Laura přívětivě odpověděla na její nepromyšlenou unáhlenou otázku. „Stalo se vám už, že jste se těšila na maturitní setkání? Já jsem se ho před dvěma lety nemohla dočkat.“

„To se mi zatím nestalo, ale když před několika měsíci přišel do Atlanty jeden z mých spolužáků, šla jsem s ním na večeři, i když jako chlapec byl přímo nesnesitelný.“

„Možná dospěl,“ poznamenala Josie.

„Ani náhodou. Dal se na politiku. Moje přítelkyně si vyslechla jeho projev v jednom venkovském klubu a prohlásila, že kdyby se mu, nedej bože, podařilo dostat do vyšších politických kruhů, Jihu by to velmi uškodilo.“

„V čem? V ekonomice, průmyslu, nebo v obchodě?“

„Ve všem.“

Josie se zasmála. „Ten to určitě nedotáhne daleko.“

„Asi ne. A pokud jde o to maturitní setkání, když jsme měli desáté výročí, nešla jsem tam.“

„Podle mě má všechno svůj čas,“ prohlásila Josie. „Osud má pro každého přichystaný nějaký plán.“

„Problém je ale v tom, že si možná vůbec nevšimnete, kdy se ten plán začne uskutečňovat. Jak víte, zda jste neodbočila doleva, když vám osud předurčil pustit se doprava?“

„Trefila jste hřebík na hlavičku,“ smutně připustila Josie.

„Věříte, že sama rozhodujete o svém osudu?“ zamyšleně se zeptal Daniel.

Laura o této otázce zřídkakdy uvažovala, proto ji samu překvapilo, že má na tuto věc dost vyhraněný názor. „Myslím, že můj osud nezávisí jen na mých rozhodnutích. Ovlivňují mě i rozhodnutí jiných lidí. Nikdo z nás nemá svůj život úplně ve vlastních rukou.“

„Myslíte si, že některé věci jsou v životě člověka předurčené?“

„Ano. Myslím si, stejně jako Josie, že některé věci se prostě musí stát.“ Laura se snažila nepřikládat svým slovům příliš velkou vážnost. „Nějaký katalyzátor dá do pohybu sérii událostí, kterým se někdy nedá vyhnout. To se asi dá nazvat osudem, že?“

„Podle mě ano,“ odvětila Josie. „Musím však přiznat, že se těžko smiřuji s představou, že můj život byl naplánovaný dřív, než jsem se narodila.“

Laura přikývla. „I mně se to těžko přijímá. Ale domnívám se, že většinou je to zakódované v našich genech. Já jsem například odmalička toužila být malířkou. Neumím si to vysvětlit, navíc mezi mými předky není ani jediný umělec. Myslím, že v mém případě se geny zkombinovaly dost nepravděpodobným způsobem. Prostě jsem předurčena k tomu stát se malířkou. A tak se to jednoduše stalo mým osudem.“

„Takhle jsem o tom nikdy neuvažovala,“ zamyšleně poznamenala Josie. „Ale zní to rozumně.“

„Předpokládám však,“ zamíchala se do rozhovoru Amelie, která do té doby mlčky poslouchala, „že jste neměla možnost studovat malířství a musíte dělat jinou práci, abyste se uživila. Kromě toho nemáte dostatek času věnovat se malování.“

Laura přikývla. „Ano, tahle okolnost by mohla změnit můj osud, nebo ho oddálit.“

„Zajímavé,“ zadumaně přitakala Amelie. „Máte důkladně promyšlenou představu o úloze osudu v životě člověka. Některé věci jsou nám předurčené, ale okolnosti a naše vlastní rozhodnutí je můžou někdy změnit.“

Laura se zasmála. „Přesně to je můj případ.“

Rozhovor se potom přenesl na jiné téma a Lauře se ulevilo. Zaujalo ji vyprávění o osudu, ale nemohla se zbavit neodbytného dojmu, že Amelie a Daniel ho využili jako další taktický tah v rozehrané šachové partii.

Zdálo se jí, že Josie ani Kerry se nijak nezúčastňují na tomto mocenském boji. Ne, protihráči byli Amelie a Daniel a svůj souboj pečlivě skrývali za zdvořilými způsoby, takže ostatní členové rodiny o něm asi vůbec nevěděli.

Znovu se zamyslela na tím, zda to není jen výplod její příliš živé představivosti.

Když všichni dojedli, Amelie vstala, aby naznačila, že oběd skončil. Laura se přistihla, že automaticky vstává společně s ostatními.

„Lauro,“ oslovila ji Amelie, „po obědě vždy dvě hodiny odpočívám. Potom můžeme pokračovat v práci na portrétu. Zatím si můžete prohlédnout dům a zahradu.“

„Ráda Lauře všechno ukážu,“ navrhla Josie. „Dnes jsem s prací už skončila.“

Laura se podívala na Daniela a všimla si, že sevřel rty. Možná chtěl využít nepřítomnosti Amelie, aby mohl být s Laurou o samotě. Ale proč?

„S Josie budete v dobrých rukou," s úsměvem dodala Amelie. „Uvidíme se za dvě hodiny, souhlasíte?"

„Jistěže, Amelie." Co jiného mohla říct? Že by raději zůstala sama?

Daniel se zdvořile rozloučil a vyšel z jídelny. Hned po něm odešla i Kerry.

„Docela by mi přišla vhod procházka po zahradě," poznamenala Josie. „Tam bychom mohly začít s prohlídkou. Co vy na to?"

Laura si pomyslela, že čerstvý vzduch jí aspoň pročistí hlavu, a tak ochotně souhlasila. Vzala si skicář a vyšla s Josie z jídelny.

Z východního křídla přešly přes hlavní část domu a zamířily ke skleníku. Laura se pomalu začínala v domě orientovat, hlavně díky tomu, že se skládal z velkých místnosti a přehledně uspořádaných chodeb – na rozdíl od jiných velkých domů, v nichž byly klikaté chodby a nepravidelně rozmístěné malé pokoje.

Byl to působivý dům. Výsledky péče, kterou mu věnovaly celé generace, se viditelně projevily v dřevěném obložení zdí, kobercích, čalounění a nábytku. Navzdory své krásе v ní však budova vyvolávala pocit melancholie. Prostorné místnosti se kvůli tmavým barvám zdály menší a těžké závěsy a tapety se složitými ornamenty je obíraly o vzdušnost a svěžest.

Laura se cítila, jako by byla odříznutá od vnějšího světa. Není divu, že si připadala jako v pasti.

„Je trochu pochmurný," poznamenala Josie přes rameno, když se blížily ke skleníku. „Ne, nečtu vám myšlenky," zasmála se. „Každému tak připadá. Jenže

Amelie má ráda tmavé barvy. Bohužel, nevyvolává to příliš pozitivní dojem.“

„Ten dům je krásný, jen působí trochu pochmurně a smutně,“ upřímně přiznala Laura.

„Takovou charakteristiku jsem slyšela velmi často. Já už jsem si zřejmě zvykla. Každý den chodím na procházky do zahrady, takže ten skličující dojem asi vnímám jen podvědomě.“

Laura si ulehčeně vydechla, když vycházely na verandu přes skleník plný zeleně. Byl konec září a chladivý vzduch už věštil příchod podzimu. Listy na stromech v rozlehlé zahradě měnily barvu, a tak mezi bujnou zelení už probleskovaly červenavé a zlatavé skvrny, ale na modrých, fialových a žlutých záhonech ještě kvetly poslední letní květiny.

„Tady se mi opravdu líbí,“ povzdechla si Laura, když se zastavily na verandě a rozhlédla se po zahradě.

„Je to mé nejoblíbenější místo na světě,“ svěřila se Josie. „Padesát let trvalo, než zahrada získala tuto dokonalou podobu. Současný zahradník je zde už třicet let a podle mě je to skutečný umělec.“

Když se Laura zadívala na jihozápad, něco ji zaujalo. „Tamto je labyrint?“

Josie s radostným úsměvem přikývla. „Ano, je úžasný. V padesátých letech ho navrhl Ameliin manžel David. Jeho koníčkem prý byly hádanky a tohle bludiště je vymyšleno přímo ďábelsky. Téměř rok mi trvalo, než jsem zjistila, jak v něm nezabloudit. Několikrát jsem se tam ztratila a musela jsem volat o pomoc. Teď už najdu cestu přímo do středu, kde je krásný altánek, a nezabloudím, ani když se vracím.“

Laura zbožňovala hádanky. „Neprozraďte mi řešení," vyhrkla. „Možná budu mít čas vyzkoušet si to."

„Jistěže budete mít čas," uklidnila ji Josie. „Amelie si odpoledne vždy na chvilku zdřímne."

„To znamená, že na mě nebudete každý den dohlížet jako na miminko?" žertovně nadhodila Laura.

Josie se zasmála. „To vám můžu slíbit. Amelie mě poprosila, abych vás dnes doprovázela. Přeje si, abyste se zde cítila jako doma. Kromě toho vám můžu odpovědět na otázky týkající se rodiny. Bezpochyby vás to zajímá. Pojďte, pustíme se po cestičce k bludišti."

Cestou mezi pečlivě upravenými trávníky se Laura zvědavě rozhlížela. „Tady není bazén?" divila se.

„Právě po něm kráčíte. Amelie ho dala zasypat před čtyřiceti lety, když v něm utonul David."

Laura si vzpomněla na to, co slyšela o nehodě. „Byl špatný plavec?" zeptala se.

„Ne, právě naopak. Uklouzl na dlaždicích a při pádu do bazénu narazil hlavou na jeho okraj. K tomu dospěl policista, který to vyšetřoval. U neštěstí nebyli žádní svědkové." Smutně pokývala hlavou. „V rodině Kilbournů se vyskytlo více podobných nehod, bohužel."

Laura věděla, že i Josie je vdova, ale rozhodla se, že zatím se tomuto tématu vyhne. „Zdá se, že ve velmi bohatých rodinách je to častý jev."

Josie přikývla. „Jako by si osud bral, co daroval. Už jsme zde. Tato cestička vede k labyrintu."

Chodníček byl vysypaný štěrkem a klikatil se mezi rododendronovýini a růžovými keři a záhony

rozkvetlých květů. Na jednom místě ho křižoval zurčící potůček, nad nímž se klenul dřevěný můstek.

Laura s obdivem hleděla na krásu, která ji obklopovala, a v duchu ji porovnávala s tmavým, nepřirozeně tichým domem. „Amelie tedy předpokládá, že se budu zajímat i o zbylé členy rodiny?“ zeptala se.

„Ano, i když se nevyjádřila přímo,“ otevřeně připustila Josie. „Ale já to považuji za samozřejmé. Nevím, proč bychom se tomu měli vyhýbat. Doufám, že se mnou souhlasíte.“

„Jistěže.“ Laura se úkosem podívala na ženu kráčející po jejím boku a v duchu si kladla otázku, zda má přikládat větší význam Josiině upřímnosti nebo jejím červenohnědým vlasům.

„Jsem ráda, že jste pro upřímnost. Policie vás podezírala v souvislosti s Petrovou vraždou a bulvární noviny naznačují, že jste byla jeho milenkou.“

„Nebyli jsme milenci,“ rázně odmítla Laura. „Poprvé, a jedinkrát v životě jsem ho viděla, když mě přišel navštívit a chtěl ode mne získat zrcadlo, co jsem u vás koupila.“

Josie se na ni zvědavě podívala. „To říkala i Amelie. Je zvláštní, že chtěl to zrcadlo od vás odkoupit.“

Laura cítila, že se jí zrychlil pulz. „Víte o tom něco víc?“

„O zrcadlu? Ne. Mám dojem, že jsem ho ani neviděla. Proto se mi zdá divné, že ho Peter chtěl získat nazpátek. Vždyť kdyby rodině na něm až tak záleželo, měla bych o tom snad něco vědět.“

„Skutečně to byl důvod jeho návštěvy,“ bránila se Laura.

Josie se usmála. „Věřím vám. Přinejmenším věřím, že to použil jako záminku.“

Laura se zamračila. „Jak to myslíte?“

„Peter byl proutník. Považoval ženy za trofeje a získával jednu za druhou. Lichotilo mu, že má úspěch, ale snad v tom bylo i něco víc. Mohl vás zahlédnout při výprodeji a chtěl se s vámi seznámit takovým neobvyklým způsobem. Zrcadlo mu možná posloužilo jen jako záminka.“

Taková možnost Lauru zatím nenapadla, ale po chvíli přemýšlení zakroutila hlavou. „Myslím, že mu opravdu šlo o to zrcadlo.“

„Nesváděl vás?“

„Pokoušel se,“ váhavě připustila Laura. „Ale jsem si jistá, že přišel kvůli zrcadlu.“

„Potom to pro mě zůstává záhadou. Dala jsem Petrovi seznam věcí, které jsme nabízeli k prodeji, ale zrcadla si ani nevšiml.“

„Měl výprodej na starosti?“

Josie přikývla. „Svěřila mu to do rukou Amelie dříve, než se Daniel vrátil domů. Petr si měl prohlédnout všechny věci a zkontrolovat, zda na seznamu není něco, co bychom prodat nechtěli. Nebylo to kdovíjak složité, protože většinou to byly předměty, které už dlouhá léta ležely na půdě nebo ve sklepě. Jeho úlohou bylo vlastně jenom sehnat odhadce, který měl určit ceny.“

„Daniel se nezúčastnil přípravy výprodeje?“

„Ano i ne. Když přišel domů, bylo už téměř vše zorganizované. Jenom si ověřil, zda Peter najal kvalifikovaného odhadce, a zkontroloval seznam cennějších věci, které odhadce nedoporučoval prodat

pod stanovenou cenu. Ale ty věci viděl, až když se prodávaly.“

„Nemluvil s Petrem o prodaných věcech?“

Josie zakroutila hlavou. „Ne. Na několik minut jsem sice z knihovny odešla, ale když jsem se vrátila, oba už byli pryč.“

Laura by byla ráda věděla, zda si Daniel všiml, že se zrcadlo prodalo, a zda poslal Petra, aby ho získal nazpátek. Jenomže jestli znal pravý důvod Petrovy návštěvy, proč se tvářil tak nevěřícně, když mu to vysvětlovala? Proč předstíral, že o zrcadle nic neví? Nerozuměla tomu.

Mlčky přešly kolem smuteční vrby a záhonu hustého kapradí k dřevěné lavičce stojící na kopci s vyhlídkou na bludiště. „Kdybyste labyrint z tohoto místa soustředěně zkoumala, asi byste přišla na řešeni. Nesedneme si na chvilku?“

„S radostí.“ Laura se zadívala na sluncem zalitou zahradu a úhledně zastřižené keře tvořící bludiště. Nepokoušela se rozluštit jeho tajemství, jen vychutnávala pohled na čtyřakrovou živou hádanku. Uprostřed zahlédla střechu altánku připomínající pagodu. Mimovolně otevřela skicář a podívala se na svoji společnici. „Nevadilo by vám, kdybych si načrtla váš portrét?“

Překvapená Josie pokrčila rameny. „Ne, nevadilo Prosím. Mám si sednout jinak, nebo…“

„Ne, jen se uvolněte. A povídejte mi o Amelii.“

„Co o ní říct? Přijala mě pod svou střechu a dala mi práci, když jsem se neměla kam uchýlit. Byla ke mně vždy velice laskavá. Díky ní jsem se nikdy necítila jako chudá příbuzná odkázaná na dobročinnost. Je úžasně bystrá a má neuvěřitelnou paměť.“

„Její život se odvíjel dost tragicky," poznamenala Laura, dívajíc se na Josiin krásný obličej.

Josie přikývla. „To ano. Prožili s Davidem dvacet let a jeho smrt přišla zcela nečekaně. Stále kvůli němu truchlí. Chodí v černém a na Davidově místě u stolu musí být vždy prostřeno." Josie se trochu zachmuřila.

„Čtyřicet let je už dost dlouhá doba," podotkla Laura.

„Ano." Josie zavrtěla hlavou, jako by chtěla odehnat nějakou nepříjemnou myšlenku. „Ztratila i syna Johna, Danielova a Petrova otce. Zahynul roku 1976. Byl s přáteli na honu a dva z nich ho nešťastnou náhodou zastřelili."

„To je opravdová tragédie," soucitně poznamenala Laura.

„Typická pro Kilbourny," pokračovala Josie. „Ameliina dcera Julie, matka Anne, zemřela také na následky střelného poranění v roce 1986. V noci se jí zdálo, že zaslechla lupiče, a tak si její manžel Philip vzal pistoli a šel dolů. Julie však nezůstala v posteli, ale šla za ním. Philip si ji spletl s lupičem a zastřelil ji."

Laura přestala kreslit a podívala se na Josie. „Panebože!"

„Přirozeně, leccos se povídalo, ale vyšetřovatel to klasifikoval jako nešťastnou náhodu. Philip se nervově zhroutil a nakonec se odstěhoval do Evropy. Od té doby se nesetkal s nikým z příbuzných, dokonce ani se svou dcerou Annou."

„Kilbournovi a pistole se zřejmě nesnášejí," vzdechla si Laura.

„To opravdu ne." Na Josiině usměvavém obličeji se pojednou objevilo napětí. „Můj manžel Jeremy

zahynul před pěti lety. Jednou večer vešel do obchodu, který předtím přepadl lupič. Náhodou tam byl i policista vracející se domů ze služby. Lupiče zastřelil, ale divnou, neuvěřitelnou shodou okolností se kulka odrazila od železného sloupu a zasáhla Jeremyho přímo do srdce.“

„Bože můj!“

„Další zvláštní kapitola rodinné historie Kilbournů.“ Napětí se z Josiina obličeje pomalu vytrácelo. „Před dvěma lety jsem si ze zvědavosti prohlížela rodokmen a zjistila jsem velice zajímavou věc. Za téměř sto padesát let ani jeden z Kilbournových nezemřel na nemoc. Všichni skonali násilnou smrtí nebo při nehodách. Jeremyho otec zahynul během plavby na lodi a jeho strýc zemřel na následky pádu.“

„A teď Peter,“ zašeptala Laura.

Josie přikývla. „Jednou jsem se Daniela zeptala, zda nemá obavy z rodinné kletby. Prohlásil, že proti kletbě asi nic nezmůže, ale nemíní být opatrný, protože jeho život by byl strašně nudný.“

Laura se znovu sklonila nad skicář a nepřítomně načrtla stín pod Josiinou bradou. Skica se jí docela vydařila a napadlo ji, že by asi měla při malování méně přemýšlet o tom, co dělá. Zdálo se jí, že když je zaujatá něčím jiným, výsledek je o hodně lepší.

„Věříte v kletby?“ zeptala se.

Josie zamyšleně našpulila rty. „Rozum mi říká, že žádné kletby neexistují. Jenže v historii této rodiny se opravdu dějí velice divné věci. Možná to Kilbournovým předurčil osud, protože musí splatit hodně karmálních dluhů. Ale možná mají prostě jenom smůlu.“

„Co si o tom myslel Peter?“

„Upřímně řečeno, pochybuji, že ho to vůbec napadlo. Nebyl kdovíjak přemýšlivý. Jistě chápete, jak to myslím.“ Když Laura nejistě zvedla obočí, Josie pokračovala. „Petra vždy více zajímaly tělesné záležitosti než filozofie. Netýkalo se to pouze žen, měl rád i dobré jídlo, víno a měl v oblibě fyzické aktivity, i když v jiných směrech byl dost líný. Hrával tenis, squash, běhal maraton. Ale debaty a duchaplné rozhovory ho nijak zvlášť nezajímaly.“

„A co Kerry?“

Josie si vzdychla. „To nevím. Nikdy si vzájemně neprojevovali náklonnost, i když se sem nastěhovali před dvěma lety, hned po svatbě. Kerry je velmi milá a něžná, a tak jsem očekávala, že Peter k ní bude alespoň laskavý. Ale choval se úplně lhostejně. Přirozeně, naoko byl zdvořilý, ale nic víc. Nevím, jak se seznámili, ani proč se vzali. Když ji sem Peter přivedl, už jsem zde bydlela, ale ještě pořád jsem držela smutek za Jeremyho a nic jiného mě nezajímalo.“

„Když sem přišli, byli už manželé?“

„Ano. Amelii se to, myslím, nelíbilo. Kerry má sice ráda, mlhavě si však vzpomínám, že Petrovi vyčetla, že jí neřekl, co se děje.“

„A co se dělo?“

Josie se zamračila. „Domnívám se, že se jí nelíbilo, že si Kerry vzal bez jejího vědomí.“

Laura by ráda věděla, zda „se nedělo“ i něco jiného, ale Josie zřejmě na tuto otázku neznala odpověď. „Chodila s ním Kerry do společnosti?“

„Ne, alespoň pokud já vím. Vypadalo to, jako by byli manželé pouze na papíře, pokud je to v dnešní době vůbec možné. Měli dokonce oddělené ložnice bez spojovacích dveří. Mám pokoj ve stejném křídle domu,

ale Petra jsem viděla vycházet z Kerryiny ložnice pouze několikrát těsně po svatbě. Ale zdá se, že potom tam už víckrát nevkročil.“

Laura si představila Kerryin něžný úsměv, příjemný hlas, tajemné oříškově hnědé oči, útlou postavu a zjizvený obličej. Ta křehká, lehce zranitelná žena, která byla svému záletnému manželovi úplně lhostejná, musí přece skrývat v duši hněv nebo zatrpklost. Možná Peter dodatečně litoval svého kroku, protože zbožňoval krásné ženy, a přitom se oženil s Kerry, s níž se nakonec ani nechtěl ukazovat na veřejnosti. Není to snad dostatečný motiv pro jeho vraždu?

„Kerry byla daleko odtud, když Petra zavraždili,“ vyhrkla.

Josie se na ni chápavě podívala. „Ano. Jenže když Kerry cestuje, vždy se pořádně zamaskuje. Hlavu si omotá šálou, nasadí si velké tmavé brýle a na znetvořenou polovinu obličeje si nanese silnou vrstvu make-upu. Takže předpokládám…“

„Že policie si ověřila její alibi,“ dodala Laura. Josie se nevesele zasmála. „Jistěže. Stejně je to absurdní nápad. Kerry by neublížila ani mouše.“

6

Laura pustila Kerry z hlavy a zkoumavě se zadívala na skicu. Není to špatné, usoudila.

„Smím se na to podívat?“ vyzvídala Josie.

Laura chvíli otálela, ale potom jí kresbu ukázala. „No prosím! Jste velice šikovná,“ zvolala překvapená Josie.

„Ale ne dost šikovná.“ Laura se usmála. „Vystihla jsem podobu vašeho obličeje, ale chybí jí jiskra. Opravdu dobrá budu až tehdy, když se naučím zachytit tu jedinečnou jiskru.“

Josie po chvíli přikývla. „Ano, ale už jste se k tomu hodně přiblížila. Máte to na dosah.“

„Děkuji.“ Laura zavřela skicák.

Josie vstala. „Nazpátek půjdeme jinou cestou, abyste viděla i druhou část zahrady.“

„Fajn. A kdybych si chtěla to bludiště vyzkoušet…“

„Tak vždy musíte někomu říct, že tam jdete,“ naléhala Josie. „Keře tlumí zvuk, a jestli někdo nebude poblíž, ani volání o pomoc vám nepomůže.“ Usmála se. „Ale kdybychom vás náhodou nemohli najít, nejdřív se půjdu podívat do bludiště.“

„Děkuji.“

„To nestojí za řeč.“ Josie ukázala na druhou pěšinku vedoucí k vyhlídce na labyrint. „Tudy se dostaneme k části navržené v japonském stylu, jezírku, k růžovým keřům, které získaly mezinárodní ceny, a…“

„Ke koroptvi sedící na broskvoni?“

Josie se zasmála. „To je docela možné. Našemu zahradníkovi Averymu můžete navrhnout cokoliv. Dokáže vymyslet úžasné věci.“

Laura zakroutila hlavou. „I takhle je to už téměř dokonalé. Domnívala jsem se, že u soukromých domů nejsou takové zahrady.“

„Je to opravdu ojedinělé. Udržovat takovou zahradu stojí spoustu peněz. Kilbournovi jich mají skutečně dost, navzdory smůle, co se jim lepí na paty. Hlavně teď. Firma Kilbourne Data je jedním z největších výrobců počítačů a elektronických součástek pro vojenská letadla a vesmírné družice. Díky Danielově jasnozřivosti se otevřela i pobočka zaměřená výlučně na výzkum a vývoj prototypů. Daniel je v tom génius a má dar předvídat, co přinese budoucnost.“

„Slyšela jsem o tom. Ale Amelie s ním prý často nesouhlasí.“

Josie chvíli váhala. „To vám nedovedu říct. Jsem Ameliinou osobní tajemnicí a málokdy mám co do činění s obchodními záležitostmi rodiny. Mám dojem, že Amelie má právo vetovat některá rozhodnutí, ale ne všechna. David zřejmě zanechal tak komplikovanou závěť, že na její rozluštění by byl potřeba celý tým právníků. Pravdou je, že někdy mezi nimi vládne velké napětí. Myslím si, že v takových rodinách je to dost běžné. Bylo by nerealistické očekávat, že se všichni ve všem shodnou.“

Laura dala Josie za pravdu. Lidé ne vždy se vším souhlasí, a v bohatých rodinách jsou neshody pravděpodobně spíše pravidlem než výjimku.

„Co dělal Peter v rodinné firmě?“ zeptala se.

„Nepracoval přímo ve firmě. Přirozeně, vlastnil podíly, ale neměl hlasovací právo. Amelie ho občas požádala, aby zjistil, zda některé investice nejsou náhodou moc riskantní. Má totiž i vlastní peníze, které nevložila do rodinné firmy.“

Lauru trochu překvapilo, že Josie je tak otevřená, ale domnívala se, že se řídí Ameliinými instrukcemi. Nechápala, proč si Amelie přeje, aby jí Josie odpověděla na každou otázku. Snad proto, aby se portrét lépe vydařil? To se jí zdálo nepravděpodobné. Tak proč?

„Kdyby tak konečně vypátrali Petrova vraha," nervózně vyhrkla Josie. „Ta nejistota je strašná."

„Četla jsem knihu, ve které byli nevinní lidé spoutaní spolu s vrahem," přisvědčila Laura.

„Nevěděli, kdo z nich je vrah, a tak se navzájem podezřívali. Příběh vyprávěl vlastně o tom, že když nevinní neznají pravdu, trpí víc než viníci."

„Nevěřím, že to byl někdo z rodiny," rychle namítla Josie. Laura však mlčela, proto dodala: „Policie se domnívá, že s. ním byla jakási rusovláska."

Laura přikývla. Všimla si, že z Josiiných slov vyznívá mučivá nejistota. „Možná."

Když procházely okolo krásné skalky, Josie se nepřítomně ohlížela, jako by vůbec nevnímala okolní nádheru. „Hrozně mě trápí, že nevím, kdo to udělal, víte."

„I mě. Nelíbí se mi, že mě podezírají z takového ohavného činu," zamyšleně řekla Laura. „Pokud to chcete vědět, proto se tak zvědavě vyptávám na rodinu."

„Připadalo mi to trochu divné," přiznala Josie. „Teď už chápu, že vám asi hodně pomůže, když se o rodině dozvíte co nejvíc."

„To je jediné, co můžu udělat. Do téhle situace jsem se dostala jen proto, že jsem si koupila zrcadlo a že mě Peter kvůli němu navštívil. I když policie nemá důkazy, novináři se pořád pokoušejí naznačit, že s tím

mám něco společného. Musím se toho podezření zbavit.“

Josie se zastavila a podívala se na ni. „Z téhle stránky jsem o tom vůbec neuvažovala. Ale je to tak. Když pravda nevyjde najevo, všichni zůstaneme v nejistotě a budeme podezřívat i své nejbližší.“ Zhluboka se nadechla. „Opravdu se domníváte, že objevíte pravdu, když lépe poznáte členy rodiny?“

„Podle mě Petra zavraždili kvůli jeho povaze. Někoho si tak znepřátelil, že ho nakonec zabil. Možná ho zavraždila ta rusovláska, se kterou byl v motelu. V každém případě to vypadá jako vražda z vášně, i když to vrah mohl jen nastražit, aby to tak působilo. Není však vyloučeno, že všechny naše dohady jsou mylné. Opravdu nevím, Josie, nejsem detektiv.“

„Jenže na policii se nemíníte spoléhat, že?“

„Ne, to nemůžu. Sama musím zjistit, proč Peter zemřel a proč jsem byla jedna z posledních, kdo ho viděli naživu.“

Josie vážně přikývla. „Nedivím se vám. Ale buďte opatrná, Lauro. V knihách skončí amatéři obyčejně s kupou neřešitelných problémů.“

Laura doufala, že je to pouze přátelské varování. Mlčky se ubíraly po cestičce k domu. Laura uvažovala, zda se má Josie zeptat, kde byla v době, kdy Petra zavraždili. Chtěla to vědět, aby mohla tuto křehkou rusovlásku vyloučit z podezření, ale nechtěla narušit nenucenou atmosféru, která mezi nimi zavládla. Kromě toho Josie by se taková otázka určitě nelíbila.

Když vycházely na verandu, ze skleníku jim vyšel vstříc nějaký muž. Byl vysoký, plavovlasý, velmi přitažlivý a měl nazelenalé oči. Laura odhadovala, že jsou pravděpodobně vrstevníci. Měl na sobě elegantní

oblek, s nímž ostře kontrastovala pestrobarevná kravata s postavičkami z kreslených filmů.

„Ahoj, Josie," přátelsky pozdravil a při pohledu na Lauru dodal: „Vy jste určitě Laura. Jsem Alex Kilbourne."

To je ten právník, pomyslela si Laura. „Jste Ameliin bratranec, že?"

„Ano, ale hodně vzdálený. Můj děda byl nejmladším bratrem Ameliina zesnulého manžela. Měli ještě jednoho bratra a všichni v tomto domě jsou jejich potomci, nebo se do rodiny přivdali, nebo přiženili."

Laura si povzdechla. „Myslím, že se budu muset podívat na ten rodokmen."

„Amelie ho začala sestavovat už před mnoha lety, takže zahrnuje několik generaci a je téměř úplný. Později vám ho ukážu."

„Děkuji." Laura si uvědomila, že i mezi Josie a Alexem se odehrává něco, co se snaží utajit. Alex se sice choval nenuceně, ale když se podíval na Josie, v jeho pohledu se zračila zvláštní naléhavost. I když se Josie tvářila neutrálně, Laura postřehla, že je stísněná.

„Jak se vám líbí zahrada?" zeptal se Alex.

„Je velice hezká."

„Má své kouzlo." Usmál se. „Amelie je už dole a čeká vás v salonu."

„Odvedu vás tam," ochotně se nabídla Josie.

Laura jí chtěla říct, že nepotřebuje pomoc, protože Alex očividně toužil zůstat s hezkou rusovláskou o samotě. Potom ale usoudila, že bude lépe nemíchat se do toho. Neměla zdání, jaký je mezi nimi vztah, v každém případě jí to však připadalo velice zajímavé.

„Těší mě, že jsem se s vámi seznámila, Alexi."

„Potěšení je na mé straně. Na shledanou, Lauro.“ Když procházely skleníkem, Laura se podívala na Josie a zjistila, že se mračí. „*Zdá* se mi, že je to velmi milý člověk. Bydlí tady?“

Josie přikývla. „Nastěhoval se do domu před dvěma lety, když vstoupil do rodinné právnické firmy. Amelie je ráda, když má příbuzné nablízku, a dům je dost velký,“ vysvětlovala s nepřítomným pohledem a ustaraná vráska jí nemizela z čela. „Alex a Peter spolu vycházeli dobře?“

„Ne,“ odvětila Josie po chvíli, ale rychle dodala: „Alex byl doma v ten večer, když Petra zavraždili. Neřekla bych, že se nenáviděli – prostě si nebyli sympatičtí.“

„Chápu.“

„Policie přece tvrdí, že Petra zabila žena.“

Ale pouze proto, že ho v motelu viděli se ženou. Vůbec není jisté, že ho táž žena zavraždila. Mohl to udělat i muž.

Josie vypadala ještě sklíčeněji, jako by četla Lauřiny myšlenky, ale snažila se to nedávat najevo. „Zde je Ameliin přijímací salon. Uvidíme se později, Lauro.“ Spěšně vykročila po chodbě, jako by chtěla něčemu uniknout.

Laura vešla do malého salonu, ve kterém se předtím seznámila s Kerry. „Ameliin salon“, jak ho nazývali, byl zařízen ve stylu pro tuto starou dámu velmi charakteristickém. Působil téměř viktoriánsky, byl plný starožitností, malých stolků, obrazů a všelijakých cetek. Na oknech visely těžké sametové závěsy a tapety i koberec byly nezvykle tmavé.

Dopoledne si Laura místnosti sotva všimla, ale teď na ni hluboce zapůsobila. Kdoví, co je důvodem

Ameliiny posedlosti tmavými barvami a těžkými látkami, pomyslela si. Snad to, že ztratila tolik blízkých lidí? Příliš velký zármutek mohl způsobit, že Amelie vnímala pouze temné a chmurné stránky života.

Amelie seděla v křesle z doby královny Army a usmála se, když Laura vešla. „Doufám, že Josie se o vás dobře postarala."

„Velmi dobře. Procházely jsme se po zahradě."

„Výborně. Můžeme se pustit do práce? V tomto pokoji trávím hodně času, takže byste si snad mohla udělat skicu i zde."

Laura se zadívala na Ameliino černé vdovské oblečení a dusivé barvy v přeplněném pokoji a pomyslela si, že pro skicu budou tvořit ideální pozadí. Sedla si a začala malovat.

Alex vešel do knihovny a zavřel za sebou dveře.

Josie se na něj nervózně podívala. „Za chvíli sem přijde Daniel…"

„Nepřijde dříve než za půl hodiny," ujistil ji Alex. „Řekl jsem mu, že si s tebou musím promluvit."

Odstrčila židli, vstala a zakabonila se. „Na to jsi neměl právo. Sakra, Alexi…"

Přistoupil k psacímu stolu. „Josie, od soboty se mi vyhýbáš. Neustále přede mnou utíkáš a hned po večeři se zamkneš ve svém pokoji."

„Moje chování sis vysvětlil správně," odsekla.

Alex se letmo usmál. „Jen blázen by si toho nevšiml. Měli bychom si o tom promluvit."

„Nemáme o čem mluvit."

„Myslím, že máme. Vím, že jsem tě rozzlobil…"

„Nejdřív si mě přesvědčoval, abych zůstala na noc u tebe, a potom si do mne rýpal takovým způsobem, až jsem si to rozmyslela. Proč bych neměla být rozzlobená?“

„Josie…“

Zlostně ho přerušila. „Jestli si přeješ, abychom se rozešli, klidně mi to řekni. Muži v tvém věku zřejmě mají v oblibě takové hry, jenže mě už dávno přestaly zajímat.“

Povzdechl si a překřížil ruce na prsou. „Věk s tím nemá nic společného, Josie. Je to pouze výmluva.“

„Ale neříkej! Tak nakonec za to můžu já? Tys mě dohnal k tomu, že jsem v sobotu utekla z tvého pokoje, Alexi. Neopovažuj se to popírat, sakra!“

„Nepopírám to.“

Alexův souhlas vzal Josie vítr z plachet, a tak se trochu uklidnila. „Proč ses tak choval?“

Pokrčil rameny. „Protože jsi nechtěla zůstat. Zpočátku jsi souhlasila, ale jen proto, že jsem si to víceméně vynutil. Vzápětí jsem si uvědomil, že když u mě strávíš celou noc, ráno toho budeš litovat. A to jsem nechtěl.“

Josie se zachmuřila. „Měls mi to říct. Ale tys mě místo toho raději odehnal krutými slovy.“

„Ta slova nebyla krutá, Josie. Mluvil jsem jen pravdu.“ Letmo se usmál a zkoumavě na ni upřel své nazelenalé oči. „Asi to vypadalo dost tvrdě, ale udělal jsem to záměrně. Zdá se mi, že už je na čase, abys dala Jeremymu konečně sbohem. Jinak skončíš jako Amelie, budeš chodit v černém a čtyřicet let žít v mauzoleu. Opravdu to chceš?“

Ne! Moc toužila přiznat, že to nechce, ale něco ji zadrželo. „To, co cítím k Jeremymu, není tvoje věc.“

„Je to i moje věc, protože v posteli spí mezi námi," věcně poznamenal Alex. „Nestojím o sex v trojici."

Josie se tlačily do očí horké slzy. „Nikdy sis nestěžoval," vykoktala. „Tak proč začínáš právě teď?"

„Možná se mi zdá nespravedlivé, že se mladá a krásná žena pohřbila spolu se svým manželem. Anebo nevěřím, že by se to Jeremymu líbilo. A mimo to se mi taky nelíbí, že mám v posteli ducha. Na důvodech ale moc nezáleží. Vyber si, který chceš."

„Mně na důvodech záleží."

„Opravdu?" Alex znovu pokrčil rameny. „V pořádku. Nelíbí se mi, že když si v mém objetí, myslíš si, že podvádíš Jeremyho. Snášel jsem to, dokud jsem měl sílu, ale dál to už nezvládnu."

Josie se zhluboka nadechla. „Nemůžu svým citům rozkázat."

„Ani já." Sklonil se nad psací stůl, rukama se o něj opřel a zkoumavě se na ni podíval. „Nevysvětluj si to nesprávně, Josie. Chci tě ve své posteli, ale až tehdy, až v ní budeme jenom my dva. Jestli nemůžeš jinak, ponech si Jeremyho v duši a jeho fotografii na toaletním stolku. Tam se mu omluv a přijmi trest, který ti uloží on, nebo ty sama. Ale až příště přijdeš, přijď sama."

Josie mlčky sledovala, jak se narovnal, otočil a vyšel z knihovny. Nic mu na to neřekla, i když po tom moc toužila.

Když za sebou zavřel dveře, sedla si do křesla a nepřítomně se zadívala na program dobročinné akce, který četla, když Alex vešel. Dokázala však myslet jen na Alexovo ultimátum a v duši jí zavládl chaos.

Když se konečně vzpamatovala, uvědomila si, že se Alexe zapomněla zeptat, co dělal v Petrově pokoji v sobotu v noci a co mají s Danielem v plánu.

Když odešla z jeho pokoje, vstal a oblékl se – možná to neudělal poprvé. Co jestli to taky udělal, když minulou sobotu odešla do svého pokoje?

„Policie přece tvrdí, že Petra zavraždila žena.“

Laura s ní souhlasila, připomněla si Josie. Jenže její obličej jasně naznačoval, že je to jenom dohad vycházející z toho, že Petra v tu noc viděli se ženou. A to v ní vyvolávalo nejistotu a pochybnosti.

„Tak tohle je Amelie Kilbournová.“ Cassidy si prohlížela Laurinu skicu a mimoděk potřásla hlavou. „Vypadá jako z minulého století.“

Laura seděla v křesle ve svém obývacím pokoji a popíjela kakao. „Někdy i mluví, jako by žila v minulosti,“ přisvědčila Laura. „Domnívám se, že se tak chová proto, že ji víc vyhovuje atmosféra elegance a blahobytu z přelomu století. Kromě toho ví, že jí to sluší.“

Cassidy odložila skicu a zamyšleně se podívala na přítelkyni. „To mi připadá jako vypočítavost.“

Lauru to nejprve překvapilo, ale potom přikývla. „Asi je to tak. Amelie si velmi dobře uvědomuje, že je důležité, jak věci vypadají a jaký význam jim lidé připisují. Je to zajímavá žena.“

„A co ostatní? Mimochodem, ta Josiina skica je velice dobrá. Kdybych ji potkala, určitě bych ji poznala. To je zatím tvoje nejlepší kresba.“

Laura se usmála. „Josie se mi líbí. A předpokládám, že se nezapletla s Petrem, protože je zamilovaná do

Alexe Kilbourna. Samozřejmě, s určitostí to nevím, je to jenom dohad. Vládne mezi nimi napětí, jaké bývá jen mezi mužem a ženou. Způsobila to asi skutečnost, že Josie si až dnes uvědomila, že Petra mohl zabít i muž. Je znepokojená. Nevím, zda ji trápí něco konkrétního, nebo je jen nejistá, protože nezná pachatele, ale je strašně nervózní.“

„Myslíš, že podezřívá Alexe?“

„Možná. Říkala, že v sobotu večer byl doma, jenže vzápětí ho začala rychle obhajovat. Prý s Petrem sice kdovíjak dobře nevycházeli, ale nebyla mezi nimi nenávist. Možná Alexe podezřívá, že s tím má něco společného.“

„A co si myslíš ty?“

„Mluvila jsem s ním sotva minutu.“

„Zkus si tipnout.“

Laura se zamračila. „Je velmi milý a šarmantní. Měl veselou kravatu od Looneyho Tunese, takže nepůsobí jako suchar. Ale i tak je právník – a nedokážu si představit, že by někoho ubodal k smrti.“

„A co Daniel?“

Ne, Daniel nezabil Petra, pomyslela si Laura. To není možné. Nemá v sobě takovou nenávist. Určitě nestál v ošuntělém motelovém pokoji nad tělem svého bratra s nožem v ruce…

„Lauro? Co je s tebou?“

„Je mi zima,“ zabručela.

„Neříkej. Úplně jsi zbledla.“

„Neustále zapomínám, že je to realita. Ale potom mi vždycky něco připomene, že Petra opravdu brutálně zavraždili.“

Cassidy chápavě přikývla. „Tentokrát ti to připomnělo, že jsem se zeptala na Daniela?“

„To ani ne… Představila jsem si, jak se to asi odehrálo. Říkala jsem ti, že představivost je prokletí.“

„Vypadá to tak.“ Cassidy se zamyšleně podívala na Lauru a dodala; „Nerada opakuji tu otázku, ale…“

„Daniel?“ Laura se pokoušela uvažovat nezaujatě, ale nedařilo se jí to. „Nevím, Cass. Umí se úžasně ovládat a je příliš rozumný, aby udělal něco tak neuváženého, dokonce trestného a nemorálního.

Nemůžu uvěřit, že šel do toho ošuntělého motelu a zabil svého bratra.“

„Možná ho Peter něčím vyprovokoval.“

Laura bezmocně pokrčila rameny. „O ničem takovém nevím. Kromě toho Peter neměl s rodinnou firmou téměř nic společného a pochybuji, že se zapletl do boje o moc, který zuří mezi Danielem a Amelií. Zatím se nikdo ani slůvkem nezmínil, že by se Daniel s Petrem nesnášeli.“

Cassidy přikývla. „A co ta vdova? Už ses s ní seznámila, že?“

„Která? Všechny ženy v rodině Kilbournových jsou vdovy. Amelie, Josie, Madeline i Kerry.“

„Muži v téhle rodině, jak vidím, nemají dlouhý život.“

Laura jí stručně popsala, co jí Josie řekla o tragických osudech více členů rodiny, ale některé podrobnosti si nechala pro sebe. „Tebe ale zajímá hlavně Kerry, ne?“

„Správně.“

„V době vraždy byla v Kalifornii. Josie sice říkala, že když cestuje, mívá hlavu omotanou šálou a na obličej si nanese silnou vrstvu make-upu, ale není pochyb, že…“

„Počkat! Šála a make-up?“

„Domnívala jsem se, že ty tvé bulvární noviny o tom určitě napsaly,“ suše poznamenala Laura. „Kerry má polovinu obličeje ošklivě zjizvenou. Vypadá to jako popálenina.“

Cassidy zůstala ohromená. „Petrova manželka? To není možné.“

„Je škoda, že mě nenapadlo zeptat se na to Josie. Amelii vůbec nemůžu pokládat takovéhle otázky. Vypadá to, že ty jizvy má už dlouho. Zřejmě měla obličej znetvořený už v době, když se vzali.“

„Má to něco společného s Petrovou smrtí?“

„Kdoví.“ Laura vzdychla a najednou ji zmohla únava. „Strávila jsem v tom domě celý den a jsem ještě popletenější než předtím. Nikdo po Petrovi netruchlí s výjimkou jeho matky, ale zdá se, že nikdo k němu necítil ani nenávist. Nemůžu se jich přece vyptávat, kde byli v době vraždy. Nakonec, policie je už vyslechla. A tak mi nezbývá nic jiného než portrétovat Amelii a snažit se dozvědět co nejvíc.“

„Nezjistila jsi něco o zrcadle?“

„Josie prohlásila, že nechápe, jak mohlo být pro rodinu tak důležité, když o něm vůbec nevěděla. Asi má pravdu. Ale přiznala, že seznam věcí určených na prodej měl na starosti Peter. Daniel viděl většinu věcí až na dražbě, krátce předtím, než mě Peter navštívil.“

„Myslíš, že zrcadlo chtěl získat zpátky Daniel? Ale vždyť se o něm ani nezmínil.“

„Zmínil. Ale měla jsem dojem, že lže, i když nechápu proč. Faktem zůstává, že dosud nevím, proč chtěl Petr zrcadlo ode mne odkoupit, ani zda to byl – jeho nápad.“

Cassidy zamyšleně našpulila rty. „Je pořád jasnější, že zrcadlo s vraždou vůbec nesouvisí.“

„Uvědomuji si to.“

„Ale chceš mít jistotu, že?“

„Musím se o tom přesvědčit.“

„Takže se vrátíš do toho ponurého domu, jak ho nazýváš?“

Laura přikývla. „Zítra ráno v devět.“

„Dávej na sebe pozor,“ nezvykle vážně ji varovala Cassidy. „Nevím, zda někdo z nich zavraždil Petra Kilbourna, ale mám dojem, že všichni mají co skrývat. A lidé se vždy snaží uchránit svá tajemství.“

„Ano, vím,“ přitakala Laura.

„Vy jste určitě Laura.“ Do obývacího pokoje v západním křídle, kde Laura čekala na Amelii, vešla mladá žena, která se velmi podobala Amelii v mladších letech. „Já jsem Ameliina vnučka Anne Ralstonová.“

„Podobáte se jí,“ poznamenala Laura.

Anne poklona nepotěšila. „Jo, často mi to říkají.“

Zamračila se na Lauru a vyhrkla: „Vy jste zas typ ženy, kterou by se Peter pokusil svést.“

Laura se zarazila, ale hned se vzpamatovala.

Podívala se na skicu, na které právě pracovala, a když zvedla oči, setkala se s Anniným bojovným pohledem. „Opravdu?“ zeptala se klidně.

Anne se spustila do křesla. „Ano. Zbožňoval rusovlásky. Ale to už asi víte, že?“

„Slyšela jsem o tom.“ Laura byla odhodlaná nedat se zahnat do kouta. „Spíš se říká, že se mu líbily všechny typy žen.“ Nalistovala ve skicáři čistý list a rychle začala načrtávat Annin obličej.

Anne stiskla rty. „Mluvíte o něm jako novináři. Popsali ho jako nenapravitelného darebáka.“ Vůbec si nevšimla, že ji Laura kreslí.

„A byl to darebák?“ Má jemné, krátce střižené vlasy, nepřítomně přemýšlela Laura. Ten účes jí moc sluší, hodí se k jejímu úzkému obličeji s výraznými rysy. „Byl skvělý,“ prohlásila Anne a vystrčila bradu, „i když si novináři myslí, že byl darebácký sukničkář, a někteří členové rodiny ho odepsali bez mrknutí oka. Byl o hodně chytřejší, než si většina lidí myslela.“

„V čem?“

„Měl velké plány. Kdyby je uskutečnil, všichni by ho obdivovali.“ Mluvila agresivním tónem. „Daniel si možná myslí, že pouze on umí zabezpečit rodině vysoké příjmy, ale…“

„Anne, dnes dopoledne jsi měla jít k Moretonovým,“ ozvala se Amelie, která tiše vešla do pokoje.

„To setkání odvolali.“ Anne pokrčila rameny a zatvářila se jako zkroušený teenager, který nedostal, co chtěl.

„Tak nemrhej časem a připrav si šaty na zimu. Bude tu co nevidět.“

„Proč se s tím musíme pokaždé otravovat dvakrát do roka?“ odsekla Anne a obrátila oči v sloup. „Na jaře odkládáme zimní oblečení a na podzim zase letní věci. Mám přece dost velký šatník a nechápu…“

„Ani nemusíš, Anne. Stačí, když se smíříš s tím, že v tomto domě se to dělá tímhle způsobem.“

„*Tenhle dům je plný rituálů,*“ řekl Daniel. Zdálo se, že třídění oděvů bylo jedním z nich. Laura se snažila rychle zachytit neklidný výraz v Annině obličeji, protože ta se už chystala odejít.

„V tomhletom domě se vše dělá *předepsaným* způsobem, ale už já toho mám po krk,“ prohlásila Anne a vstala. „Dusí mě to! A je to nebezpečné! Dobře vím, že Peter zemřel proto, že i finanční záležitosti se v této rodině spravují *předepsaným* způsobem.“

„Anne!“ Ameliin hlas byl mrazivý jako led. „Peter zemřel, protože podváděl svou manželku. A jeho mimomanželský poměr neměl nic společného s finančními záležitostmi.“ Delší chvíli upřeně hleděla na vnučku, ale potom přistoupila ke křeslu, kde pózovala pro Lauru, a sedla si. „Teď mě však musíš omluvit…“

Anne zrudla, otočila se, na Lauru se ani nepodívala. a vyšla z místnosti. Amelie vzdychla a trpce se usmála. „Lituji, že jste se musela té scény účastnit. Pokouším se být k Anně shovívavá. Řekla vám Josie, co se stalo její matce?“

Laura přikývla. „Ano. Je to strašné.“

„Když se to přihodilo, Anne byla už dospělá, ale velice to s ní otřáslo. Snažím se nezapomínat na to, není to však lehké. Neustále se bouří, dokonce ještě i teď, i když jí už je jedenatřicet let. A podle ní jsem všechno zavinila já.“

„Zdálo se mi, že je hodně rozzlobená,“ nadhodila Laura.

„Doufám, že se k vám nechovala nezdvořile,“ znepokojovala se Amelie.

„Ne, vůbec ne.“ *Měl velké plány.* Co tím Anne myslela? Proč byla přesvědčená, že Peter zemřel kvůli způsobu, jakým se spravuje rodinný majetek?

„Díky bohu. Často nejdřív mluví, až potom přemýšlí. Například ta poznámka o Petrovi a spravování financí. A přitom moc dobře ví, že Peter

neměl s rodinnou firmou nic společného. Ale zřejmě se nedokáže smířit s tím, že příčinou Petrovy smrti bylo jeho vlastní nemorální chování.“ Amelie smutně pokývala hlavou. „Byli si velmi blízcí.“

Jenže Anne nemluvila o „rodinné firmě“, ale o způsobu, jakým se majetek spravuje. A to je podle mě něco úplně jiného.

Laura nakonec jen přikývla a soustředila se na skicu. V myšlenkách však bloudila úplně jinde. Anne zřejmě poznamenala tragická nehoda, při které její otec nešťastnou náhodou zastřelil matku. To sice vysvětlovalo její konfliktní povahu, ale neříkalo to nic o tom, proč tak výřečně poukazovala na „předepsaný“ způsob, jakým se spravuje majetek Kilbournových.

Kdoví, zda jsou to pouze Anniny dohady. Nebo ví o Petrově smrti něco konkrétního? A jak může zločin z vášně souviset s obchody?

Laura se podívala nad skicákem na Amelii a zjistila, že stará paní sedí klidně a nehybně jako obyčejně. Opravdu je přesvědčená, že Petra zabila jeho milenka, nebo je skutečně něco divného ve způsobu, jakým se spravuje rodinný majetek?

„Malinko zvedněte bradu, Amelie,“ promluvila na ni s úsměvem. „Výborně.“

Krátce před dvanáctou Amelie odešla zkontrolovat přípravu oběda. Laura si pomyslela, že je to další projev preciznosti, s niž řídí celou domácnost. Pravděpodobně se chce ujistit, že host dostane na stůl jen to nejlepší. Je možné, že to dělala, i když neměli hosty, protože byla perfekcionistka.

Jen co si to Laura uvědomila, nejistě se zadívala na skicu. Vystihuje Ameliinu snahu o dokonalost? Asi ne. Naštěstí, Amelie tentokrát nechtěla kresbu vidět a Laura doufala, že o to ani nepožádá.

Povzdychla si a zavřela skicář, ale vtom zaslechla melancholické tóny klavíru. Hudební salon byl proti obývacímu pokoji a Laura si pomyslela, že to nejspíš hraje Kerry.

Skicář položila na křeslo a vyšla na chodbu. Hudba působila strašně smutně. Laura se domnívala, že nikdo na světě by se neměl cítit tak osamělý. Jen co vkročila do hudebního salonu, zjistila, že u klavíru nesedí Kerry.

Byla to Madeline Kilbournová.

Podívala se na Lauru uplakanýma, nateklýma očima. Vypadala, jako by byla duchem nepřítomna. Zřejmě byla pod vlivem uklidňujících prášků, ale navzdory tomu byla bezchybně oblečená. Měla na sobě elegantní černý kostým, perlový náhrdelník a její krásné tmavé, šedinami protkané vlasy byly upravené do dokonalého účesu.

„Promiňte," omluvila se Laura a v rozpacích zůstala stát na prahu dveří. „Domnívala jsem se, že tady najdu Kerry."

„Vy jste Laura." Madeline spustila aristokratické ruce s dlouhými prsty do klína a zamyšleně naklonila hlavu na stranu. „Amelie si přeje, abyste ji malovala."

„Ano. Je mi upřímně líto, co se stalo vašemu synovi," rozpačitě řekla Laura.

Madelininy světle modré oči se zalily slzami a hlas se jí roztřásl. „Ach, mé dítě! Takový krásný hoch, tak milý, okouzlující. Velice se podobal svému otci. Peter byl vším, co mi po Johnovi zůstalo."

„Zůstal vám Daniel,“ vyhrkla Laura bez přemýšlení.

Madeline se trochu zamračila a zakroutila hlavou. „Vůbec se nepodobá Johnovi. A nerozumím si s ním tak, jak jsem si rozuměla s Petrem. Peter mi vždy přišel večer povědět, jaký měl den, a svěřoval se mi se všemi svými tajemstvími:’ Daniel to neudělal nikdy.“

„Nezmínil se vám o zrcadle, paní Kilbournová?“ Nemohla se přinutit, aby ji oslovila křestním jménem.

„O zrcadle?“ Madeline se vzpamatovala, jako by se vrátila z velké dálky, a znovu se zachmuřila. „Kvůli jakémusi zrcadlu vás prý navštívil.“

„Ano. Koupila jsem ho u vás v dražbě a Peter ho chtěl získat zpátky. Nevíte proč?“

„Peter se nezajímal o zrcadla. Nebyl marnivý,“ znepokojeně vysvětlovala Madeline.

Laura vůbec neměla v úmyslu trápit tuto zarmoucenou ženu, ale nemohla si pomoci. „Tvrdil, že je to rodinná památka, paní Kilbournová. Bylo to mosazné zrcadlo. Nevzpomínáte si na něj?“

„O žádném zrcadle nic nevím.“ Madelinin hlas zněl bezvýrazně, ale když se podívala na Lauru, oči se jí rozjasnily a pohled měla ostrý jako čepel nože. „Zabila jste mého syna?“ zeptala se, jako by zoufale potřebovala znát odpověď.

„Ne.“ Laura si odkašlala. „Přísahám. Nemám s jeho smrtí nic společného.“

Madeline se na ni chvíli upřeně dívala, potom však najednou přenesla pohled někam nad Lauřino rameno a oči se jí rozšířily. „Ach,“ vzdychla.

„Mami, měla bys odpočívat.“

Lauru nezarazil Danielův tichý hlas, protože nevědomky očekávala, že ho uslyší. Cítila, že stojí za

ní. Když jí však jemně položil ruku na rameno, aby mohl vedle ní projít, zatajila dech. Poprvé se jí dotkl.

Vykročil přímo k matce, chytil ji za ruku a pomohl jí vstát. Upřela na něj prosebný pohled.

„Měla bys odpočívat," zopakoval něžně.

„Ano, zajisté." Podívala se na Lauru, ale pohled měla znovu zamlžený. „Promiňte," nejistě se omluvila.

Laura jen přikývla, bála se promluvit.

Daniel odvedl Madeline z hudebního salonu, a když šel kolem Laury, jenom na ni letmo pohlédl.

Když osaměla, uvědomila si, že je úplně ztuhlá. Zvedla ruce a zjistila, že tak silně svírala pěsti, až se jí nehty vryly do dlaní.

Vyčítala si, že se Madeline vůbec vyptávala. Její odpovědi jí stejně vůbec nepomohly. A obávala se, že Daniel jí to určitě bude mít za zlé.

Úzkou škvírou mezi závěsy najednou pronikl do místnosti sluneční paprsek a zářivě se odrazil od zrcadla visícího nad stolem u zdi. Slunce se vzápětí skrylo za mraky, ale Laura si toho ani nevšimla. Do hudebního salonu nahlédla pouze jednou a zrcadlo ji tehdy nepadlo do oka. Teď cítila, jak ji přitahuje.

Jako ve snu k němu přistoupila. Bylo velké, metr vysoké a půl metru široké a mělo pozlacený rám. Laura jako obyčejně nevěnovala pozornost vlastnímu odrazu, ale zkoumavě se zadívala přes rameno na místnost za sebou. A jako vždy pocítila trpké zklamáni, protože znovu nenašla to, co hledala.

„Do háje," zašeptala.

Madeline ani Daniel nepřišli dolů k obědu.

7

„Začíná to být opravdu moc zajímavé,“ prohlásila Dena, když se ve čtvrtek večer zastavila u Laury. „Přímo tragické.“

Laura sebou trhla. „Nepovídej mi, že to zrcadlo je prokleté.“

Dena si sedla na pohovku a neurčitě mávla rukou. „To bych neřekla. Zatím.“ Otevřela zápisník. „V roce 1858 si Faith Brodericková koupila zrcadlo od klenotníkova syna, za něhož se později vdala Chceš si vyslechnout jejich příběh?“

Laura si sedla do křesla. „Tak spusť.“

„Klenotníkův syn Stuart Kenley se narodil v roce 1833 a Faith Brodericková v roce 1836. Oba žili ve Filadelfii, ale seznámili se až v klenotnictví.“

„Jseš si tím jistá?“

„Jo. Faith si psala deník. Je ve filadelfském archivu a jedna ochotná knihovnice mi okopírovala důležité stránky a poslala mi je faxem. Faith píše, že to byla láska na první pohled a že si byli předurčení. Okopírovala jsem ty stránky, později si je můžeš přečíst.“

Laura mlčky přikývla.

„Jenže problém byl v tom,“ pokračovala Laura, „že Faith byla zasnoubená. V těch časech nebylo lehké zrušit zasnoubení, ale Faith to udělala bez prodlení. V deníku o tam nepíše, ale musel to být veliký skandál. Kromě toho ji jistě trápilo, že ublížila dobrému člověku. Ale za několik týdnů už plánovali se Stuartem svatbu. Den před svatbou dostala Faith dopis od bývalého snoubence. Žádal ji, aby ho navštívila. Cítila

se vinná, protože ho opustila, a tak tam zašla – našla ho však oběšeného.

Zanechal dopis, v němž ji obvinil, že ho dohnala k sebevraždě.“

„Jaký hrdina,“ poznamenala Laura.

„Přesně to jsem si pomyslela i já. Nezískal ji, tak se postaral, aby na něj alespoň nezapomněla.“ Dena pokrčila rameny. „Ale možná mu to opravdu zlomilo srdce. V deníku Faith píše pouze tolik, že je jí líto, že nenašel jiný smysl života.“

„Vdala se za Stuarta?“

„Druhý den se potichu vzali, ale církevní obřad zrušili. Z Filadelfie se odstěhovali do Washingtonu a bydleli tam i v době, kdy vypukla občanská válka. Stuart vstoupil do armády a v roce 1863 zahynul na bojišti. Za pět měsíců zemřela Faith při porodu. Bylo jí osmadvacet let a při porodu zemřelo i dítě.“

„To je velice smutné,“ povzdechla si Laura.

Dena přikývla. „Jedinou světlou stránkou tohoto příběhu je jejich neochvějná vzájemná náklonnost. Faith v deníku píše… nakonec, přečti si to sama.“ Obrátila stránku v zápisníku a dodala: „Po Faithině smrti se zrcadlo dostalo k její sestře, u které zůstalo třicet let, dokud nezemřela. Její majetek se rozprodal v New Yorku na aukci v roce 1897. Teď si ověřuji záznamy z dražby.“

„Deno, jsi opravdu skvělá.“

„Děkuji, ale máme štěstí, že zatím všichni zanechali zmínku o osudech zrcadla. Faith napsala závět a odkázala ho sestře. A její bezdětná sestra zastávala ve společnosti význačné postavení, takže se uchovaly záznamy o tom, jak se naložilo s jejím majetkem, když zemřela. Nejvíc mě však překvapilo, že se mi podařilo

vystopovat původ zrcadla až do roku 1800. Je to zvláštní. Připadá mi to, jako by…“

„Jako co?“

„Jako by ti bylo souzeno získat informace o jeho původu.“ Dena se ušklíbla. „Přirozeně, jestli se stopa ztratí v newyorské aukční síni, odvolám to.“

„Pevně věřím, že vypátráš jeho osud až do roku 1997, kdy už leželo na půdě u Kilbournových.“

„Vynasnažím se. Teď už musím jít, protože zítra mě čeká zkouška. Koncem týdne se ti ozvu.“

„Děkuji.“

„To nestojí za řeč.“

Když Dena odešla, Laura otevřela obálku a přečetla si její stručnou zprávu. Znovu to byla suchá fakta, data, jen tentokrát se týkala mladých manželů, kteří žili spolu o hodně kratší dobu než ti předcházející. Neustále je stíhala různá neštěstí. Potom vyndala fotokopie stránek z deníku a začetla se do nich:

Sama si to neumím vysvětlit. Zaujalo mě to zrcadlo, ale když jsem vešla dovnitř zeptat se na cenu a uviděla jsem ho, měla jsem pocit, že naše setkání předurčil osud. Proč jsem se právě v ten den ocitla v částí města, kde jsem nikdy předtím nebyla? Proč byl v ten den u pultu, když jinak pracoval vzadu? Oba dva jsme cítili, že patříme k sobě.

Na další stránce stálo:

Vyčítám si, že jsem ublížila dobrému člověku, a je mi to líto, ale co jsem měla dělat? Miluji Stuarta. Jsme jako dvě poloviny jedné duše a žneme si v klidu. Naše vášeň, podobná ohništi zářícímu dlouho do noci, nám zahřívá srdce i postel. Byli bychom šťastni, i kdyby nám osud dopřál prožít spolu i jen tuto jedinou noc, tento týden, nebo tuto zimu.

Zápis pocházel z roku 1859, když spolu prožívali první zimu, a knihovnice k němu připojila poznámku, že je to poslední zápis v deníku. Faith zřejmě příliš zaměstnávaly každodenní povinnosti, anebo už vyslovila vše, co měla na srdci. Zemřela téměř přesně za pět let.

Laura zavřela obálku a odložila ji na stolek. Zrcadlo se znovu dostalo do rukou lidem, které poutala neobyčejně vášnivá láska. Co to znamená?

Přemýšlela o tom celý večer, dokud se věnovala běžným pracím. Převlékla ložní prádlo, zašla dolů do prádelny a utřela prach v obýváku. Uvařila večeři, podívala se na televizní zprávy, vykoupala se a lehla si do postele.

Nemohla však usnout. Neustále přemýšlela o Annině rozhořčení a Madelinině zármutku. Když zavřela oči, pokaždé se jí před očima vybavovala setkání s těmito dvěma ženami.

Rozebírala každou podrobnost, výraz obličeje, tón hlasu – zlostná, zatrpklá třicátnice s nezdvořilými způsoby, která působila velice nezrale. A napůl omámená, truchlící matka, která zbožňovala svého zesnulého syna, ale k tomu staršímu se chovala téměř lhostejně.

Obě řekly něco, co Lauře nedovolilo usnout. Anne hovořila o Petrových velkých plánech a prohlásila, že příčinou jeho smrti byl způsob, jakým se spravuje rodinný majetek. Madeline tvrdila, že Peter se jí svěřil s každým tajemstvím. Ví některá z nich něco, co by objasnilo vraždu Petra Kilbourna?

Ve středu bylo zataženo, ale celé dopoledne nespadla ani kapka. Byl už říjen a meteorologové předpovídali, že bude neobvykle deštivý. Laura nevěděla, zda její stísněnost způsobilo počasí, ale po dopoledni stráveném s Amelií zatoužila jít aspoň na chvíli ven.

Předběhla Amelii, která ji chtěla svěřit do rukou Josie, a prohlásila, že by se ráda prošla sama. Přirozeně, dodala, jen pokud to Amelii nevadí.

Amelie téměř neznatelně zaváhala, ale nakonec souhlasila. „Jistěže mi to nevadí. Ale nechoďte daleko, protože se schyluje k dešti."

Když Amelie odešla, Laura promluvila k Josie. „Mám chuť vyzkoušet si bludiště."

Josie se usmála. „Tušila jsem to. Ale nezapomínejte, že kromě altánku tam není žádný přístřešek. Pro každý případ si vezměte ze stojanu v hale deštník."

„Děkuji."

„Zatím na shledanou."

Laura se rozhodla, že si skicář nevezme s sebou, a když vycházela do zahrady, nechala ho na pohovce ve skleníku. Zatím nepršelo, ale bylo vlhko a chladno, takže v lehkém kabátku jí bylo dost zima. Byla přesvědčená, že déšť se co nevidět spustí, protože cítila v levé ruce tupou bolest. Objevila se vždy, když mělo pršet. Máma ji vždy nazývala rodinnou meteoroložkou a domnívala se, že díky té nevysvětlitelné bolesti předpovídá počasí lépe než placení odborníci. Prý to zdědila po dědečkovi.

Spěchala k labyrintu, protože věděla, že za dvě hodiny Amelie sejde dolů, aby pózovala pro další skicu. V zahradě se s nikým nesetkala a vládlo tam

neobvyklé ticho. Najednou se nervózně rozhlédla kolem. Nebála se, ale připadalo jí to zvláštní, protože ani ptáčci neštěbetali. Zastavila se na kopci nad bludištěm a chvíli se na něj zkoumavě dívala, aby si vryla do paměti jeho tvar. Potom se pustila dolů chodníčkem ke vchodu do labyrintu.

Překvapilo ji, že keře, lemující chodby bludiště, jsou téměř dva metry vysoké. Štěrkem vysypaný chodník končil u vchodu a přibližně metr širokou cestičku vedoucí do labyrintu pokrývala tráva.

Laura byla ráda, že netrpí klaustrofobií. Mezi listnatými, nehybnými a orosenými zdmi bludiště bylo dost světla, i když oblohu pokrývaly mraky. Pod nohama cítila měkký trávník. Všude vládlo hrobové ticho, takže by se ani moc nedivila, kdyby podlehla panice.

Zahnala obavy a snažila se využít svůj orientační smysl, když si vybírala, kterou cestičkou se pustit. Za několik minut však skončila v slepé uličce a s pobavením zjistila, že keře, co jí zahradily cestu, jsou zastřiženy do podoby pudlíka, který jako by na ni vykoukl mezi listím. Vrátila se a vyrazila jiným směrem.

Dostala se o hodně dál, ale narazila na další slepé uličky se stejně umně vytvarovanými komickými zvířátky. Čím hlouběji však vnikala do bludiště, tím více vzrůstal její pocit opuštěnosti a znovu se ji zmocnily obavy. Často se dívala na šedou, olověnou oblohu, aby se ubezpečila, že ji bludiště zcela nepohltilo.

Mraky zanedlouho ztmavly a sešeřilo se. Laura se polekaně podívala na hodinky a zjistila, že je v labyrintu už přes hodinu. Netušila, zda se vůbec

přiblížila ke středu, a úplně ztratila orientaci. Téměř nadskočila, když se před ní najednou rozzářilo světlo.

Po počátečním ohromení se musela zasmát. Uvědomila si, že v keřích jsou rafinovaně ukryté lampy, ale i když bylo bludiště teď osvětlené, nic mu to neubralo z tajemné atmosféry. Osvětlení se zřejmě zapínalo automaticky, když se setmělo.

Lauře se trochu ulevilo, vpřed šla ale hodně opatrně. V duchu si říkala, že asi měla za sebou sypat drobečky, aby se snáz z bludiště dostala ven. Už pochopila, že napoprvé se jí nepodaří najít střed labyrintu.

Co teď? Mám zapřít svou hrdost a křičet o pomoc, nebo jít dál a počkat, dokud mé Josie nepřijde hledat?

Přišla na křižovatku, kde si mohla vybrat ze tří pěšinek. „Do háje," zabručela.

„Lauro?"

Jeho hlas se ozval tak blízko, že zase téměř nadskočila leknutím. Chvíli neměla sílu ani promluvit. Odkašlala si a konečně odpověděla: „Danieli?"

„Zůstaňte tam, kde jste," zavolal. „Přijdu za vámi." Za několik sekund vyšel ze zatáčky vpravo a vykročil k ni. Měl na sobě tmavé kalhoty, bílou košili a černé kožené sako. Tvářil se neproniknutelně jako obyčejně a Laura pocítila neodolatelné nutkání utéct. Věděl, že je tady? Sledoval ji?

„Je to nebezpečný muž, Lauro. Velmi nebezpečný."

Snad by přece jen nevěřila Amelii? Spíš ji znervóznilo, že na tomto tajemném opuštěném místě potkala muže, který ji tak zneklIdňoval. Uslyšela hřmění a najednou měla pocit, že se udusí.

Daniel se na ni díval s přimhouřenými očima, ale jeho hluboký hlas zněl vlídně a věcně. „Viděl jsem váš

skicář ve skleníku a pomyslel jsem si, že jste asi šla sem.“

Stísněně přikývla. „Chtěla jsem si to vyzkoušet.“

„Víte, že jste hodně blízko středu?“

„Ne. Domnívala jsem se, že jsem zabloudila,“ přiznala se.

„Je to složitý labyrint.“ Podíval se na zamračenou oblohu. „Myslím, že každou chvíli začne pršet. Nejbližší přístřešek je tady altánek. Zavedu vás k němu.“ Podal jí ruku. Laura váhala, ale když se mu podívala do očí, uvědomila si, že to bylo uvážené gesto. Trpělivě čekal, dokud nepřijme podanou ruku, jako by tam mínil stát třeba celý den, dokud si to nerozmyslí.

Konečně se odhodlala a vložila ruku do jeho dlaně. Domnívala se, že je na to připravená, ale jeho dotek na ni zapůsobil jako zásah elektrickým proudem. Silně jí ji stiskl a letmo se usmál. „Tudy,“ poznamenal a vykročil doleva.

Laura mlčky kráčela po jeho boku. Stále ještě cítila nutkání utéct, ale zároveň si uvědomovala, že někde hluboko v duši je přesvědčená, že jejich setkání předurčil osud.

Mám dojem, že ztrácím rozum, pomyslela si zoufale. *Právě tak to napsala Faith do svého deníku o setkání se Stuartem. Uvěřila jsem, že se mi přihodí totéž.*

Když se seznámila s Danielem, ještě nečetla Faithin deník, ale navzdory tomu cítila totéž, co ona. Měla dojem, jako by Daniela znala odedávna, a neměla sílu odolat jeho kouzlu. Nemůže to přece připsat Faith a jejímu deníku.

Daniel ji mlčky vedl a po třech dalších zatáčkách se konečně ocitli v srdci bludiště. „A toto je klenot ukrytý uprostřed," prohlásil.

Přiléhavý popis, pomyslela si Laura. Plocha uprostřed bludiště měla nejméně dvacet metrů čtverečních, zdobily ji nízké keře, květináče s pozdě kvetoucími květy, dokonce i vodotrysk. Dlaždicemi vykládanou cestičku, vinoucí se dokola, lemovaly bílé lavičky z kovaného železa.

Zcela uprostřed stál altánek působící exoticky a tajemně. Byla to poměrně velká, osmihranná stavba ve francouzském venkovském stylu se špičatou bílou střechou z cedrového dřeva. Na sedmi bocích ji uzavíraly nízké zídky, z nichž se zvedaly sloupy podpírající střechu. Ke sloupům byly volně přivázány bílé průsvitné závěsy. Osmá strana stavby byla otevřená a nabízela pohled na bílý nábytek z jemně kovaného železa ladícího s lavičkami.

Na dvou stolcích stály vázy s řezanými květinami a na křeslech a pohovce spočívaly bílé pohodlné podušky a několik modrých polštářků, vytvářející zajímavý barevný kontrast.

Z altánku se šířilo příjemné, měkké světlo, umocňující celkový okouzlující dojem. „Máte pravdu," přisvědčila Laura. „Je to klenot."

Daniel jí stiskl ruku a vykročil k altánku. „Zmokneme," podotkl.

Pustil jí ruku, až když vyšla po dvou schůdcích a vkročila dovnitř. Laura opřela deštník o zeď a začala zkoumat interiér. Daniel zůstal stát na prahu, opíral se o sloup a pozoroval ji. Cítila na sobě jeho pohled, ale podívala se na něj, až když si už vše prohlédla, a

nakonec si sedla na pohovku. Na střeše zabubnovaly první dešťové kapky.

„Kdo se o to stará?“ zeptala se.

„O keře a květiny pečují zahradníci a Kerry udržuje v pořádku interiér.“

Laura si představila, jak Kerry upravuje altánek, který byl pro ni zřejmě místem útěchy. Najednou se cítila jako vetřelec.

„Nebude jí to vadit,“ poznamenal Daniel, jako by ji četl myšlenky. „Kerry není až tak křehká, jak vypadá.“

Daniel to řekl vlídným tónem, ale Laura měla divný pocit, že jí chce těmi slovy něco naznačit. „Opravdu?“

Daniel přikývl. „Vylízala se z následků nehody, kterou by většina lidí nepřežila. Zůstaly jí jizvy, ale zároveň ji to posílilo.“

„Co se jí stalo?“

„Autonehoda. Když jí bylo deset, jela s matkou v autě a seděla na zadním sedadle. Řidič přijíždějící z vedlejší silnice jim nedal přednost a z boku do nich narazil. Zůstaly zaklíněné mezi autem, co do nich vrazilo, a velkým stromem. Než přijela záchranná služba, auto začalo hořet, a i když se jim podařilo Kerry vysvobodit, měla už těžké popáleniny. Bohužel, její matka při nehodě zahynula.“

Laura se chtěla zeptat, jak došlo k tomu, že Kerry se provdala za Petra, když byli tak rozdílní. Obávala se, že Daniel si to vysvětlí tak, že se až příliš zajímá o Petra. „Záleží vám na Kerry, že?“

„Je to přece moje švagrová.“

„Ale byla manželkou bratra, kterého jste neměl zrovna v lásce.“

„To je pravda.“ Usmál se. „Překvapuje vás to?“

„Ne. Domyslela jsem si to, jen jsem nečekala, že to přiznáte," odvětila.

„Podle vás bychom měli milovat své bližní bez výhrad? Řekněte, milujete všechny své příbuzné?"

Otázka ji zaskočila. „Ne," připustila. „Některé ano, ale ne všechny."

„A vyčítáte si to?"

„Někdy."

„To byste neměla." Daniel pokrčil rameny. „Vzpomínáte si, jak jsme minule debatovali u oběda o tom, že rodinu si nevybíráme? Někteří příbuzní jsou tak odlišní, že je nemáme sílu ani tolerovat."

„Takový byl i váš vztah k Petrovi?"

„Přibližně."

„Kde jste byl, když ho zavraždili?" vyhrkla Laura. Výraz na Danielově obličeji se trochu změnil, ale Laura ho nedokázala rozluštit. Bylo jí však jasné, že ta otázka se mu nelíbí.

„Byl jsem na dobročinné akci a domů jsem se vrátil až po půlnoci. Mám na to stovky svědků."

„Promiňte."

„Proč bych vám měl prominout, že se ptáte, kde jsem byl? Napadlo vás snad, že jsem možná zabil svého bratra?"

„Vy jste o mě taky pochyboval. Nikdy jste mi neřekl, že nevěříte, že jsem ho zabila."

„Neřekl jsem vám to?"

„Dobře víte, že ne."

Po chvíli přikývl. „Oprávněná námitka. No, dobře. Nevěřím, že jste Petra zavraždila. Dokonce pochybuji, že jste byla jeho milenkou."

Lauře se neulevilo, naopak, zpozorněla. „Proč jste najednou změnil názor?"

„Zjistil jsem, že byste nebyla schopna nikoho zavraždit. Když někdo umí projevit ve svých kresbách tolik porozumění pro druhé, není schopen zabít.“

„Vy jste si prohlédl moje skici?“

Přikývl, ale neomluvil se.

Laura cítila, jak jí červenají tváře. „Kerry jsem kreslila zpaměti.“

„A se soucitem,“ poznamenal. „Proto pochybuji o tom, že jste spala s jejím manželem.“

Laura jaksi nedokázala strávit fakt, že David viděl její skici. Nepřítomně se zaposlouchala do bubnujícího deště na střeše a vzdáleného hřmění.

Daniel ji vyrušil ze zamyšlení. „Já bych pravděpodobně byl schopen vraždit, pokud by mě někdo dostatečně vyprovokoval,“ poznamenal věcně.

Laura se na něj nejistě podívala.

Daniel se usmál. „Ale Petra jsem nezabil,“ dodal.

„Víte, kdo to udělal?“

„Zřejmě ta záhadná rusovláska.“

Zase lže. Laura byla přesvědčená, že lže stejně, jako když tvrdil, že neví, proč Peter chtěl získat zrcadlo zpátky. Nevěděla, co si myslí o vraždě svého bratra, ale byla si jistá, že nevěří, že ho zabila „záhadná rusovláska“.

Znovu se jí zmocnily smíšené pocity. Potěšilo ji, že věří v její nevinu. Neřekl jí ale všechno o svých pochybnostech a podezřeních, a to ji znepokojilo. Proč lhal? Co ví a proč jí nechce říct pravdu?

„Mračíte se,“ upozornil ji vlídně.

„Myslela jsem na to, že Amelie už na mě určitě čeká,“ vykoktala první věc, co ji napadla.

„Řekl jsem Josie, že vás jdu najít,“ vysvětloval Daniel. „Určitě řekne Amelii, kde jsme.“

Chcete, aby Amelie věděla, že jsme zde spolu o samotě? Ale proč? Pokládáte mě jen za pěšce v šachové partii rozehrané s Amelií?

Laura se dívala na jeho drsný obličej a záhadné oči a v duchu se podivila, že cítí takovou spřízněnost s mužem, kterého sotva zná. *Znala ho.*

Intuitivně vytušila, jak chodí, jak drží v ruce sklenici, jak mírně ironicky naklání hlavu na stranu.

Vždy vycítila jeho přítomnost, i když se k ní přiblížil zezadu, a jeho dotek by dokonce poznala i ve tmě.

Věděla, kdy lže.

A přitom ho vůbec neznala. Neměla zdání, co si Daniel Kilbourne myslí. Nevěděla, nakolik je pověrčivý, nebo zda mu vadilo, že matčiným miláčkem byl jeho bratr. Nevěděla, jaké čte knížky, jakou hudbu má rád, jaké ženy se mu líbí.

Překvapoval ji však zvláštní, mlhavý, ale naléhavý pocit, že toto vše *by měla* vědět. Nerozuměla tomu, neuměla si to nijak vysvětlit, ale ten pocit ji neustále pronásledoval.

„Lauro?“

Zamrkala. „Promiňte,“ omlouvala se. „Byla jsem na míle daleko.“

„Přemýšlela jste o mně.“

„Lichotíte si,“ nejistě vykoktala.

„Nelichotím si, prostě to vím,“ klidně namítl.

Uvědomila si, že je zbytečné zapírat, ale rozpaky, které pociťovala v jeho přítomnosti, jí bránily přiznat pravdu. „No, ano. Amelie mě před vámi varovala a uvažovala jsem, zda jí mám věřit.“

Daniel přimhouřil oči. „Co vám řekla?“

„Prý jste nebezpečný. Je to tak?“ vyzvídala naoko lhostejně, jako by to nebylo kdovíjak důležité.

„Týká se to jen mých nepřátel. Jak Amelii vůbec napadlo varovat vás?“

„Nevím. Nemíníte mě i vy varovat před ní? Co se to vlastně mezi vámi odehrává?“

„Proč bych vás měl varovat před Amelií?“ zamyšleně poznamenal Daniel, ale druhé otázce se vyhnul.

O tomhle však Laura opravdu netoužila mluvit, a tak horečnatě přemýšlela, jak změnit téma rozhovoru. „Ani nevím. Říká se, že zavraždila svého manžela, vašeho dědečka. Je to pravda?“

„Jsem o tom přesvědčený,“ odvětil.

Laura se na něj udiveně podívala. „Žertujete?“

„Ne.“ Pokrčil rameny. „Děda měl proraženou lebku, ale kolem bazénu nebyla žádná krev. Mluvil se mnou o tom otec, protože se to stalo předtím, než jsem se narodil. Řekl mi, že i když se nenašli svědkové, policie podezírala Amelii. I otec ji podezíral.“

„Říkáte to jen proto, že jsem se zeptala, zda mě před ní nemíníte varovat?“

„Myslíte? Zvláštní byla i nehoda, při které zahynul můj otec. Prý ho nešťastnou náhodou zastřelili přátelé při honu. Jenže to byli Ameliini, ne jeho přátelé.“

„Snad nechcete naznačit…“

„Nic nenaznačuji, jen říkám, že zemřel za zvláštních okolností.“

Lauru zamrazilo. To snad nemyslí vážně? Opravdu je přesvědčený, že jeho babička zabila svého manžela a potom zosnovala vraždu svého syna?

„Chcete mě jen polekat,“ hlesla.

„Lituji, ale to jsem neměl v úmyslu. Vy se Amelie nemusíte bát. Neohrožujete její plány.“

„Vaše ubezpečení mě vůbec neuklidnilo, i když nechápu proč,“ odvětila. Uvědomila si, že věří spíš Danielovu než Ameliinu varování. „Snad si nemyslíte, že i Petra…“

Daniel zakroutil hlavou. „Je jí osmdesát a fyzicky je slabá. Nemohla Petra zabít.“

„Má alibi?“

„Telefonovala s přítelkyní ze západního pobřeží téměř do půlnoci. Potvrdila to telefonní společnost i její přítelkyně.“

„Zdá se, jako by vás to zklamalo,“ poznamenala.

„Vše by bylo o hodně jednodušší, kdyby to udělala ona. Jeden vrah v rodině úplně stačí…“ Daniel se zaraženě podíval na Lauru. „Zvláštně na mě působíte, Lauro,“ dodal vážně.

Poslední poznámku přeslechla. „Myslíte, že Petra zabil někdo z rodiny?“

„Myslím,“ odpověděl a podíval se na hodinky, „že pršet tak rychle nepřestane a Amelie vás čeká. Vezměte si deštník. Měli bychom se už vrátit.“

Automaticky vstala a vzala si deštník. „Vy si opravdu myslíte, že to byl někdo z rodiny. Kdo? A proč to udělal?“

„Možná i někoho podezřívám, ale nemám důkaz.“ Vzal si od ní deštník, rozevřel ho a chytil ji za ruku.

Laura si znepokojeně uvědomila, že impulzivně sevřela jeho ruku. Po chvíli mlčení však nadhodila: „Předpokládám, že policii jste se o svém podezření nezmínil.“

„Ne.“

Podívala se mu do obličeje zastíněného deštníkem a pokoušela se odhadnout, zda mu může věřit. Kráčeli však těsně vedle sebe a jeho přítomnost ji zamlžovala myšlenky.

„Nemyslete na to, Lauro," radil jí. „Dělejte to, kvůli čemu jste tady. Namalujte Ameliin portrét a pátrání přenechejte policii."

„To se lehce řekne. Vás nepodezírali."

„Ale vy jste mě podezírala."

„Nemyslela jsem to vážně."

Pevněji ji stiskl ruku. „Skutečně je ve vás něco fascinujícího , Lauro."

„Snad bych toho měla víc využít. Povězte mi, co víte o tom zrcadle, Danieli."

„Nemám co říct." Očividně tuto otázku očekával, protože odvětil okamžitě.

„Proč jste mě tedy nikdy nepožádal, abych vám ho ukázala?"

„Asi nejsem zvědavý."

„To je zvláštní. V tomto případě bych čekala, že budete zvědavý. Navštíví vás zcela neznámá osoba, řekne, že váš bratr od ní chtěl těsně před svou smrtí získat zrcadlo, které koupila na vaší dražbě. A navíc za něj nabídl vysokou sumu."

„No a?"

„To není přirozená reakce. Měl byste být zvědavý. Proč nejste?"

„Právě jsem pohřbil svého bratra a zrcadla mě v té chvíli prostě nezajímala," namítl netrpělivě. „Kromě toho jsem se ze seznamu prodaných věcí dozvěděl vše, co jsem potřeboval. To zrcadlo nebylo rodinnou památkou Kilbournových, takže mi na něm vůbec nezáleží."

Zase lžete, Danieli. Byla by ráda u tématu zůstala, ale očividně jí nemínil říct, co o zrcadle ví. Usoudila, že bude lepší mlčet. Moc si nevšímala, kudy jdou, a proto ji překvapilo, že z bludiště vyšli nečekaně rychle.

„Asi bych se měla zeptat, která je nejkratší cesta do středu labyrintu," povzdechla si. „Ale asi se raději nezeptám."

„Proč mám dojem, že jste velice tvrdohlavá?"

„Já mám zase dojem, že to byla jen řečnická otázka." Když se na něj podívala, zjistila, že se usmívá. Rozzlobila se na sebe, protože ji to potěšilo. Když přecházeli po trávníku rozprostírajícím se na místě, kde byl kdysi bazén, vyhrkla: „Ve skutečnosti nevěříte, že zabila vašeho dědečka, že?"

„Jistěže ne," odvětil po krátké odmlce.

Zase lhal. Když vcházeli na verandu, Laura už litovala své otázky. Daniel ji držel za ruku, až dokud nevešli do skleníku, kde zavřel deštník a položil ho ke dveřím.

„Amelie je pravděpodobně ve svém salonu," poznamenal.

„Děkuji, že jste mě zachránil," rozloučila se. Snažila se předstírat nenucenost a vzala si z pohovky skicák.

„Bylo mi potěšením." Zadíval se na ni, jako by chtěl ještě něco dodat, ale nakonec zakroutil hlavou a vyšel na chodbu.

Laura otevřela skicák a spěšně ho prolistovala. Vše bylo, jak mělo být – kromě toho, že Danielova skica, kterou udělala potajmu, byla z náčrtníku vytržená.

Vzal ji Daniel, ale mohl to být i někdo jiný. Kdoví, která z těch dvou možností byla horší.

8

Amelie se zmínila o bludišti, až když Laura dokončovala skicu s elegantním krbem v pozadí. „Líbil se vám labyrint, má milá?“

Laura se po celou dobu bez většího úspěchu snažila neuvažovat o Amelii jako o vražedkyni. „Moc. A srdce bludiště je přímo úžasné.“

„Našla jste ho rychle?“

„Kdepak, zabloudila jsem.“

„K altánku vás dovedl Daniel?“ Její hlas zněl přívětivě, ale způsob, jakým položila otázku, prozrazoval, že se jí to příliš nelíbí.

„Schylovalo se k dešti,“ vysvětlovala jí Laura. „Altánek byl nejblíž.“ Uvědomila si, že se vlastně brání, a tak rychle dodala: „Ale správnou cestu musím objevit sama. Je to nádherný labyrint.“

„Ano, David ho zbožňoval. Bohužel, nebyla jsem tam už celá léta.“

Viditelně chtěla naznačit, že jí není příjemné chodit na místo, které měl její zesnulý manžel tak rád. Laura se na ni zkoumavě zadívala a pokoušela se představit si, jak vypadala před čtyřiceti lety. Měla v sobě něco z neklidného temperamentu Anne? Mohla se skutečně natolik rozzlobit, až ji to dohnalo k tomu, že manžela zabila? Jak se jí může po tom všem po něm tolik stýskat?

Laura zavřela skicář. „Amelie, proč jste mě varovala před Danielem?“ vyhrkla.

„Protože si o vás dělám starosti, má milá.“ Odpověď přišla okamžitě, ale Amelie najednou znervózněla. „Jste krásná žena a Daniel není vůči kráse

imunní. Nicméně je to drsný člověk, Lauro. Využívá lidi a nepřeji si, aby využil i vás.“

Naoko to znělo rozumně – starší dáma má starost o zranitelné city mladé ženy. Jenže Laura tomu nevěřila. Ameliino původní varování bylo velmi naléhavé, vyznělo téměř vystrašeně, jako by jí víc leželo na srdci Lauřino fyzické zdraví než její milostné vztahy.

„Děkuji, ale je mi už osmadvacet, a ne osmnáct. A nejsem žádné neviňátko.“

To Amelii ještě více znepokojilo. „Zajisté, má milá, ale obávám se, že takového muže, jako je Daniel, jste v životě nepotkala. Je opravdu nebezpečný. Jestliže něco chce, nic ho nezastaví, a vůbec mu nezáleží na tom, zda přitom někomu ublíží. Buďte opatrná. Nevěřte všemu, co vám poví. Nikomu nedovolí, aby ohrozil jeho plány.“

„*Neohrožujete její plány,*“ vysvětloval jí Daniel.

Lauru nepřekvapilo, že Amelie i Daniel použili podobná slova. Oba dva se o něco snažili a nějakým způsobem ji využívali ve svém vzájemném boji.

„Budu opatrná, Amelie. Ale domnívám se, že přeceňujete mou přitažlivost i Danielův zájem, o mém ani nemluvě. Přišla jsem namalovat váš portrét, a to je vše.“

Amelie přikývla, jenže ji to stejně nepřesvědčilo.

Laura se právě chtěla odebrat domů, ale vtom se znovu rozpoutala bouřka. Dunivé hřmění rozechvělo celý dům, do oken šlehal déšť a pokoj osvítil zářivý blesk.

„Lauro, v takovém počasí nemůžete řídit auto. Je to nebezpečné. Zůstaňte přes noc, máme pro vás přichystaný pokoj.“

„Děkuji, ale za chvíli se bouřka určitě utiší…“

Ozvalo se další hromobití. „Podle předpovědi počasí bude pršet celý večer. Zůstaňte, Lauro, prosím vás. Aspoň pro klid mé duše.“

Laura nerada jezdila autem v dešti, natožpak v bouřce. Kromě toho odmítnout Ameliino laskavé pozvání by bylo za těchto okolností velmi nezdvořilé. Dům jí sice připadal strašně ponurý, ale nechtěla to Amelii dát najevo.

„Děkuji, je to od vás velmi milé,“ souhlasila.

„Hloupost, dítě moje. Od začátku jsem přece chtěla, aby jste zde zůstávala přes noc. Ukážu vám váš pokoj. Pokud chcete, můžete si chvíli odpočinout. Večeříme v šest.“

Laura vstala a pohledem kriticky přejela své oblečení. Měla na sobě kalhoty, pletený pulovr a sako. Usoudila, že na večeři u Kilbournových to rozhodně nestačí.

„Domnívám se, že vy a Kerry máte téměř stejné postavy,“ věcně poznamenala Amelie, jako by jí četla myšlenky. „Určitě pro vás najde něco vhodného na večeři i na spaní.“

Lauře se zrovna moc nelíbilo obléci si šaty vdovy po Petrovi, ale vzápětí si za to v duchu přísně vynadala.

„Nebude jí to vadit?“ zeptala se.

„Vůbec ne. Je to velmi milé děvče. Zajdu za ní, jen co vás odvedu do vašeho pokoje.“

Laura poslušně vykročila za Amelií. Za deset minut se už rozhlížela po největším z apartmánů pro hosty v prvním patře hlavní části domu. Apartmán tvořila ložnice, obývací pokoj a koupelna, byla tam i samostatná telefonní linka a kabelová televize.

Místnosti byly prostorné a o hodně světlejší než ostatní pokoje v domě. Tapety byly sice trochu přezdobené a nad postelí visel baldachýn, ale jemné záclony propouštěly dostatek světla a v obývacím pokoji byl i krb.

„Obyčejný kufr by mi nestačil," zabručela si Laura pro sebe. „Potřebovala bych několik truhlic."

Potřásla hlavou, ale jen co uviděla nad stolkem u zdi zrcadlo, hned k němu vykročila. Jako obvykle se zadívala přes své pravé rameno, ale pokoj jí připadal divně prázdný. Nakonec se podívala na hodinky a zjistila, že je půl páté. Rozhodla se, že zatelefonuje Cassidy a nechá jí vzkaz. „Ahoj, Cass. Hádej, kde budu dnes nocovat?"

V pět hodin se ozvalo tiché zaklepání, a když Laura otevřela dveře, stála za nimi Kerry s náručí plnou šatstva.

„Dobrý večer, Lauro."

„Dobrý večer. Doufám, že vám to nevadí, ale Amelie…," rychle vysvětlovala, když Kerry vešla do obýváku.

„Samozřejmě že ne." Kerry přehodila šaty přes opěradlo křesla a usmála se. „Amelie vám asi nedala možnost vybrat si. Někdy je trochu panovačná a neústupná."

„Vřele s vámi souhlasím."

„Určitě jste si všimla, že má ráda, když se všechno dělá zažitým způsobem. Žijeme zde mnohem klidněji, když ji vyhovíme."

Laura se zadívala na Kerryinu zjizvenou tvář a něžné oříškově hnědé oči a najednou si přála strávit s

ní víc času. Měla dojem, že Kerry je ze všech žen v domě nejzajímavější.

„Setkáváme se v šest v předním salonu," připomínala Kerry. „Večeře je až v půl sedmé. Amelie si pokaždé chce vyslechnout, co se během dne stalo. Mimo to si přeje, abychom se elegantně oblékali, ať nám to sluší, nebo ne."

„Chápu. Děkuji," nepřítomně odvětila Laura. Blesklo jí hlavou, jaké šaty by asi Kerry nosila, kdyby si mohla vybrat.

„Vybrala jsem vám pár věcí, například dlouhou sukni, která vám skryje boty. Moje by vám byly velké."

„To je od vás velmi pozorné. Moje mokasíny se moc opravdu nehodí k elegantnímu oblečení."

Kerry se usmála. „Nic si z toho nedělejte, dnes přece nosí ženy k sukním z tenkých látek i kozačky. Amelie se mě už léta pokouší naučit, jak se elegantně oblékat, ale pořád ještě se mnou není spokojená. Jsem její pokusný králík."

Lauře se zdálo, že Kerry připadá dost komické, že neumí vyhovět Ameliiným normám. Znovu si pomyslela, že by ji ráda lépe poznala. „Ameliiným představám zřejmě sotvakdo vyhoví," usmála se Laura.

„Vždycky se najde něco, s čím není spokojená," pobaveně odvětila Kerry. „Ale už půjdu, abych se včas připravila na večeři. Kdybyste něco potřebovala, klidně mi dejte vědět. Můj pokoj je v západním křídle – první vpravo."

„Děkuji, Kerry."

„To nestojí za řeč."

Když Laura osaměla, prohlédla si oblečení, které jí Kerry přinesla – krásnou noční košili a župan, dlouhé,

jednoduché černé šaty, tmavozelenou sukni a halenku a tmavomodré šaty. Všimla si, že Kerry vše pečlivě vybrala tak, aby jí to slušelo.

To je zajímavé, pomyslela si Laura. Kerry přinesla šaty, které skvěle padnou jiné ženě, i když k její hranaté postavě a bledému obličeji se očividně nehodí. Laura ji podezřívala, že její neschopnost vyhovět Ameliiným nárokům je spíše skrytou vzpourou než nedostatkem vkusu.

Když se šla osprchovat, zjistila, že v koupelně jsou všechny toaletní potřeby, od nového zubního kartáčku přes několik druhů pleťové vody a šamponů až po soupravu velmi hezkých hřebenů a kartáčů. Kilbournovi jsou zřejmě stále připraveni na nečekaného hosta, anebo Amelie s určitostí počítala s tím, že Laura zde dříve nebo později přenocuje.

Usoudila, že si nad tím raději nebude lámat hlavu. Když se osprchovala, oblékla si dlouhé černé šaty. Měla černé mokasíny, a navíc jí tato barva slušela. Za deset minut šest sebrala odvahu a odebrala se dolů. Na chodbě ji zarazilo ponuré ticho, zejména proto, že v obýváku měla puštěný televizor.

Kdoví, zda i to ticho, co panuje v domě, nepatří k normám, od nichž Amelie nechce ustoupit.

Sešla dolů po širokém schodišti, přešla přes halu a vstoupila do předního salonu. Předpokládala, že tam už bude několik členů rodiny, ale byl tam jen jeden z nich – Daniel.

Stál u mramorového krbu, v němž praskal oheň. Nezahlédl ji hned, a tak využila příležitosti a zkoumavě si ho prohlédla.

Měl na sobě černý oblek a vkusnou, konzervativní kravatu. Ale ani střízlivá elegance nezakryla silný

dojem, kterým působil. Daniel Kilbourne jednoduše nikdy nebyl nenápadný. Přitahoval určitě především ženy. To byl asi ten pravý důvod, proč se jí zmocnila neuhasitelná touha pokaždé, když ho uviděla.

Díval se do ohně, který si pohrával se stíny na jeho obličeji, takže se jí zdálo, jako by měl masku. Vypadal stejně záhadně jako vždycky. Teď ho ale poprvé viděla zachmuřeného, jakoby ztrápeného. Když si jí konečně všiml, Laury se zmocnil pocit, stejně jako v bludišti, že se nemůže nadechnout. Natolik ji však přitahoval, že nebyla schopna odvrátit od něj pohled. Zdálo se jí, že se mu v očích zablýsklo porozumění, ale vzápětí se úplně vytratilo.

„Dobrý večer, Lauro.“ Přivítal ji zdvořile, přívětivě, ale nezúčastněně.

Musím si přestat neustále něco namlouvat.

„Dobrý večer.“

„Za chvíli přijdou i ostatní. Napijete se něčeho?“

„Ne, děkuji.“ Obešla skupinku pohovek a křesel rozestavěných kolem konferenčního stolku a kousek od okna se postavila zády ke zdi. Uvědomila si, že se chtě nechtě staví do obranné pozice. „Nerada řídím za deště,“ vysvětlovala, protože nevěděla, zda mu Amelie oznámila, že zůstane na noc.

„Většina lidí se tomu vyhýbá.“ Jeho pohled zůstával lhostejný.

Laura si podrážděně pomyslela, že Daniel zřejmě míní hovořit jen o banálních věcech. Ani se jí nechtělo věřit, že sotva před několika hodinami jí prozradil, že podezřívá Amelii z vraždy svého dědečka.

Možná i to si jen namlouvám.

„Domníval jsem se, že budu poslední. Kde jsou všichni?“ Do salonu vešel Alex v elegantním tmavém

obleku s kravatou pomalovanou světle zelenými žabkami. Lauřina přítomnost ho vůbec nepřekvapila.

„Neujmeš se baru?“ zeptal se Daniel.

„Proč ne? Co si dáš?“

„Skotskou.“

Alex přikývl. „A vy, Lauro?“

„Děkuji, nedám si nic.“

Alex se odebral k baru a připravil nápoje pro Daniela i pro sebe. Když podával Danielovi sklenici, do salonu vešly Josie a Kerry. „Co si dáte, milé dámy?“

Josie odmítavě zakroutila hlavou a Kerry požádala o malou whisky. Za chvíli vešla Anne a vybrala si skotskou.

„Přijde Madeline k večeři?“ zeptal se Alex Daniela.

„Myslím, že ano. Dnes se cítí o něco lépe.“

Josie si sedla na pohovku a Kerry si k ní přisedla. Anne se znechuceně spustila na pohovku naproti nim. Měla na sobě volnou, hedvábnou halenku, dlouhou květovanou sukni a kozačky. Josie byla v tmavozelených dlouhých šatech s hlubokým špičatým výstřihem a červenohnědé vlasy měla vyčesané nahoru.

Kerry měla oblečenou dlouhou sukni z černého saténu a tmavomodrou hedvábnou halenku, což by vypadalo docela dobře, jenže na halenku si ještě oblékla podivnou pletenou vestu. Když si sedla, podívala se přes rameno na Lauru. „Tušila jsem, že ty šaty vám budou slušet,“ poznamenala.

„Ještě jednou díky, Kerry.“ Laura litovala, že jí poklonu nemůže oplatit.

„Co říkáte na bludiště?“ zeptala se Josie.

„Je opravdu ďábelské, ale zároveň okouzlující.“ Laura se usilovně vyhýbala Danielovu pohledu, ale věděla, že poslouchá. „Zejména altánek,“ dodala a podívala se na Kerry.

„Na jaře a na podzim vyměňuji zařízeni. Pomalu je čas vybrat tmavší a teplejší barvy na zimu,“ trošku se rozhovořila Kerry.

„Kdybych mohla, každý den bych tam strávila celé hodiny,“ vzdychla si Josie.

„Je to moje nejoblíbenější místo na světě,“ přiznala se Kerry.

„Je to jen hromada křoví,“ povýšeně podotkla Anne a hlasitě zakroužila ledovými kostkami ve sklenici. „Měl by tam být tenisový kurt.“

Laura by ráda věděla, zda se Anne pořád chová tak nepříjemně, nebo zda to způsobila Petrova vražda. Zřejmě na ni zapůsobila mnohem víc než na ostatní. Byla napjatá, nervózní a mluvila podrážděným tónem.

Rozhostilo se ticho, ale vtom vešla Madeline v jednoduchých černých šatech, s dokonalým účesem jako obyčejně a nejistě se usmála. „Amelie ještě nesešla dolů?“ zeptala se. Pohled měla jasnější a chovala se přirozeněji, jako by už nebyla pod vlivem uklidňujících prostředků.

„Obecenstvo je v plném počtu, takže určitě každou chvíli přijde,“ žertovně jí odvětil Alex. „Naliju ti něco, Madeline?“

„Ne, lékař mi to zakázal,“ odmítla a posadila se vedle Anne. „Neměl bys takhle mluvit o Amelii, Alexi. Nelíbilo by se jí to.“

„Neměj strach, Madeline. S Amelií si rozumíme velmi dobře.“

„Opravdu, Alexi?“ zeptala se Amelie, která právě vešla, elegantní a působivá jako obvykle v černém oblečení. „Říkals o mně něco urážlivého?“

„Ale kdepak,“ udiveně namítal Alex. „Vždy o tobě mluvím s obdivem. Dáš si sherry?“

„Ano, děkuji.“ Přistoupila ke křeslu u krbu, sedla si a vlídně se na všechny usmála. „Vypadáte skvěle,“ podotkla blahosklonně, i když očividně ignorovala Annino oblečeni. „Kerry, neměla sis obléct tu vestu.“

„Promiň, Amelie,“ pokorně hlesla Kerry.

Když Alex podával Amelii sherry, ozval se zvonek u dveří. „Kdopak je venku v takovém nečase?“ zabručel. „Mám otevřít, Amelie?“

„Dostal se za bránu, takže asi nemáme na výběr,“ rezignovaně souhlasila Amelie. „Běž se podívat, kdo to je.“

Alex odešel a všichni mlčky vyčkávali. Nejdříve uslyšeli mužské hlasy a za chvíli se vrátil do salonu Alex. V obličeji měl posměšný, ale zároveň ostražitý výraz. Za ním kráčel další muž. „Obávám se, že to není zdvořilostní návštěva.“

Neznámý byl vysoký a štíhlý, měl široká ramena a zmoklé černé vlasy se mu leskly. Byl přitažlivý, měl ostré rysy a pronikavý pohled.

„Ahoj, Brente,“ přivítal ho Daniel.

„Ahoj, Danieli. Dobrý večer, dámy.“ Jeho pohled se zastavil na Lauře. „Nevím, zda si na mě pamatujete, slečno Sutherlandová…“

„Pamatuji si vás velmi dobře, poručíku.“ Jak by mohla na setkání s ním zapomenout? Když spolu hovořili, seškrabovala si z rukou inkoust, který jí zůstal na prstech při odebírání otisků prstů. Poručík z oddělení vražd Brent Landry jí položil jen několik

otázek a choval se přívětivě, ale očividně nevěřil, že je nevinná.

Amelie seděla zády k hostovi, ani se nenamáhala otočit. „Nelíbí se mi tento moderní zvyk navštěvovat lidi v době večeře," namítla ostře. „Policie chce mít zřejmě jistotu, že je zastihne doma."

Ameliin zlostný výbuch nikoho nepřekvapil. Brent Landry zdvihl obočí a tázavě pohlédl na Daniela. Daniel na něj kývl, aby zaujal jeho místo, a postavil se za pohovku, kde stála i Laura. Landry poodešel ke krbu, odkud viděl všechny přítomné.

„Tak co si přeješ?" zachmuřeně ho vyzvala Amelie.

„Je mi líto, že jsem přišel nevhod, paní Amelie," omluvil se s vážnou tváří. „Ale policisté musí být občas nezdvořilí."

„Tvoje babička se určitě obrací v hrobě. Takovým způsobům tě bezpochyby neučila. Jak se má tvoje matka?"

„Dobře. Ale jak už řekl Alex, nepřišel jsem na zdvořilostní návštěvu."

Z krátkého rozhovoru Laura vypozorovala více věcí. Amelie očividně pokládala Brenta Landryho za společensky sobě rovného. Dobře znal členy rodiny, ale rázně odbyl Ameliin pokus zacházet s ním jako s chlapcem. I když důvěrně znala jeho babičku, nemínil se dát vyvést z rovnováhy.

„Jak myslíš," řekla Amelie už mírnějším tónem. Brentův rozhodný postoj na ni zřejmě zapůsobil.

„Chci vám položit jen několik otázek. Myslel jsem, že bude lépe, když přijdu sem. Je to pro vás určitě pohodlnější."

„Předpokládám, že otázky se týkají Petrovy smrti.“ Madeline vzdychla a upřela usoužený pohled na Brenta. „Víš už, kdo ho…“

„Zatím ne,“ odvětil Landry po chvíli váhání.

„Tak se ptej,“ netrpělivě mu přikázala Amelie. „Ale i já mám pár otázek, jestli ti to nevadí.“

Brent zvědavě zdvihl obočí.

„Jak ses dostal k tomuhle případu, Brente? Byla zde kupa policistů, ale ty ses tady ještě neukázal.“

„Vyšetřování mi svěřili před několika dny,“ vysvětloval Landry. „Nevím proč – na to se musíte zeptat mých nadřízených.“

„V pořádku,“ přikývla Amelie. „Tak proč nepátráš po Petrově vrahovi?“

„Ubezpečuji vás, že po něm pátrám, dokonce se objevila nová fakta. Chcete znát podrobnosti?“

„Jistě.“

„V motelovém pokoji se našlo několik pramenů zrzavých vlasů a jeden z nich svíral Petr v ruce. Zdálo by se, že to jen dokazuje, že vrahem mohla být rusovláska, kterou viděl recepční.“

„To není žádná novina,“ poznamenal Daniel.

Landry zakroutil hlavou. „Jenže laboratorní analýza dokázala, že vlasy pocházejí z paruky.“

Lauře se nesmírně ulevilo. To ji totiž zbavovalo podezření. Koneckonců, proč by si rusovláska nasazovala zrzavou paruku? Současně s ulehčením se však vynořily i další otázky. Jestliže měla ta žena paruku, pole podezřelých se rozšířilo. A proč vůbec měla paruku?

„To jsou fakta, ale zatím ses na nic nezeptal,“ připomněl mu Alex.

„Vlasy pocházejí z velmi drahé paruky.“ Landry se nenechal popohánět, pokračoval klidným tónem. „Kromě toho paruk této dost neobvyklé barvy se vyrobilo velmi málo a ještě méně se jich prodalo v Atlantě. Trvalo nám to sice dlouho, ale nakonec se nám podařilo vypátrat, kdo si je koupil. Byly to tři osoby, a dvě z nich jsme museli vyloučit. Nemohly Petra zavraždit. Mají skálopevné alibi.“

„A ta třetí?“ zeptal se Daniel.

„Třetí je Anne Ralstonová. Paruku si koupila před měsícem.“

Ale Anne je přece Petrova sestřenice, pomyslela si Laura. Když se však podívala na její bledý obličej a nepřítomné bloudící černé oči, zdálo se jí, že Anne určitě něco ví.

„Na co by mi byla paruka?“ vyhrkla Anne vylekaně a zadívala se do sklenice.

„Koupila sis ji, Anne. Majitel obchodu tě identifikoval podle fotografie.“

Anne se pokusila zasmát, ale nedařilo se jí to. „Dobře, tak jsem si koupila paruku. No a co?“

„Jako rodinný právník musím Anne doporučit, aby na tuto otázku neodpovídala. Neupozornil jsi ji, že její výpověď může být použita proti ní.“

„Anne není zatčená,“ vysvětloval Landry. „Kladu jí pouze otázky, které mi můžou pomoci při vyšetřování.“

„Brente, znáš zákon stejně dobře jako já.“ Landry se podíval na Alexe a potom na Amelii. „Lepší bude, když si to vyjasníme, abychom mohli přejít k dalším faktům.“

Amelie upřeně hleděla na Anne. „Víš o tom něco, Anne?“

„Amelie!“ varoval ji Alex.

„Vyslechneme si to teď,“ odsekla. „Anne, zabila jsi Petra?“

„Ne!“ zvolala Anne. „Přísahám, nezabila jsem ho!“

„Kde jsi byla, když Petra zavraždili, Anne?“ ostře se zeptal Landry.

Anne se nakláněla nad sklenicí a pohledem bloudila po místnosti. Lauře připadala jako zvířátko, které se pokouší utéct z klece.

„Policii jsem už přece řekla, že jsem byla na večírku,“ odpověděla pomalu a neochotně.

„Večírek začal už v devět,“ pokračoval Landry. „Jenže nikdo si nepamatuje, že by tě tam kolem půlnoci viděl.“

Petra zavraždili kolem půlnoci, vzpomněla si Laura. Anne zalapala po dechu a po popelavě šedivých tvářích jí začaly stékat slzy. „Nezabila jsem ho,“ zakvílela.

„Ale sešla ses s ním v ten večer, že?“ trval na svém Landry. „Ta žena, kterou viděl úředník v recepci motelu, jsi byla ty. Ukázal jsem mu tvou fotografii. Co myslíš, co mi řekl?“

Konečně se na něj podívala provinilým pohledem. „Byla jsem s ním,“ zašeptala roztřeseným hlasem. „Ale nezabila jsem ho.“

Laura se podívala na Kerry, ale ta hleděla na Anne zcela nevzrušeně. Najednou se cítila jako vetřelec. Neměla bych tady být, neměla bych to poslouchat. Chtěla nenápadně vyklouznout ze salonu, jenže vtom ji Daniel chytil za zápěstí.

„Snad jsi neměla poměr s vlastním bratrancem?“ proťal vzduch Ameliin mrazivý hlas. „A navíc se ženatým bratrancem.“

Anniny bledé tváře zrudly. Zahanbená se podívala na Amelii, v očích však měla i vzdor. „Vždyť jsem ho neznásilnila, dokonce ani nesvedla. Nemohla to být jeho vina? On si se mnou začal. Říkal, že zakázané ovoce nejlépe chutná…“

„Peter je mrtvý,“ chladně jí připomněla Amelie. „Dopustil se hříchu, ale už si to odpykal.“

„Jak dlouho trval váš poměr, Anne?“ zeptal se.

„To nebyl poměr. Setkali jsme se jen dvakrát.

A když jsem v půl dvanácté odcházela z motelu, byl ještě naživu. Taxíkář ho musel vidět, protože Peter se právě osprchoval a vyprovodil mě ke dveřím s ručníkem omotaným kolem boků…“

„Ty sis zavolala taxík?“ přerušil ji Landry.

Přikývla. „Nepamatuji si, kterou firmu jsem volala, ale v telefonním seznamu je na prvním místě. Taxíkář ho určitě viděl…“

„V pořádku, Anne. Ověřím si to. Teď už půjdu. Domnívám se, že jsem vás už dost dlouho zdržoval. Nemusíte mě vyprovázet.“

„Kdybys zase objevil nějakou bombu, nezapomeň se zastavit,“ suše poznamenal Alex, když Landry procházel kolem něho.

Landry to ignoroval, rozloučil se a vyšel ze salonu. Všichni mlčeli, dokud se nezavřely přední dveře. Kupodivu se první ozvala Madeline.

„To bylo strašně nepříjemné,“ vykoktala, ale na Anne se ani nepodívala.

„Bylo to odporné,“ prohlásila Amelie a provrtala Anne ostrým pohledem. „Jak jsi jen mohla…“

Anne se schoulila, ale očividně neměla okamžitou odpověď, jíž by babičku uklidnila.

„K čemu jsi měla tu paruku?“ zabručel Alex. „Musím to vědět.“

„A proč ne?“ bojovně odsekla Anne. „Posloužila mi k maskováni a kromě toho to bylo vzrušující. Peter zbožňoval rusovlásky.“

„Proboha,“ vzdychla Josie.

Anne prudce vstala. „Všichni na mě zíráte, jako bych byla nějaká…“

„Na tvém místě bych tu větu nedokončil,“ doporučil jí Alex.

Zamračila se na něj. „Nic nechápete. Díky Petrovi jsem měla pocit, že…“

„Ušetři nás podrobností,“ ohradila se Amelie. „Ber ohled aspoň na Petrovu matku a jeho manželku.“

Anne si konečně uvědomila, že její pozice je neobhajitelná a nikdo pro ni nemá pochopení. Zcela ji to ohromilo, což byl neklamný znak toho, že je naprosto zaměřená jen na sebe. Těžká sklenice jí vypadla z ruky a rozbila se. Anne se vzlyky vyběhla z pokoje.

„Zametu to,“ nabídla se Josie a vstala.

„Nech to být.“ Amelie vstala a opřela se o hůlku. „Jdeme večeřet.“

Laura si myslela, že nikdo nemá chuť k jídlu, ale překvapilo ji, že všichni poslušně vykročili za Amelii. Kromě Daniela. Ani se nepohnul a stále jí svíral zápěstí. Zůstali stát u pohovky a sledovali, jak ostatní odcházejí. Jen Alex se na ně zvědavě podíval, ale nakonec odešel i on.

„Proč jste mi nedovolil odejít?“ zeptala se Laura. „Chcete přece vědět, kdo zavraždil Petra, ne? Teď už nemůžete utéct.“

„Podezříval jste Anne?“

„Věděl jsem, že spolu spí.“

„Byla by schopná vraždit?“

„Možná. Ale podezření není důkaz.“

Pustil její zápěstí a chytil ji za ruku. Laura se snažila uhádnout, co znamená výraz v jeho obličeji. „Jenže se vám neulevilo ani potom, když vysvitlo, že z toho bude venku, pokud si na ni vzpomene ten taxíkář. Proč?“

„Protože tím to neskončí.“ Jemně jí stiskl ruku a pak ji pustil. „Běžte za ostatními, Lauro. Kdyby se na mě Amelie ptala, řekněte jí, že jsem se zdržel, abych uklidil ty střepy.“

„Danieli…“

„Raději už běžte.“

Podvolila se, ale u dveří se ohlédla. Daniel se za ní díval stejně, jako když jí v bludišti podával ruku. V očích se mu zračila nekonečná trpělivost.

Krátce po půlnoci Lauru probudila z neklidného spánku další bouřka. Vstala a přistoupila k oknu. Venku svítily lampy, ale velmi hustě pršelo a vítr nemilosrdně ohýbal stromy, takže zahrada působila dost strašidelně. Stíny poskakovaly jako živé, rozechvívaly se v záři blesků při každém zahřmění.

Za chvíli se bouře utišila, déšť se změnil v jemné mžení a vítr téměř ustal. V dálce ještě hřmělo, ale vichřice viditelně ztrácela sílu.

Právě se chystala do pohodlné postele, když před skleníkem zahlédla nějaký pohyb. Kdosi vycházel z domu, rychle přešel přes verandu a vykročil do zahrady. Laura si nebyla jistá, ale zdálo se jí, že je to žena.

Kdosi šel na noční schůzku. Ale kdo to je a kam to jde?

9

„Snad nechceš říct, že se chovali jako obyčejně?“ nevěřícně se zeptala Cassidy.

„Jo, jako by se nic nestalo.“ Laura jí podala hrníček kakaa a sedla si do křesla. „Nikdo se o tom ani nezmínil. Hovořilo se o triviálních věcech a po večeři nám Kerry zahrála na klavír. Mimochodem, hraje velmi dobře. Ale všichni se tvářili, jako by tam ten policista ani nebyl. Anne se už nevrátila. Neviděla jsem ji ani druhý den ráno.“

„A co Daniel?“

„Ani toho jsem neviděla. Josie při snídani poznamenala, že musel odjet do města s Alexem.“

„Od té doby, co ti řekl, že to ještě neskončilo, jsi s ním vůbec nemluvila?“

„Ne. Přišel do jídelny několik minut po mně, ale řekl sotva pár slov a vytratil se, když Kerry hrála na klavír. Jedinou světlou stránkou večera bylo to, že Madeline se konečně smířila s mou přítomností v domě. Byla velice zdvořilá, dokonce milá. Chovala se ke mně téměř stejně jako k Josie.“

„Zřejmě po přiznání Anne usoudila, že jsi s Petrem opravdu nic neměla,“ suše poznamenala Cassidy.

Laura přikývla. „Jenže ještě pořád nevíme, kdo ho zabil. Když se zjistí, že Peter byl naživu, když Anne odcházela z motelu a vrátila se na večírek, je z toho venku. Lékař určil čas úmrtí kolem půlnoci. Anne by neměla dost času vrátit se nazpátek a zavraždit ho, protože později ji už na večírku viděli. Kdo tedy přišel za Petrem po Annině odchodu?“

„Myslíš, že to byl někdo z rodiny?“

„Nevím. Amelie a Daniel mají neprůstřelné alibi.

Madeline to určitě nebyla, Anne to pravděpodobně nemá na svědomí a Kerry byla v Kalifornii. Zbývají Alex a Josie – jenže Josie řekla, že Alex byl v ten večer doma.“

„Tvrdila jsi, že Josie je nějaká ustaraná.“

„Napjatá a roztržitá. Buď něco ví, nebo někoho podezírá. Co se týče Alexe, neumím si představit, že by někoho ubodal k smrti, ale zatím jsem s ním prohodila jen pár slov.“

Cassidy se zamračila. „Anne říkala, že Petrova smrt má něco společného s tím, jak se spravuje rodinný majetek. Není na tom něco, co myslíš?“

„Lámala jsem si nad tím hlavu,“ přiznala Laura. „Možná to jen plácla bez rozmýšlení. Zdálo se mi, že si je tím úplně jistá. Kromě toho prohlásila, že Petr měl velké plány.“

„Jaké plány?“

„Nevím. Ale přiznala se, že ten večer, když Peter zemřel, byli spolu podruhé, takže jí o tom mohl něco povědět. Možná se pustil do nějaké transakce, ale ta mu nevyšla. V motelu zůstal proto, že se měl s někým setkat. A ten návštěvník ho asi zavraždil.“

„To vypadá, že to byl zřejmě nekalý obchod,“ podotkla Cassidy. „Proč by to ale dělal? Kilbournovým přece peníze nescházejí.“

„Pokud jsem to správně pochopila, Peter neměl téměř žádný vliv na správu majetku. i po Ameliině smrti by o všem rozhodoval výlučně Daniel. Petrovi tedy nezbývalo moc času. Možná chtěl rodině dokázat, že se ve financích vyzná, jenže zabředl do nějakého podivného obchodu.“

„Jak zjistíš, jestli je to pravda?“

Laura pokrčila rameny. „Budu postupovat jako dosud. Klást otázky a poslouchat, o čem se mluví.“

Cassidy se na ni zvědavě podívala. „Víš o tom, že jsi teď nějaká jiná?“

„V čem jsem se změnila?“

„Když ses chystala ke Kilbournovým, bylas celá nesvá. Cítila ses nepříjemně, protože jsi předpokládala, že truchlí kvůli Petrovi, a protože jsi byla podezřelá z vraždy. Chtělas ale zjistit, zda vražda nějak souvisí se zrcadlem. Potom jsi zas měla dojem, že mezi Amelií a Danielem zuří boj o moc, a myslela sis, že tě oba dva využívají jako pěšce v šachové partii.“

„No a co?“

„Teď ses s nimi sblížila a kromě toho už nepatříš mezi podezřelé. Zvláštní je, že ses přestala zajímat o zrcadlo. Sice ses Daniela ptala, zda o něm něco neví, ale velmi snadno ses smířila s tím, že lže. Navíc sis už vybrala, na čí stranu se přidáš v boji o moc, kterému dokonce ani trochu nerozumíš.“

„Amelie má zřejmě pravdu. Daniel je nebezpečný muž. Nevím o něm nic, ale velmi na mě zapůsobil. Nemůžu se zbavit dojmu, že jeho tajemství mají něco společného se mnou. Někdy bych před ním nejraději utekla, ale jindy bych se zase…“

„K němu nejraději rozběhla?“

„Přesně tak,“ přisvědčila Laura a rozpačitě se zasmála. „Nechápu, co se to se mnou děje. Víš, že bývám opatrná, když jde o muže. Ale tenhleten se mi dostal pod kůži, i když ho znám sotva týden. A ani se o to moc nesnažil. Tváří se záhadně jako sfinga a ustavičně mi lže. Zpočátku si dokonce myslel, že jsem byla milenkou jeho bratra. Tak proč bych jím měla být přímo posedlá?“

„Nevím, zda bys jím *měla být* posedlá, ale určitě jsi, má milá.“

„Amelie mě požádala, abych tenhle víkend strávila u nich. Asi její nabídku přijmu.“

„Včera jsi tam sice nocovala a nic strašného se nepřihodilo. Ale nezdá se ti, že to není právě nejlepší nápad? Říkáš, že dům je ponurý, a to se mi nelíbí. A ještě pořád nevíš, zda Petra nezabil náhodou někdo z rodiny. Daniel ti dokonce prozradil, že Amelii podezřívá z vraždy svého dědečka, a v tom podle tebe výjimečně nelhal.“

„Nelhal, ale podezření není důkaz,“ odpověděla Laura, uvědomujíc si, že opakuje Danielova slova.

„V pořádku. Řekněme, že je nevinná, ale nezapomínej, že Daniel a Amelie jsou soupeři v nějaké hře, do které tě zatáhli a ve které hraješ pěšce. A pěšce hráči většinou obětují.“

„Vím, vím,“ zabručela Laura.

„Opravdu? Zdá se i-ni, že se nedokážeš Danielovu vlivu ubránit. Navíc neumíš skrývat svoje pocity. Co když si všimne, že tě zaujal? Budete přece spát pod jednou střechou. Ještě pořád si myslíš, že je to dobrý nápad?“

„Asi ne.“

„Tak proč tam chceš strávit víkend?“ trpělivě pokračovala Cassidy.

„Myslíš si, že jsem se zbláznila.“

„Tím se netrap. Jednou bych na to stejně přišla.“ Laura vzdychla. „Tak dobře. Mám divný pocit, že tam o víkendu prostě musím být.“

Cassidy se na ni nevěřícně podívala. „Divný, nebo nevysvětlitelný? Jako když člověk vůbec neví, proč ho

deprimují Vánoce, nebo proč se bojí dát si ostříhat vlasy?“

„Tak nějak. Vlastně nevím. Prostě se nevyznám ve svých pocitech.“

„Zítra se tedy sbalíš a odjedeš ke Kilbournovým?“

Po chvíli mlčenlivého váhání Laura přikývla. „Ano.“

Cassidy vzala ze stolu zrcadlo, na které Laura upřeně hleděla. „Vezmeš si ho s sebou?“

„Asi ano.“

„Proč? Vždyť jsi si už jistá, že s Petrovou vraždou nemá nic společného. Týká se to tebe a Daniela, že mám pravdu?“

„Neřekl mi celou pravdu. Něco určitě ví.“

Cassidy položila zrcadlo na stůl a zachmuřeně se podívala na svou přítelkyni. „Asi jsem se zmýlila. Tys na to zrcadlo nepřestala myslet. Teď je pro tebe dokonce o hodně důležitější než na začátku. Proč? Protože Daniel lhal?“

„Nedávej mi otázky, na které neumím odpovědět, Cassi.“

„S tebou je to opravdu těžké.“

„Překvapuje mě, žes to se mnou tak dlouho vydržela,“ vážně poznamenala Laura.

„I mě.“ Cassidy se smutně usmála. „Prosím tě, každý večer mi zavolej. Povíš mi, co se děje. Chci vědět, jestli náhodou nezačneš být náměsíčná a chodit v noci do Danielova pokoje. Dobře?“

„Podle mě je to skvělý nápad,“ připustila Laura.

„Na procházku je už snad trochu pozdě, ne?“ podotkl Alex, když vešel do altánku.

Josie s na něj překvapeně podívala. „Opravdu?“

„Je už skoro jedenáct.“ Po večeři se převlékl a měl na sobě džínsy a pulovr. Josie si v duchu kladla otázku, zda ji šel hledat, nebo se taky šel jen projít.

„Jestliže Amelie chce, abych…,“ začala, ale Alex ji přerušil.

„Ne jsem Ameliin poslíček,“ podrážděně namítl.

„Promiň.“

Alex se zhluboka nadechl a strčil si ruce do kapes. „Ne, ty promiň mně. Reagoval jsem nemístně. Viděl jsem tě, když jsi přecházela přes verandu, a napadlo mě…“ Pokrčil rameny. „Už mi jde na nervy, že se celý týden chováme, jako bychom si byli cizí, a tak jsem si myslel, že bychom si o tom měli popovídat.“

„O čem chceš mluvit?“

„Pomůže to, když se omluvím?“

Josie se snažila zachovat kamenný obličej. „A byla by to upřímná omluva?“

Alex přemýšlel a nakonec zavrtěl hlavou. „Sakra, asi ne. Jednoduše nechci, abychom byli v posteli tři, Josie.“

„A já zase neumím rozkázat svým citům,“ namítla klidně. „Nejsem schopná se od Jeremyho odpoutat.“

„Možná proto, žes ho milovala,“ připustil.

Josie přikývla, i když před několika dny si uvědomila, že je to jinak. Nemohla dát Jeremymu sbohem, ale nejen proto, že ho milovala. Důležitější bylo, že vzpomínka na něj ji chránila, a kdyby si ho přestala připomínat, už by ji nic neuchránilo před další bolestnou zkušeností.

„Josie…“ Přistoupil k ní, klekl si a dlaněmi jí přikryl ruce. „Choval jsem se jako idiot. Naléhal jsem,

a to jsem neměl dělat. Víckrát už takovou chybu neudělám.“

Pohladila ho po tváři. „Říkal si, že máš právo žádat ode mne, abych na něj zapomněla.“

„Mýlil jsem se, Josie. Můžeme pokračovat jako do teď. Prosím.“

„Opravdu?“

„Ano.“

Prstem mu přejela po rtech. „Ale řekl jsi, že jestli k tobě příště přijdu, musím přijít sama.“

„Určitě ti neuniklo, že jsi vůbec nepřišla. Já jsem přišel za tebou. Kašlu na svou hrdost i na ultimátum, i když od té doby uplynulo několik dní. Můžeš být na sebe pyšná. Není lehké dostat Kilbourna na kolena.“

„Nechci, abys přede mnou klečel,“ namítla Josie.

Nedbali na to, že noc je chladná a pohovka úzká. Bylo jim úplně jedno, že někdo může vejít do labyrintu a přistihnout je v nanejvýš choulostivé situaci. Vášeň byla mocnější.

Rychle se svlékli, šaty hodili na podlahu, netoužili ani po předehře. Záleželo jim jen na požitku, jímž se vzájemně obdarovali.

„Měli bychom se už obléct. Začíná být chladno,“ zašeptala Josie.

„Měli bychom dát altánek zasklít a přinést sem nějaký ohřívač,“ navrhl Alex.

„Ale potom by to už nebyl altánek.“

„Možná, ale v zimě by zde bylo příjemněji.“ Když se oblékli, Josie se zadívala na Alexe.

„Děkuji.“

„Za co?“ zeptal se překvapeně.

„Žes mě nenutil…“

Alex jí prstem zakryl ústa. „Rozloučíš se s ním, až na to budeš vnitřně připravená. Konečně jsem to pochopil.“

Když už byli v polovině cesty k domu, Josie chytila Alexe za ruku.

„Odpovíš mi upřímně na jednu otázku?“ zeptala se. „Jestli budu moct.“

„Máte s Danielem něco za lubem?“

Znova se na ni překvapeně podíval. „Za lubem?

Mluvíš, jako bychom byli kluci, co se potajmu vykrádají s cigaretami za stodolu.“

„To nebyla odpověď.“

„Jo. Jde o to, že Peter nadělal hromadu nepříjemností. A my se to prostě snažíme dát do pořádku.“

„Jaké nepříjemnosti?“

Alex zakroutil hlavou. „Lepší bude, když se o tom zatím nedozvíš. Doufám, že mi důvěřuješ.“

„Samozřejmě, ale…“

„Žádné ale.“ Pevněji stiskl ruku. „Zdá se, že můj zesnulý bratranec byl ještě větší lump, než jsem předpokládal. Pokud se nám nepodaří napravit škody, co napáchal, rodina tím značně utrpí.“

„Nepovíš mi, o co jde?“

„Nemůžu, Josie. Alespoň zatím.“

„Před několika dny jsi mi řekl, že Amelie a Daniel mají mezi sebou nějaké neshody. Podle tvých slov usuzuji, že jsou přímo ve válečném stavu.“

„To jsem říkal?“ Alex zakroutil hlavou. „Jsem strašně indiskrétní.“

„Daniel a Amelie měli téměř vždy rozdílné názory. Od Petrovy smrti je to ale ještě mnohem horší. Připadá mi to, jako by se nenáviděli. Je to tak?“

„Nevím, beruško.“

„Víš, kdo zabil Petra?“

Josie se ho chtěla zeptat, zda tu noc někam odešel, ale nemohla se k tomu přinutit. „To vše spolu nějak souvisí, že? Boj mezi Amelii a Danielem, Petrova vražda i škody, co napáchal.“

„Nepřemýšlej o tom, Josie. Bude to tak pro tebe lepší.“

I když Alexova slova zněla varovně, Josie mimovolně vyhrkla: „Mám pocit, že dřív nebo později si budu muset vybrat, na kterou stranu se přidám.“

„Doufám, že to nebude nutné,“ poznamenal.

Přestala tedy naléhat, a když kráčeli do schodů ve ztichlém domě, Alex se na ni podíval s jasně čitelnou otázkou v očích. S úsměvem přikývla a vešla do jeho ložnice.

Laura se nakonec definitivně rozhodla, že stráví víkend u Kilbournových. Věci si vybalila v apartmánu, kde nocovala ve středu, a potom sešla do malého salonu. Amelie ji už čekala.

Laura však přišla s jiným návrhem. „Josie říkala, že jste dostala kopu pošty, Amelie, a tak vás určitě čekají povinnosti. Já bych si zase měla procvičit práci s barvami. Dnes bych raději pracovala sama, například ve skleníku, kde je dost světla.“

Amelie váhavě přikývla. „Asi je to dobrý nápad, má milá. Opravdu potřebuji vyřídit nějaké telefonáty a napsat hromadu dopisů. Odpoledne zase musím zajít do města. Pokud vám to opravdu nevadí, že dnešek strávíte o samotě…“

„Samozřejmě že ne.“

„Tak tedy půjdu," rozloučila se Amelie.

Laura si přinesla z auta barvy a štětce, malířský stojan si postavila ve skleníku. Amelie s Josie se pustily do korespondence. Dům byl tichý jako obyčejně a nikoho jiného zatím neviděla. Neměla potuchy, kde jsou ostatní. Pustila se do malování té části záhrady, kde stál můstek, a snažila se nemyslet moc na to, co dělá. To vůbec nebylo těžké, protože v hlavě ji vířilo množství nezodpovězených otázek. Jenže když přišla Josie, zjistila, že vůbec nemaluje to, co chtěla.

„To je krásné," obdivně zvolala Josie.

„Děkuji." Laura ponořila štětec do terpentýnu a udiveně se podívala na plátno. Malba zobrazovala barevné květiny a stromy lemující jezero, za nímž se tyčily vysoké hory. Bylo to krásné místo, jenže Laura netušila, ani kde se nachází, ani proč ho namalovala.

Zdálo se, že Josie nevidí na obraze nic překvapujícího nebo zvláštního. „Můžeme se už jít naobědvat?" zeptala se.

„Jen co vyčistím štětec…"

Madeline a Kerry obědvaly společně s nimi, ale Anne se neukázala. Nikdo se nezmínil, kde jsou Daniel s Alexem, a Laura se neodvážila zeptat. Amelie se po poledním odpočinku vydala do města a Madeline se rozhodla, že půjde s ni. Kerry odešla cvičit na klavír a Josie se šla projít do zahrady.

Laura se vrátila do skleníku, jenže čím déle se dívala na obraz, tím byla neklidnější. Něco jí na něm vadilo, i když vůbec nevěděla co. Něco tam chybělo Nervózně pochodovala sem tam po skleníku, ale nakonec usoudila, že už na to nesmí myslet a musí se zabývat něčím jiným. Vzpomněla si, že Amelie jí

poradila, aby si prohlédla celý dům. Začala přemýšlet, kam by mohla jít, a přitom nikoho nerušit. Napadlo ji, že zatím nebyla ve sklepě, ani na půdě.

Cestou nahoru do patra uvažovala, proč ji půda přitahuje víc než sklep. Zřejmě to nějak souviselo s ponurou atmosférou domu. Všude vládlo přítmí, a tak ji výlet do temných útrob domu nijak zvlášť nelákal.

Schody na půdu našla docela snadno. Úzké schodiště bylo dost tmavé, ale nahoře objevila vypínač. Když rozsvítila, před sebou měla rozlehlou místnost s neomítnutými zdmi bez oken a přecpanou spoustou krabic, truhlic a starého nábytku.

Vzadu zahlédla slabý záblesk světla. Na zdi něco viselo, bylo to však zakryté starým ubrusem. Na jedné straně ubrus sklouzl a odhaloval kousek vyřezávaného rámu – a něco blýskavého. Zrcadlo.

Bylo obrovské. Laura opatrně popotáhla ubrus a dávala pozor, aby nestrhla ze zdi i zrcadlo. Když ubrus sklouzl, o krok ustoupila. Kdoví, zda se nedostalo na dražbu, protože to byla rodinná památka, nebo zda o velká zrcadla jednoduše nebyl zájem. Bylo však krásné, dubový rám musel vyřezávat vynikající řezbář a skleněná plocha přímo zářila.

Laura si toho však sotva všimla. Dívala se do zrcadla, jenže ne na sebe, ale za svá záda, jako vždy. Pohled na stínové plochy, inkoustově černé skvrny, zvláštní tvary a siluety vyvolával dojem tajemnosti. Celý výjev jí připadal, jako by se jí jen zdál.

V šeru uviděla nějaký pohyb, srdce se jí prudce rozbušilo. Byla by přísahala, že místnost se najednou změnila. V zrcadle se jí ukázala nejdříve ložnice

osvětlená svící, potom salon, obývák a další ložnice. Místnostmi procházel muž a postupně se k ní blížil. Stále se měnil stejně jako pokoje, jimiž kráčel. Zpočátku byl tmavovlasý, potom plavý, a zase měl tmavé vlasy, pokaždé měl jiný obličej, jiné oblečení.

Odraz v zrcadle se zachvěl a vtom se za ní vynořil Daniel. Upřeně se na ni zadíval, a v té chvíli získala neotřesitelnou jistotu.

Tak tos byl ty. Celou dobu jsem hledala tebe.

Nemohla se ani pohnout, ani dýchat. Rukama jí přejel od prstů až po ramena a vklouzl jimi pod límec její hedvábné halenky. Jemně límec odtáhl a začal ji líbat na krk. Slastně vzdychla, zaklonila hlavu a zavřela oči. Uvědomovala si, že v ní narůstá touha, najednou měla rozepnutou halenku a jeho dlaně laskaly její prsa. Natáhla ruce dozadu a pevně objala jeho hýždě.

„Lauro…“ Hlas měl hluboký, drsný. Otočil ji k sobě a vášnivě ji políbil.

Zdálo se jí, že roztává a vnořuje se do něho. Celé tělo se jí rozpalovalo, jeho polibky ji vábily jak měsíc přitahující přílivové vlny. Roztržitě mu rozepínala košili a cítila, že Daniel z ní stahuje kalhoty. Automaticky z nich vystoupila a odkopla boty. Konečně se jí podařilo svléct mu košili a začala hladit jeho odhalenou hruď.

Tentokrát jí už nepřipadal záhadný. Oči mu hořely, v obličeji se mu zračila touha, a když vzal její tváře do svých dlaní, ruce se mu třásly. „Panebože, Lauro…“

Ani nevěděla, jak se ocitla na podlaze, byla už úplně nahá a pod sebou měla zmačkaný ubrus, který předtím zakrýval zrcadlo. Daniel jí laskal prsa a kolenem jí drsně vklouzl mezi stehna.

Laura byla přesvědčená, že už okusila sexuální rozkoš v celé její hloubce. Ale když se jí dotýkal Daniel, měla pocit, že po něm zatoužila každičkou buňkou svého těla, a zdálo se ji, že našla druhou polovinu své duše. To nebyla jen přirozená fyzická reakce na milostnou hru.

„Danieli…“ Zdálo se jí, že slast, kterou pociťovala, když jí laskal prsa, je už nesnesitelná. Vklouzla mu prsty do vlasů a vzdychla. „Danieli, prosím tě…“

Zdvihl hlavu, naklonil se nad ní a líbal ji na ústa. Kolenem jí roztáhl stehna a pronikl do ni. Na okamžik oba zkameněli, ale potom Daniel zrychlil rytmus a Laura vzdychla rozkoší. Vyvrcholení přišlo úplně nečekaně a uvědomila si, že něco takového předtím nikdy nezažila.

Suchý, zatuchlý vzduch na půdě byl dusivý.

Alespoň Lauře to tak připadalo, protože se nemohla ani pohnout. *Panebože, co se to se mnou stalo?*

Pomyslela si, že vidina v zrcadle byla neskutečná, jenže ani logické argumenty nevyvrátily její skálopevnou jistotu – celý život čekala na to, že ho uvidí v nějakém zrcadle. Přirozeně, byl to nevysvětlitelný pocit. Usoudila, že o tom raději nebude přemýšlet, protože se trochu bála odpovědi, která by se mohla nečekaně vynořit.

Pojednou si uvědomila, že by někdo mohl přijít nahoru, a pokusila se vstát. Jenže Daniel ji pevně objal.

„Ještě ne,“ zašeptal.

„Vždyť dveře nejsou zavřeně“

„Sem nikdo nechodí.“

„Ale ty jsi sem přišel.“

„Šel jsem za tebou.“

„Nevěděla jsem, že jsi doma.“

„Přišel jsem, jen co Amelie s mámou odešly. Když jsem šel po schodech do patra, zaslechl jsem, že jdeš na půdu.“

„Bál ses, že bych tady mohla něco objevit?“

Obličej měl znovu neproniknutelný a světle modré oči se mu zastřely. „Mělo by zde být snad něco, co bych chtěl před tebou ukrýt?“ zeptal se věcně.

Lauře se nelíbilo, že na otázku odpověděl otázkou. „Nevím. Proč jsi za mnou přišel?“

„Protože jsem věděl, co se stane.“

„Jak jsi to věděl?“ *Dlouho jsem tě hledala v zrcadlech. To jsi věděl?*

Pohladil ji po tváři a prstem jí přejel po řasách. „Chtěl jsem to.“

„A mocný Daniel Kilbourne vždy dostane, co chcete, že?“

„To není otázka moci,“ namítl. „Mnoho věcí v mém životě souvisí s mocí, ale tohle ne. I tys to chtěla, Lauro. Oba jsme po tom toužili.“

To nemohla popřít, ani se o to nepokoušela. A když ji znovu políbil, nezapřela ani svou touhu. Už ji nezajímalo, proč za ní přišel na půdu. Naprosto se oddala svým citům.

Laura si pomalu zapínala halenku. Překvapovalo ji, že ještě pořád nadmíru citlivě reaguje na jeho přítomnost. Bylo to znepokojující. Uspokojil její sexuální touhu, ale kdyby mu šlo jen o sex, to by nesnesla.

„Co teď?“ zeptala se.

Přistoupil k ní a letmo se usmál. „Budeme v tom pokračovat. Dnešní odpoledne je jen začátek, Lauro. Přijď v noci ke mně.“

Pokoušela se střízlivě uvažovat. Nechtěla, aby rozhodoval i za ni. „A co Amelie?“ hlesla.

„*S* Amelií to přece nemá nic společného.“

Dobře víš, že má. Hladil ji po tváři a Laura si v duchu přála, aby přestal, protože se nemohla soustředit.

„Lauro?“

Odmítavě zakroutila hlavou a doufala, že se s tím smíří. Jenže Daniel přimhouřil oči, a tak si uvědomila, že to nebude tak lehké. „Ne že bych se styděla. Ale byla bych nesvá, kdybych měla s tebou strávit noc v tomto domě.“

„Kvůli Amelii?“

„I kvůli ostatním.“ Bezmocně pokrčila rameny.

Daniel na ni chvíli zkoumavě hleděl, ale nakonec přikývl. „V pořádku. Respektuji tvůj postoj. Zatím. Oba však víme, že je to pouze začátek, že?“

„Ano,“ přisvědčila. Kdoví, zda zpozoroval, že ten příslib ji nejen potěšil, ale i polekal.

10

„Amelie nepředpokládala, že odpoledne přijdeš domů, že?“ zeptala se Laura, když scházeli do přízemí.

„Asi ne. Zrušil jsem jednu domluvenou schůzku, jinak bych zůstal ve městě déle. Proč se ptáš?“

„Jen ze zvědavosti,“ poznamenala nezúčastněně, ale ani jí to neznělo přesvědčivě.

„Cos dělala před výletem na půdu? Malovala jsi?“ zeptal se.

„Ano, ve skleníku.“

„Ameliin portrét?“

„Ne. Nejdříve jsem se chtěla trochu pocvičit v malování s barvami.“

„Mohl bych se na to podívat?“

„Přirozeně,“ poznamenala suše, protože už stejně mířil do skleníku.

Podíval se na ni a pobaveně se usmál. „Asi jsem domýšlivý. Pokládal jsem to za samozřejmost.“

„Možná. Ale co vlastně pokládáš za samozřejmost? Prohlédnout si moji malbu? Neskrývám ji, je ve skleníku na stojanu a kdokoliv se na ni může podívat. I Josie ji už viděla. Kromě toho sis už prohlížel moje skici.“

„To se ti ale moc nelíbilo,“ podotkl.

Pokrčila rameny. „Trochu. Ale jako každý výtvarník jsem zvyklá, že se na moje práce dívají lidé i kriticky.“

„To se týká tvé práce v reklamě. Ale co se týká malování, nebyla sis svým talentem úplně jistá, že ne?“

„Ne. Ale pokud dosáhnu úspěchu jako malířka…“ Zůstal stát ve dveřích skleníků a díval se na ni.

„Budeš si muset přivyknout na ještě ostřejší kritiku.“

„A budu si muset nechat narůst hroši kůži.“

Usmála se. „Výtvarní kritici jsou nemilosrdní.“

„Podle mě jsi velmi nadaná. Ty skici byly výborné.“ Letmo ji políbil a usmál se. „Mohu se na tu malbu podívat?“

Laura přikývla. Kdoví, zda by mu uměla něco odepřít, ptala se sama sebe v duchu. Otázka ji docela polekala, protože znala odpověď.

„Je to krásné. Zachytila jsi klidnou a velkolepou atmosféru toho místa, jenže jsi zapomněla na dům.“

Ohromená se na něj podívala. „Jaký dům?“

„Tady stál dům,“ vysvětloval Daniel a ukázal na levý dolní roh obrazu.

„Ty znáš to místo? Je skutečné?“

„Myslelas, že není?“

„Malovala jsem jen podle své vlastní představy…“

„Pravděpodobně jsi to někde viděla na fotografii. Možná v nějakém časopise. Záleží na tom?“

„Kde to je?“

„Ve Skotsku.“

To ji překvapilo. „Tys tam byl?“

„Ano. Je to jedno z mých nejoblíbenějších míst.“ Objal ji okolo pasu. „Jsi opravdový talent.“

Laura se na něj bezmocně podívala. „Danieli, neměli bychom…“

Vášnivě ji políbil a Laury se znova zmocnila touha, jakou pocítila na půdě. Nebyla schopna myslet na nic jiného, a kdyby ji stáhl na zem mezi rozkvetlé květiny, vůbec by neprotestovala.

Daniel však nakonec zvedl hlavu a upřel na ni rozpálený pohled. „Panebože," zašeptal. Rukama sklouzl níže a silněji ji k sobě přitiskl.

„Danieli, tady nemůžeme," bránila se. „Josie se už určitě vrátila z procházky, Kerry je v hudebním salonu a Amelie s tvou matkou se každou chvíli vrátí…"

„Podle tebe musíme být diskrétní?"

Laura si uvědomila, že většinu času bude trávit s Amelií a že dům je zřídkakdy opuštěný. Nebude lehké setkávat se o samotě, zejména pokud není ochotná trávit noci v jeho pokoji. Ale dříve než stihla něco říct, ozval se Daniel.

„Občas strávíme společnou noc v tvé ložnici? Ukradneme si chvilku na půdě nebo v zahradě? Opravdu si myslíš, že nám to bude stačit?"

Zhluboka se nadechla. „Když se o tom dozví Amelie, nebude se jí to líbit."

„Proč?"

„Varovala mě před tebou. Dvakrát. Je mi jasné, že si přeje, abych se s tebou nezapletla, i když nevím proč. A netvař se, že nevíš, že by mě v domě nechala o samotě, kdyby věděla, že se vrátíš."

„No, asi by tě tu opravdu nenechala."

„Takže je jasné, že by se jí to nelíbilo."

„Nevím," poznamenal zamyšleně. „Možná tě varovala jen proto, abys mě ignorovala. Potom bys mi ale připadala ještě zajímavější a přitažlivější. Kdybych se v myšlenkách zabýval tebou, měla by ode mě aspoň na nějakou dobu klid."

„Od čeho jsem měla odvést tvoji pozornost?"

„Od naší rozehrané partie. Určitě sis všimla, že jsme na válečné noze."

„Je to opravdu jen hra?"

„A co jiného?“

„Boj o moc,“ prudce vyhrkla. „Nelítostný.“

Daniel se trochu odtáhl a položil jí ruce na ramena. „Překvapuje tě to? V sázce jsou rodinné finance i budoucnost všech, co zde žijí.“

„Zdá se ti, že Amelie ohrožuje jejich budoucnost?“

„Když jsem před jedenácti lety dosáhl plnoletosti, zjistil jsem. že Amelie přivedla rodinu téměř k bankrotu. Na papíře vypadalo vše dobře, ale za několik let bychom museli rozprodat majetek, abychom zaplatili dluhy a daně. Po smrti mého otce utrácela peníze ostošest. Kupovala si drahé šperky, jezdila po celém světě, a dokonce koupila i dostihové koně, kteří nikdy nic nevyhráli. Zanedbávala firmu a špatně investovala. Musel jsem ji postavit před holá fakta.“

„Slyšela jsem, že Amelii zůstane v rukou správa majetku do konce života. Jak jsi ji přinutil vzdát se rozhodující pozice?“

„Davidova závěť byla dost komplikovaná. Majetek nikomu neodkázal, ale svěřil jeho správu různým členům rodiny. Amelie ho měla spravovat doživotně, ale jen pod podmínkou, že si bude počínat úspěšně. Kdyby se jí nedařilo, majetek měl přejít do rukou nejstaršího mužského potomka. Nejdříve to měl být můj otec, potom já nebo Peter, a nakonec můj syn, pokud nějakého budu mít. Můj otec se ale o finance vůbec nezajímal a nestaral se, jak Amelie spravuje majetek. Až měsíc před smrtí si začal ověřovat, jak to s majetkem vypadá. Předpokládám, že objevil zárodky katastrofy, které jsem musel o deset let později čelit já. Ale to se už nedozvím. Zahynul nešťastnou náhodou. Dost zvláštní shoda okolností, že?“

„Možná to byla jen tragická nehoda,“ klidně odvětila Laura.

Daniel přikývl. „No, nicméně Amelii jsem na základě jasných faktů dokázal, že rodinný majetek spravuje špatně, a dal jsem ji na výběr. Řekl jsem jí, že ji buď zažaluji, nebo mi svěří správu financí, přitom však může zůstat v očích veřejnosti v úloze šéfky.“

„Musels vědět, že se nevzdá bez boje… Určitě netoužila po veřejném ponížení, ale stejně se jí nelíbí, že ve skutečnosti řídíš firmu ty.“

„A tím se dostáváme k našim hrám,“ poznamenal. „Z právního hlediska může ještě pořád rozhodovat, protože jsem ji nezažaloval. Proto už jedenáct let zkouší, kam až může zajít. Většinou jsou to takové malé bitvy o to, kdo má větší autoritu. V některých nepodstatných záležitostech jedná proti mé vůli, předvádí se na zasedáních správní rady a doma vládne železnou rukou.“

„A co ostatní? Vědí, jak to ve skutečnosti funguje?“

„Alex to ví a Josie to asi uhádla. Ostatní to ani netuší. Myslí si, že jsem se správy majetku ujal, protože Amelie zestárla, ale víceméně se podřizuji jejím přáním. Mámu ani Kerry to vlastně nezajímá a Anne se stará jen o své vlastní problémy.“

„Věděl o tom Peter?“

„Dozvěděl se to, když se pokoušel z Amelie vymámit evropský sporťák. Měl to být dárek k jeho dvacátým narozeninám.“

„Pokoušel se potom vymámit ho od tebe?“

„Ne. Věděl, že je to zbytečné. Jasně jsem mu řekl, že mu musí stačit štědrá apanáž, kterou dostává.“

„Podezříváš Amelii, že má něco společného se smrtí tvého otce a dědečka. Nenapadlo tě, že se možná pokusí odstranit i tebe?“

„Nemyslím si, že opravdu zabila Davida,“ připomněl jí Daniel.

„Jenže to ti nevěřím.“

„V pořádku.“ Kupodivu se usmál. „Domnívám se, že do jisté míry si musím dávat pozor. Amelie ví, že jsem právníkům svěřil obálku, kterou mají otevřít v případě, že zemřu. Když se totiž dokáže, že ona neumí spravovat majetek, tak nemůže zůstat v jejích rukou, ani kdyby už nežil žádný z Davidových potomků.“

„Jak by se v takovém případě postupovalo?“

„Kdybych zemřel bezdětný? Jediným přímým potomkem by zůstala Anne a správa majetku by přešla na ženskou rodovou linii. Kdyby to Anne odmítla, což je velmi pravděpodobné, financí by se ujal tým poradců a rodinní právníci. Potom by se majetek svěřil potomkovi Anne, když dosáhne plnoletosti. Ale pokud zemře bezdětná, vše zdědí Alex.“

„Zůstal by jediným Kilbournem.“

„Tak si to přál David.“ Daniel pokrčil rameny a dodal: „A tak se dostáváme k tomu, s čím jsme začali. Co by si Amelie pomyslela, kdyby se o nás dozvěděla?“

„Příliš daleko jsme se od problému nevzdálili,“ poznamenala Laura.

„Možná. Chtěl jsem ti však vysvětlit, proč by se jí to mohlo hodit.“

„Ale co když ne? A co ostatní? Víš, že jsem v dost choulostivé situaci. I když vědí, že jsem Petra nezabila, podezřívají mě, že jsem byla jeho milenkou. A najednou se ocitnu v tvé posteli. To zni strašně.“

„To tě nemusí trápit.“ Přivinul si ji k sobě. „Jaký je to pocit?“

Zalapala po dechu a odvrátila pohled. „Danieli, nech mě.“

„Proč? Protože nejsi schopná jasně a rozumně uvažovat? Ani já ne.“ Vzal jí obličej do dlaní. „Chci tě, Lauro. Toužím po tobě od chvíle, co jsem tě uviděl. A kašlu na to, kdo se o tom dozví.“

Laura mimovolně položila ruce na jeho hruď. Jeho síla a odhodlanost na ni silně zapůsobily. „Potřebuji trochu času.“ Hlas měla roztřesený, i když se velmi snažila mluvit klidně. „Všechno se stalo tak nesmírně rychle. Prosím tě o to, Danieli.“

Něžně ji políbil, a když zdvihl hlavu, byl znovu úplně klidný. „Jedenáct let bojů s Amelií mě bezpochyby poznamenalo,“ připustil se smutným úsměvem. „Neustále a jednoznačně se snažím, aby bylo po mém. Promiň. Vím, že potřebuješ nějaký čas, aby sis na náš vztah trochu zvykla. Myslím, že se nám aspoň nakrátko podaří udržet ho v tajnosti.“

Trochu ji překvapilo, že ustoupil, ale byla mu za to vděčná. „Nerada bych narušila klid rodiny.“

„Nejsme tak zranitelní, jak si myslíš. Zatím si to však necháme pro sebe. Teď už půjdu, musím vyřídit několik telefonátů.“

Laura přikývla a musela se přinutit, aby se od něj odtáhla. „Danieli?“ zavolala za ním, když byl už u dveří.

Obrátil se a zvědavě zdvihl obočí.

„Říkala jsem, že Amelie mě před tebou varovala, abychom se příliš rychle nesblížili. Ale jak mohla vědět, že po mně toužíš?“

Daniel se usmál. „Tajemství nemají v tomto domě moc dlouhý život. Nezapomínej na to, Lauro. Uvidíme se u večeře.“

Dlouho za ním hleděla a uvažovala o znepokojující možnosti, že Daniel dnes odpoledne udělal v šachové partii rozhodující tah. Přišel za ní na půdu, protože to byla součást hry? Nepochybovala, že po ní toužil, ale možná měl i jiný záměr. Jeho vysvětlení příčiny soubojů mezi ním a Amélii sice vyznělo pravdivě, ale zdálo se jí, že není úplné. Mezi nimi dvěma se odehrávalo něco o hodně nebezpečnějšího. A Laura se ještě pořád cítila jako pěšec.

Raději to pustila z hlavy a pustila se do malování, aby se alespoň chvíli zabývala něčím jiným. Zadívala se na levou spodní část obrazu, kde měl stát dům, a nepřítomně vzala do ruky štětec. Když se vědomě snažila představit si ho, vůbec se jí to nedařilo. Nakonec se zhluboka nadechla, zavřela oči, namočila štětec do barvy, která jí přišla pod ruku, a začala bez přemýšlení malovat.

Pod štětcem se vynořil šedý kamenný domek. Měl slaměnou střechu a z komínu stoupal dým. Za domem vykukoval kousek zahrady a u zdi bylo naskládané dřevo. K jezeru vedla stezka, kudy se zřejmě chodilo pro vodu. Další pěšina mířila do lesa k nejbližším sousedům, jenže ti byli pořádně daleko. Stodolu nebylo vidět, ale byla si jistá, že je za tím velkým kopcem…

Laura zavrtěla hlavou a udiveně hleděla na obraz. *Znám to místo. Byla jsem tam.* Jenže ve Skotsku nikdy nebyla.

„Ahoj, Lauro. Promiňte, nechtěla jsem vás polekat,“ promluvila k ní Josie.

„To nic. Někdy se úplně ponořím do svých představ. Vrátila jste se z procházky?“

Josie se usmála. „Musela jsem o něčem popřemýšlet, a tak jsem jen vysedávala v altánku. Amelie se už vrátila?“

„Myslím, že ne. Zatím jsem ji neviděla.“

„Fajn. Aspoň mě najde usilovně pracovat.“ Josie se podívala na obraz. „Líbí se mi ten domek. Je zvláštní.“

„Zdálo se mi, že tam dole v rohu něco chybí,“ zamumlala Laura.

„Máte pravdu. Teď je to dokonalé. Podle mě jste připravená na Ameliin portrét.“

„Necítím se tak,“ přiznala se Laura.

Josie se zasmála. „Když máte něco do činění s Amelií, nemůžete jen přemýšlet, musíte jednat. Portrét se vám určitě vydaří.“

„Děkuji.“

„Za málo. Teď mě omluvte, půjdu do knihovny.“

„Jen jednu otázku, Josie. Byl Daniel někdy v zahraničí?“

Na Josiině tváři se zračilo překvapení. „Před několika lety byl v Hongkongu.“

„Nikdy nebyl ve Skotsku?“

Josie zavrtěla hlavou. „Ne. Proč?“ vyzvídala.

„Něco jednou říkal… Není to nijak důležité.“ Josie to asi velmi nepřesvědčilo, ale smířila se s tím. „Uvidíme se u večeře.“

„Na shledanou.“

Laura se znova zadívala na obraz. Josiina slova ji zmátla a znepokojila.

„Sakra, oč ti vlastně jde, Danieli?“ zabručela si sama pro sebe.

Daniel se zachmuřeně díval na účetní výkazy na svém psacím stole a ani si neuvědomil, že Josie tiše vešla do knihovny. Rozmýšlel, zda neřekl Lauře příliš mnoho o svém boji s Amelií. Měl však pocit, že stojí na jeho straně, a nejen proto, že se stali milenci.

Milenci. Když na to pomyslel, dech se mu zrychlil, zavřel oči a vybavil se mu její odraz v zrcadle. V očích se jí objevilo překvapení, poznání a touha. Oddala se mu bez váhání.

„Danieli?“

Otevřel oči, a když uviděl Josie, pomalu vydechl a okamžitě se ovládl. „Ano?“ Jen Laura ho uměla připravit o sebekontrolu. Jen Laura.

„Jsi v pořádku? Vypadal jsi nějak divně.“

Všiml si, že na tváři se jí mihl náznak zvědavosti, ale netrápilo ho, zda Josie něco ví. Byla diskrétní, Amelii by určitě nic neřekla. „Nic mi není,“ odvětil.

Nejistě přikývla. „Jen jsem ti chtěla připomenout, že je už téměř pět hodin. Amelie si šla odpočinout, a tak jsem jí slíbila, že zkontroluji přípravu večeře.“

Daniel přikývnul. „V pořádku. Myslím, že už i já s dnešní prací skončím.“ Počkal, dokud Josie neodejde, zamkl účetní výkazy do prostřední zásuvky psacího stolu a vydal se nahoru. Cestou uvažoval, zda se Anne dnes ukáže, nebo se jim bude nadále vyhýbat. Trochu ji litoval, ale věděl, že si většinu problémů způsobila sama. Zlost a pocit ukřivděnosti jí nedovolily racionálně přemýšlet, a tak není divu, že odmítla každou pomocnou ruku. Kromě Petrovy, kterou přijala…

Na poschodí se zastavil a zadíval se na Lauřiny dveře. V hlavní části domu byly čtyři apartmány pro

hosty, ale Amelie ji ubytovala v tom, kolem něhož musel projít pokaždé, když šel do své ložnice. Náhoda? Sotva. Stará paní by se před několika staletími osvědčila jako skvělá inkvizitorka, pomyslel si pobaveně. Přesně věděla, jak mučit své oběti, a přitom neprolít ani kapku krve.

Byl odhodlaný jít do svého pokoje, ale namísto toho přistoupil k Laušiným dveřím a zaklepal. „Všechno v pořádku?“ zeptal se, když mu otevřela.

„Proč by nebylo?“ zeptala se překvapeně.

Dobrá otázka.

„Mohu na chvíli vejít?“ Viděl, že váhá, a proto dodal: „Nikdo se o tom nedozví. Všichni jsou ve svých pokojích a chystají se k večeři.“

Ustoupila ode dveří, a když vešel, zavřela za ním. Zůstala však ztuhlá stát u dveří, očividně nervózní, a to se mu nelíbilo.

Přistoupil k ní. „Nedívej se na mě tak. Proč jsi v mojí přítomnosti tak napjatá? Co jsem udělal?“

„Nic. Asi jsem trochu podrážděná.“ Obešla ho a vykročila k zrcadlu s pozlaceným rámem.

Pohledy se jim setkaly v zrcadle a Daniel mimovolně zamířil k ní. Objal ji okolo pasu a přitiskl ji k sobě. „Znepokojuje tě, že jsme si při milování nedávali pozor?“

„Užívám antikoncepční pilulky,“ odvětila za chvíli.

„To není odpověď na moji otázku.“ Jemně jí pohladil bradou vlasy a díval se na její odraz v zrcadle. Oči jí potemněly a pootevřela ústa.

„Nejsem znepokojená,“ namítla nejistým hlasem. „Vůbec jsem na to nemyslela.“

„A co si myslíš teď? Pokud chceš, můžeme použít i jiný druh ochrany. Ale proto se nemusíš trápit. Jsem zdravý a nejsem ničím infikovaný. Jen tebou.“

„I já jsem zdravá.“

„Fajn.“ Uvědomoval si, že čas letí, ale nemohl se od ní odpoutat. „Zřejmě nemáš zájem zmeškat večeři,“ poznamenal.

Usmála se. „Zájem by byl, jenomže Amelie by nás podezřívala.“

„To jo.“ Obrátil ji k sobě a začal jí vášnivě líbat. Když spatřil její roztoužený pohled, nejraději by ji odnesl do své ložnice a Amelii by poslal do horoucích pekel. Hodiny na krbu však odbily půl šesté, a to ho přinutilo vzpamatovat se. Neochotně se od ní odtáhl. „Musím už jít. Pojď se podívat, jestli není někdo na chodbě.“

Laura přikývla a vykročila ke dveřím. Vykoukla na chodbu a obrátila se k němu. „Vzduch je čistý.“

„Proboha, jsem dospělý člověka plížím se jako…“ Naposledy ji políbil a vyklouzl ven.

Zamířil ke svému pokoji, ale vtom vyšel na chodbu Alex. „Máš zpoždění. Už je téměř šest,“ s údivem podotkl.

„Úplně jsem zapomněl na čas,“ odvětil Daniel.

Alex se poohlédl. „Dobře, že jsme se potkali. Musíme si promluvit,“ zašeptal.

„Objevil jsi něco?“

„Možná. Nejlepší bude, když to posoudíš sám.“

„Je to naléhavé?“

Alex zamyšleně našpulil rty. „Můžeme počkat do zítřka.“

„Chceš se setkat kolem desáté?“

„To mi vyhovuje. Přijď do mé kanceláře. Něco ti musím ukázat.“

Daniel se zkoumavě podíval na Alexe. „Dá se to použít?“

„Vydrž, však uvidíš,“ tajnůstkářsky trval na svém Alex.

Daniel věděl, že by zbytečně naléhal, a tak jen přikývl a odebral se do svého pokoje. Za deset minut byl už osprchovaný a oblečený, dokonce se stihl i oholit. Když vcházel do předního salonu, hodiny právě odbíjely šestou.

„Napiješ se něčeho, Danieli?“ zeptal se Alex.

„Skotskou.“ Vzal si sklenici a rozhlédl se, ale snažil se nevěnovat příliš velkou pozornost Lauře. Vykročil ke svému obvyklému místu u krbu, nenuceně promluvil na Amelii a pozdravil ostatní. Sám se divil, že je schopen tvořit souvislé věty a chovat se docela normálně, jako by se nic nepřihodilo.

„Co jsi dnes dělal, Danieli?“ zeptala se Amelie.

„Byl jsem zaneprázdněný jako vždy. I zítra musím zajít do města.“

„Příliš mnoho pracuješ, můj milý,“ podotkla Madeline.

„Nepřekáží mi to, mami.“

„Aspoň přes víkendy by sis měl odpočinout,“ dodala a nervózně se pousmála.

„V pořádku. V sobotu a neděli budu pracovat jen do oběda,“ sliboval. Zadíval se směrem k pohovce, kde seděly Kerry a Josie, a bezděky se přitom podíval i na Lauru. Najednou pocítil silnou touhu a zjistil, že studená sprcha mu vůbec nepomohla.

„Kerry, co jste hrála odpoledne?“ vyzvídala Laura.

„Beethovena,“ odvětila Kerry. „Měsíční sonátu.“

„Bylo to krásné,“ pochválila ji Laura.

„V domě vládlo ticho, ale hudba ho jemně podbarvovala.“

„Pomohlo vám to při malování?“ zeptala se Josie.

„Ani nevím, zda se najde něco, co by snad mohlo zlepšit moje malířské pokusy,“ zasmála se Laura. „Ale ta hudba mě nesmírně uklidňovala.“

„Kerry, můžeš nám po večeři zahrát,“ prohlásila Amelie.

„Samozřejmě,“ přisvědčila Kerry nezúčastněně.

„Mluvil někdo z vás s Anne?“ zeptal se Alex.

Amelie se zatvářila znechuceně, ale neokřikla ho.

„Viděla jsem ji dnes odpoledne odcházet,“ nesměle poznamenala Kerry. „Je velmi nešťastná, chudák.“

Amelie se na ni ostře podívala. „Jsi příliš velkorysá, Kerry,“ pokárala ji.

„Proč? Protože ji neobviňuji? Podle mě to určitě nebyla její chyba.“

Daniel se na ni překvapeně podíval, protože poprvé vyslovila nějakou výhradu vůči Petrovi. Nakonec, ani ostatní členové rodiny Petra téměř nikdy nekritizovali.

„Snad si nemyslíš, že ji Peter svedl?“ odsekla Amelie.

„Samozřejmě že ji svedl,“ klidně odvětila Kerry.

„Proč si to myslíš?“

„Protože to dělal pořád. Byl to rozený lovec. Rád sbíral trofeje a Anne byla jen jednou z nich, stejně jako žena, která ho zabila.“ Odmlčela se, ale za chvíli dodala: „Přirozeně, pokud to vůbec byla žena.“

Nikdo se k tomuto raději nevyjádřil, dokonce i Amelie zůstala ticho. Madeline to zase jednoduše přeslechla.

Daniel se v duchu divil, že Kerry použila slovo *trofej,* ale neměl čas přemýšlet o tom, protože se ozvalo bouchnutí dveří, rychlé kroky a ve dveřích se zjevila Anne.

Popošla ke krbu, bojovně vystrčila bradu a prohlásila: „Právě jsem mluvila s Brentem Landrym. Řekl, že nemá proti mně žádné důkazy. Taxíkář viděl Petra živého, když jsem odcházela, takže jsem z toho venku. Nezabila jsem ho.“

Daniel nevěřil, že by Anne byla schopna vraždit, přinejmenším ne způsobem, jakým zabili Petra, a tak se mu ulevilo, že ji vyloučili ze seznamu podezřelých.

„Takže mě už můžete přestat pomlouvat,“ naštvaně dodala Anne.

Daniel očekával, že Amelie se do toho zamíchá a zdůrazní, že Anne se zbavila podezření týkajícího se jen jednoho ze svých hříchů, ale právě neměla náladu na scény.

„Nemluvili jsme o tobě, Anne,“ namítla klidně. „Jsem ráda, že tě už nepodezřívají. A už se nám všem přestaň vyhýbat. Doufám, že s námi povečeříš.“

„Nejsem vhodně oblečená,“ nejistě odvětila Anne.

„Vypadáš docela dobře,“ smířlivě ji ubezpečila Amelie a vstala. „Půjdeme?“

Anne se opětovně vrátila do lůna rodiny. Nikdo proti tomu nic nenamítal, vše proběhlo naprosto hladce.

V průběhu večeře Daniel neustále myslel na to, že ho od Laury dělí jenom dvě židle. Ani si nevšiml nesmělých pokusů Anne navázat rozhovor s rozesmátou, ale duchem nepřítomnou Kerry. Neslyšel, o čem si povídali Alex, Josie a Madeline. Ale když

Laura odpověděla na otázku Amelie, jasně vnímal každé slovo, které vyslovila.

V hudebním salonu si vyhlédl kout, odkud se mohl dívat na Lauru a kde unikl Ameliinu zkoumavému pohledu i pozornosti ostatních. Hleděl na ni a vzpomínal na milostné intermezzo, které se odehrálo na půdě.

Cítila jeho pohled, dokonce snad četla i jeho myšlenky. Možná i ona vzpomínala. Všiml si, že se jí zrychlil dech a na tváře jí vystoupil ruměnec. Pootevřela ústa a ruce spustila do klína.

Do dnešního dne se Lauřinu kouzlu snažil odolat, ale teď už nemohl svou nenasytnou touhu popřít, ani ignorovat. *Zachovat diskrétnost? Kristepane, jak dlouho se mi to podaří utajit?*

Určitě ne dlouho. Kdoví, zda si Laura uvědomovala, jak těžce snášel, že se ji nemohl dotýkat, jak toužil po její přítomnosti. Jen pro tu vášnivou touhu dovolil Amelii, aby ji přilákala do domu, i když věděl, jak velmi riskuje.

Horko těžko od ní odtrhl pohled a podíval se na Amelii. *Jaké jsou tvé záměry, Amelie? Chceš odpoutat mou pozornost, abych neobjevil pravdu? Nebo máš za lubem něco jiného? Co víš o tom zrcadle? Všechno, nebo jen něco? A pokud víš vše, jak si to chtěla proti mně využít? Jak mě chceš zničit, a přitom neriskovat, že ztratíš moc, o kterou tak velmi stojíš?*

Daniel zahnal vtíravé otázky a snažil se soustředit na hudbu. Ani to se mu však nedařilo. Jeho pohled znovu bezděky zabloudil k Lauře, a když Kerry hrála závěrečnou část skladby, pomyslel si, že pokud se na něj někdo podívá, určitě přijde na to, že se sotva ovládá.

Zdálo se však, že si nikdo ničeho nevšiml. Všichni se odebrali do obýváku, podřizujíc se Ameliinu „návrhu“. Chystali se hrát karty, dívat se na televizi nebo si povídat, aby Amelii zkrátili dlouhý večer. Daniel se raději vymluvil, že musí zajít do knihovny vyřídit důležité telefonáty.

Amelie ho propustila královským gestem a obrátila se ke Kerry. Anne s Madeline kráčely za nimi a Alex s Josie zůstali v hudebním salonu, zabraní do rozhovoru. Když Laura vycházela z jídelny, Daniel využil příležitosti. Chytil ji za ruku a zašeptal: „Přijď dnes v noci ke mně. Prosím.“

Upřela na něj své zelené oči, ale nepokoušel se rozluštit, co mu naznačují. Obrátil se a spěšně zamířil do knihovny.

11

Laura se podívala z okna do zahrady Kilbournových. Moc toho neviděla. Bylo deset hodin a roztroušená světla tlumila pohyblivé stíny korun stromů. Občas se ozval svištivý závan větru, a zamračená obloha věštící bouřku zcela zakrývala měsíc. Nebyla to příjemná noc.

Před čtvrthodinou se s ostatními rozloučila a Amelii řekla, že půjde nahoru do svého pokoje a bude ještě chvíli pracovat na svých skicách. Anne se docela nečekaně rozhodla, že půjde nahoru spolu s ní, a tak Laura neměla možnost nakouknout do knihovny, aby zjistila, zda tam není Daniel.

Neměla chuť věnovat se náčrtům, rozhodla se tedy, že zatelefonuje Deně. Předpokládala, že se jí ozve záznamník, ale Dena byla kupodivu doma, přestože byl pátek večer.

„Ahoj, Lauro. Pokoušela jsem se ti zatelefonovat, jenomže…“

„Vím, nebyla jsem doma. Máš něco nového?“

„Jasně. Počkej chvilku, přinesu si poznámky…“ Dena se za okamžik vrátila a hned spustila. „Znovu jsme měly až neuvěřitelné štěstí. Sestra Faith Kinleyové, která zastávala významné společenské postavení a zdědila zrcadlo po Faith, zemřela v roce 1897 a její majetek se rozprodal na dražbě v New Yorku v roce 1898. Aukce se zúčastnila’i třicetiletá Shelby Haddenová, která – to tě bude jistě zajímat – sbírala zrcadla.“

„Jak to víš?“ zeptala se Laura.

„V seznamu je uvedená jako sběratelka a píše se o tom i v různých dokumentech z té doby. Byla tím pověstná a o zrcadla se zřejmě zajímala přímo fanaticky, protože její manžel v jednom dopise píše, že to považuje za posedlost.“

„Dostala ses k jejich korespondenci?“

„Ano. Díky přítelkyni z New Yorku, která má přístup do archivu. Mám pro tebe hromadu faxů. Jsou to kopie Shelbyiných dopisů, dopisů jejího manžela a ještě jednoho muže, o kterém ti hned povím. Mám dokonce i několik novinových článků. Vypukl totiž obrovský skandál.“

„Shelby se s někým seznámila na dražbě?“ nadhodila Laura.

Dena zůstala překvapená. „Jak jsi to uhádla? Jmenoval se Brett Galvin a byl o rok starší než ona. Nevím, jak se dali dohromady, protože na dražbě byla s manželem, ale za několik dní napsala Brettovi dopis, z něhož je jasné, že se po dražbě setkali.“

„Kdo koupil to zrcadlo? Shelby?“

„Jo. V prvním dopise Brettovi píše, že je určitě spojil osud, protože se oba dva zajímali o zrcadla. Stali se milenci a podle Shelbyiných dopisů soudím, že to byla vášnivá láska. Bohužel, Brettovy dopisy se nedochovaly. Pravděpodobně je• zničil její manžel.“

„Našel je?“

„Ano, ale až později. Ze Shelbyiných dopisů se dá vyčíst, že Brett naléhal, aby se rozvedla a vdala se za něj. I Shelby po tom toužila, jenže měla dcerku, kterou zbožňovala. Věděla, že manžel jí dcerku nebude chtít dát. Dokonce uvažovala o tom, že se formálně nerozvede, ale vezme dceru a s Brettem uteče. Jenže

byla přesvědčená, že manžel by je vyslídil. Brett však naléhal, aby se stala jeho zákonitou manželkou.“

„Chudák,“ zašeptala Laura. „Určitě nevěděla, jak se rozhodnout.“

Dena si povzdechla. „Nebýt dítěte, neváhala by ani minutu, ale nedokázala se smířit s myšlenkou, že přijde o dceru. Jenže nakonec si už nemohla vybírat. Její manžel se o milenci dozvěděl a doslova ji vyhodil z domu, jen se šatstvem a několika osobními věcmi včetně zrcadla. Mimochodem, rozbilo se, protože ho vyhodil na chodník před dům.“

Takhle se tedy rozbilo. „Šla k Brettovi?“

„Jinam ani nemohla jít. Neměla nablízku žádné příbuzné, ani přátele, kteří by jí poskytli útulek. Nezapomínej, že se to odehrálo koncem devatenáctého století, a tehdy se do manželských neshod nikdo nemíchal. Brett se ze všech sil snažil chránit ji, přijal ji do svého domu a přivedl sestru jako gardedámu. Obávám se ale, že nikdo neuvěřil, že spolu nežijí. Veřejné mínění se postavilo proti Shelby a společnost spolu s jejím manželem ji přinutila zaplatit za prohřešek. Dítě svěřili do výchovy manželovi, a když bylo po rozvodu, odstěhoval se z New Yorku a odmítl jí prozradit, kam dceru odvede. Své dítě už nikdy neviděla.“

„Bože můj! Která z nás řekla, že to zrcadlo je prokleté?“ zeptala se Laura a podívala se na zrcadlo ležící na konferenčním stolku vedle skicáře.

„Už se nepamatuji, ale byla to prorocká slova. Mám povídat dál?“

„Doufám, že to šťastně skončilo.“

„Ano i ne. Shelby s Brettem se odstěhovali do San Franciska a v roce 1900 se vzali. Několik let se jim

dařilo, i když Shelby dcerka moc chyběla. Svého manžela však velmi milovala a zanedlouho přivedla na svět dva syny.“

„Jen několik let?“ Laura se zamračila a usilovně přemýšlela. „Nebylo to přibližně tehdy, když San Francisco zničilo silné zemětřesení?“

„Máš pravdu, je tomu tak. Při zemětřesení v roce 1906 zahynul jejich mladší syn a přišli o dům.

I Shelby byla zraněná. Měla něco s rukou, ale nepodařilo se mi vypátrat, co to bylo za zranění. V některých dopisech si stěžovala, že kvůli bolestem nemůže spát. Podařilo se jim však postavit nový dům a vychovat druhého syna. Jejich život nebyl bez problémů, ale jejich láska nikdy neochabla. Brett cestoval za obchody, a tak si často psali. Získala jsem kopie jejich dopisů – je v nich tolik oddanosti a vášně, až mě přivádějí do rozpaků, když je čtu.

Cítím se jako vetřelec. Zvláštní, zatím se mi to u průzkumů nikdy nestalo.“

„Jak jejich příběh skončil?“

„Prožili spolu třicet let a oba zemřeli téměř současně roku 1928, když město zachvátila epidemie chřipky. Brettovi tehdy bylo jedenašedesát a Shelby šedesát let.“ Dena se na chvíli odmlčela, ale potom dodala: „Přiznám se, že dosud jsem na romantickou lásku ani nepomyslela. Přirozeně, nejednou jsem se zamilovala, setkávám se s muži, ale nikdy to nebyla láska. Možná jsem na lásku vůbec nevěřila. V těchto příbězích se však objevují lidé, kteří se milovali tak oddaně, že si to ani neumím představit.“

„Já ti rozumím,“ zašeptala Laura a hluboko v duši pocítila osten zármutku.

„Neseznámila ses náhodou s někým, když sis kupovala to zrcadlo?“ vyzvídala Dena se smíchem.

Laura se zasmála. Byla ráda, že se Deně nezmínila o návštěvě Petra Kilbourna, a ještě víc ji těšilo, že Denu vůbec nezajímají současné události a čte jen noviny, které vyšly nejméně před čtyřiceti lety. „Když jsem zrcadlo objevila, nebyla poblíž ani duše,“ nenuceně poznamenala.

„Škoda. Doufala jsem, že romantika spojená se zrcadlem bude mít pokračování.“

Díky zrcadlu jsem potkala Daniela. A když jsem ho poprvé uviděla, cítila jsem…

Laura zahnala znepokojující myšlenky. „Zjistila jsi, jaký byl další osud zrcadla?“

„Zatím vím jen tolik, že majetek Galvinových zdědil jejich syn Andrew. Zůstal v San Francisku, ale neoženil se. Nešťastnou náhodou utonul v roce 1952, když mu bylo padesát let. Značnou část jeho majetku dostaly dobročinné organizace. Zrcadlo se v závěti zvlášť neudává, tak mi chvíli potrvá, než zjistím, kam se podělo.“

„Děkuji, Deno. Jsi velice šikovná.“

„S pochvalami vyčkej, dokud ho nevystopuji až ke Kilbournovým. Poznámky a kopie dopisů nechám u vrátného ve vašem domě, jo?“

„Fajn.“

„Když se dozvím víc, zavolám ti. Dobrou noc, Lauro.“

„Dobrou noc.“ Laura položila sluchátko a zadívala se do prázdna. Po dlouhé chvíli zamyšleně přenesla pohled na zrcadlo. Zvláštní, že tento hezký, ale úplně obyčejný předmět, způsobil tolik dramatických událostí. Daniel si zrcadla ani nevšiml, když byl v

jejím pokoji. Po celou dobu se díval jenom na ni. Vzala zrcadlo do ruky, prohlédla si ho ze všech stran a potom se do něj zahleděla. Dívala se nad svým ramenem do místnosti za sebou jako obyčejně svůj odraz nevnímala.

I když už vím, že jsem v zrcadle vždy hledala jeho, nepřestávám se do něj dívat. Neumím si pomoci, pořád čekám, že ho za sebou uvidím. Jako bych cítila, že by tam měl být. A když ho v zrcadle zahlédnu…

Položila zrcadlo zpátky na stolek a mimoděk pohladila složitý ornament vyrytý na zadní straně.

Měla bys uvažovat logicky, pomyslela si s povzdechem.

Osud zrcadla je sice fascinující a dojímavý, ale zatím se v něm neobjevila žádná souvislost s Kilbournovými. Výsledkem dosavadního pátrání bylo jen to, že podnítilo její představivost a zaplnilo její hlavu nepodstatnými otázkami.

Vstala a přistoupila k oknu. Cítila neklid a nepřítomně si třela rameno. Blížila se bouřka. Tušila, že to bude pořádné hromobití.

Přijď dnes v noci ke mně. Prosím.

Lhal, když tvrdil, že byl ve Skotsku? Ale proč by to dělal? Nakonec, to vůbec není důležité. Nejvíc ji trápilo, že pokud lhal, i když to byla zcela bezvýznamná maličkost, možná lhal, i když šlo o hodně důležitější věci. Laura si už vůbec nebyla jistá, zda rozezná, kdy Daniel mluví pravdu. Věřila mu, když řekl, že byl ve Skotsku…

Panebože, tolik nezodpovězených otázek. Mluvil pravdu o boji mezi ním a Amelií? Není až moc laskavý, když Amelii dovolí vystupovat autoritativně, i když s tím vnitřně nesouhlasí? A je to opravdu jen boj

o moc? A nemá to něco společného s vraždou Petra Kilbourna?

Jakou úlohu v tom hraje ona sama? Má Daniel pravdu, když tvrdí, že Amelie ji přijala do domu, protože doufala, že Daniel se bude víc věnovat Lauře než rodinným záležitostem? Ale proč je potom tak rezervovaný?

Přijď dnes v nocí ke mně. Prosím.

Nepochybovala, že po ní touží. Tvářil se neproniknutelně jako obyčejně, ale v jeho pohledu dnes postřehla, že ho zaujala. Jednou se jí dokonce zdálo, že čte jeho myšlenky. Vybavilo se jí jejich setkání na půdě a nějak vytušila, že na to myslel. Musela vynaložit všechny sily, aby nepromluvila a v přítomnosti rodiny předstírala nezúčastněnost.

Laura však nevěděla, zda ho přitahuje pouze fyzicky, jestli mu jde jenom o sex. Láska… Řekl, že se milovali. Ale domnívala se, že mluvil o sexu bez emocí, takže to vlastně nic neznamenalo. Kdyby měl jejich vztah pojmenovat, určitě by prohlásil, že jsou milenci, ale nic víc. Na to by neměla zapomínat.

Přijď ke mně.

V uších jí zněl jeho hluboký, drsný hlas, z něhož vyvěrala silná touha, jakou pociťovala i ona. Přece nemohl předstírat, jestli cítil stejnou spalující vášeň jako ona, jestli toužil být s ní za každou cenu a vše riskovat.

Přijď ke mně.

Laura se odvrátila od okna a začala se neklidně procházet po pokoji. Pohled na hodiny na krbu jí prozradil, že je krátce před jedenáctou. Ještě je příliš brzy. Snažila se nějak zabít čas, a tak se znovu

osprchovala. To zabralo deset minut a dalších dvacet minut si sušila a kartáčovala dlouhé, husté vlasy.

Natřela se pleťovým mlékem, oblékla si svou nejhezčí smaragdově zelenou hedvábnou noční košili a téměř průsvitný župan. Konečně si přiznala, že k němu půjde. Když se už definitivně rozhodla, zbývalo než čekat. Sedla si na pohovku a poslouchala svištění větru přinášejícího bouřku. Za dveřmi čas od času uslyšela tlumené kroky. Byl pátek večer a dalo se předpokládat, že většina obyvatel domu se uchýlí do svých pokojů až kolem půlnoci.

Amelie vždy odcházela do svého pokoje o půlnoci, dumala Laura. Spala málo, ale často psala dopisy, nebo četla knihu, a měla ráda noční samotu. Alespoň to tvrdila.

Před půlnocí se rozpoutala bouřka. Hromy burácely, oblohu ozařovaly blesky a lilo jako z konve. Chvíli ještě počkala, trpělivě si připomínala, že by ji přivedlo do strašných rozpaků, kdyby někoho potkala na chodbě oblečená jenom v županu. Ve čtvrt na jednu však už nevydržela a vyklouzla na tichou chodbu.

U schodiště byla lampa osvětlující chodbu v poschodí, ale cestou do západního křídla Laura objevila další dvě svítilny, menší a vydávající matnější světlo. Se zatajeným dechem upřela soustředěný pohled na Danielovy dveře na konci chodby a snažila se kráčet co nejtišeji.

Byla už téměř u jeho dveří, když se najednou otevřely. Možná ji uslyšel, nebo vycítil, že přichází, protože vůbec nebyl překvapený. Letmo si ji prohlédl a jeho pohled se zastavil na jejím obličeji. Ustoupil o krok, aby mohla vejít, a zavřel za ní dveře.

Laura sotva zaregistrovala lesklý mahagonový nábytek, jedinou rozsvícenou lampu stojící na stolku u postele a oheň plápolající v krbu. Vnímala jen Daniela. Rukávy na rozepnuté bílé košili měl ohrnuté a lesklé černé vlasy trochu rozcuchané, jako by si je často prohrabával prsty.

„Nemůžu zůstat celou noc," zašeptala zastřeně. Vztáhl k ní ruce a objal ji. „Tak aspoň využijme čas, který máme." Přivinul si ji k sobě silněji.

Laura ho objala kolem krku. „Věděl jsi, že přijdu, že?"

„Doufal jsem." Přejel jí rty po tváři a náruživě ji políbil.

Laura zapomněla na všechny pochybnosti a znepokojivé úvahy. Nechtěla přemýšlet. Přitiskla se k němu, roztouženě mu opětovala polibky a celé tělo se jí rozhořelo.

Cítila, že ji zvedl a odnesl na postel, ale neotevřela oči. Nepřestával ji nenasytně líbat a ona si mlhavě uvědomovala, že mu ochotně pomáhá zbavit se županu a noční košile a dychtivě mu rozepíná košili, pásek a kalhoty. Když jí rty přejel po krku, mimoděk zašeptala jeho jméno.

Když se ústy přisál na její bradavku, zabořila prsty do jeho silných svalů na zádech a slastně vzdychla. Zmocnila se jí tak silná touha, až ji to polekalo. Když zvedl hlavu a přestal ji laskat, připadalo jí to téměř nesnesitelné.

„Podívej se na mne," vyzval ji drsně.

Laura se přinutila otevřít oči. Lampa na nočním stolku zalévala v polovinu jeho obličeje zlatavým světlem, zatímco druhá polovina zůstala ve stínu. Pohled na něj působil hypnoticky. Byl pro ni záhadou,

kterou se zoufale snažila pochopit – napůl známý, napůl neznámý, neodolatelně přitažlivý, a přitom nutící k opatrnosti. „Danieli," zašeptala, jako by odpověděla na nevyslovenou otázku.

Vklouzl rukou pod její záda, nadzvedl ji a začal jí něžně laskat prsa. Laura se zaklonila, když se jí znovu dotýkal, a ulehčeně si vzdychla. Potom posunul ruku níž, hladil jí břicho, a posunul se ještě níž. Roztáhla nohy a instinktivně pohybovala boky v souzvuku s jeho rytmickými dotyky. Nevnímala nic kromě slastného napětí, které v ní mučivě narůstalo.

Daniel vyčkal, dokud ho žádostivě neobjala kolem ramen, a potom vklouzl mezi její stehna. Cítila, když do ní vnikl a zaplnil tu trýznivou prázdnotu. Musela se kousnout do rtů, aby nevykřikla rozkoší.

„Neměj strach, miláčku. Tohle je starý dům se silnými zdmi," zašeptal ochraptěle.

Slastné napětí v ní ustavičně vzrůstalo, dech se jí zrychlil, a najednou přišlo náhlé, ohromující uvolnění, a její tělo zaplavily chvějivé vlny slasti.

Daniel dosáhl vyvrcholeni spolu s ní, a když zasténal v jejím náručí, prsty mu nevědomky začala hladit záda. Těšil ji dotek jeho těla spočívajícího na ní, jeho horký dech na jejím krku a zbožňovala jeho laskající rty. Když nakonec zvedl hlavu, lekla se, že zahlédne, jak je blažená.

Usmíval se, obličej měl uvolněný a oči mu ztmavly. „Chtěl bych zůstat ve tvém objetí," zašeptal. „Ale jestli jsem příliš těžký…"

„Nejsi." Hladil její vlasy, jejich těla byla ještě spojena a Laura spokojeností téměř hlasitě zapředla. Mlhavě si uvědomila, že bouřka ještě pořád zuří.

„Možná bych tě měl zdržet na celou noc.“ Něžně ji políbil.

„Víš, že nemůžu zůstat.“

Znovu ji políbil a Laura cítila, že jeho touha se znovu probouzí. „Ještě nám zbývá několik hodin,“ zašeptal a rty jí přejel po krku.

Laura mu chtěla připomenout, že ráno ho čeká práce, že musí působit svěže, jako by si dopřáli osm hodin spánku. Pokud nebudou vypadat odpočatí, Amelie je bude určitě podezřívat. Nepřestával ji však laskat, a tak si pomyslela, že nemá smysl pokračovat v jakémkoliv rozhovoru.

Laura se probudila kolem půl čtvrté a zjistila, že se rozpoutala další bouřka. Nadzvedla se, podepřela loktem a dlouho hleděla na Daniela. Uvolněný vypadal mladší a jeho drsný obličej působil něžněji. Všimla si, že má velmi dlouhé řasy. Dosud si toho nevšimla, protože lemovaly ty uhrančivě světle modré a neproniknutelné oči.

Ležel na zádech a na jeho plochém břiše spočívaly jejich ruce s pevně propletenými prsty. Uvažovala, kdo z nich svíral ruku toho druhého ještě i ve spánku, a stísněně si uvědomila, že to byla ona. Důkazem bylo i to, že se jí docela lehce podařilo svou ruku odtáhnout.

Přilnula jsem k němu. Musím s tím přestat.

Zatím neměla chuť vrátit se do svého pokoje, ale nechtěla ho probudit. Zmocnil se jí však neklid a nedokázala tiše ležet. Usoudila, že po jeho boku bude rozjímat o tom, proč leží v jeho posteli, a zbytečně se trápit.

Vyklouzla z jeho objetí bez toho, aby ho probudila, a klekla si vedle postele mezi roztroušené kusy oblečení. Danielovy boty a své pantoflíčky odsunula stranou a jeho kalhoty položila na křeslo u postele. Zvedla svou noční košili a župan, chvíli se na ně zamyšleně dívala, ale nakonec je přehodila přes opěradlo křesla a oblékla si jeho bílou košili.

V knihách a ve filmech si ženy vždy obléknou mužovu košili. Kdoví proč. Laura nikdy neměla stálého milence, a tak s takovými věcmi neměla žádné zkušenosti. Nepřítomně si otřela bradu o límec jeho košile a zaujala ji její vůně. *Konečně tomu rozumím.* Dost dlouho zůstala klečet a s napůl přivřenýma očima vdechovala Danielovu vůni, dokud ji neprobralo dunivé hřmění.

Vstala a začala si prohlížet jeho ložnici. Těžký mahagonový nábytek, tmavé koberce, čalouněné vínové křeslo, pohovka u krbu. Závěsy a přehoz na postel byly tmavě zelené, na zdech byly nenápadné pruhované tapety a kromě polic s knihami u krbu se sotva našlo něco, co by prozrazovalo něco o Danielově povaze. Prostudovala si tituly knih, mezi nimiž našla známé romány, ale hlavně odborné knihy týkající se financí. Na polici stály i dvě sošky, které pravděpodobně pocházely z Hongkongu nebo z některé orientální země.

Prohlédla si i vkusné malby na zdech, ale moc ji nezaujaly, dokud neuviděla portrét, co visel u okna. John Kilbourne, Danielův otec. Určitě to byl on, protože vypadal jako Daniel ve starším vydání.

Zvláštní. Daniel se podobá otci, ale Madeline tvrdí, že Peter byl to jediné, co jí zůstalo z Johna. Ale možná

Daniel zdědil jen otcův vzhled, zatímco Peter zdědil jeho povahu.

Laura přistoupila k oknu s vyhlídkou na zadní nádvoří. Danielův pokoj byl na konci západního křídla, takže měl okna na třech stranách domu, ale nejlepší vyhlídku nabízelo právě toto okno.

Vyhlédla do zahrady a překvapilo ji, že je odtud vidět bludiště. Lampy pořád svítily, ale výhled zamlžoval hustý déšť, který občas proťal jasný blesk. Celá scéna působila dost děsivě, a když zazářil další blesk, zpozorněla, i když si neuměla vysvětlit proč…

„Lauro?“

Obrátila se k posteli a zatajila dech. Daniel si z nahoty očividně nic nedělal a vykročil k ní s půvabem silné šelmy. Takhle by se měl muž přiblížit k ženě – nahý, v záři plamenů z krbu, pomyslela si omámeně. Bylo v tom něco dojímavého a zároveň živočišného, ba až dusivého.

„Myslel jsem, žes už odešla,“ poznamenal. Objal ji kolem pasu a přitáhl k sobě.

„Měla bych jít. Jsou čtyři hodiny.“ Měla zvláštní pocit, že užuž pochopí něco velmi důležitého, ale vzápětí ji to uniklo.

„Zůstaň ještě chvíli. Prosím tě,“ zašeptal zastřeně.

Objala ho kolem krku. „Zůstanu.“

Vůbec ji nepřekvapilo, že se opět ocitli v posteli. Když se za dost dlouhou chvíli podívala na hodiny, zjistila, že je téměř pět hodin. Ani to ji kdovíjak nepřekvapilo. Bouřka se konečně utišila a v ložnici bylo velmi ticho.

„Je strašně pozdě,“ připomněla mu. „Za několik hodin musíš jet do města, že?“

„Kolem desáté.“

Laura přikývla, chtěla něco říct, ale rozmyslela si to. Nechtěla narušit klidnou atmosféru, ale zároveň netušila, kdy opět nastane vhodná chvíle k tomu, aby se přinutila otevřeně se zeptat na některé věci.

„Co je s tebou, Lauro?“

„Nic. Totiž…“ Zakroutila hlavou a potom vyhrkla: „Lhal jsi, když si tvrdil, žes byl ve Skotsku?“

„Ne,“ odvětil klidně. „Kdo ti řekl, že jsem tam nebyl?“

„Ptala jsem se Josie,“ rozpačitě se přiznala. „Říkala, žes tam nebyl.“

„Byl jsem tam předtím, než se sem Josie nastěhovala.“ Pohladil ji po tváři. „Proč mi nedůvěřuješ?“

„Ráda bych, jenže… ne vždy jsi mi řekl pravdu.“

„Co jsem ti zamlčel?“ V jeho otázce znělo upřímné podivení, ale oči mu ztmavly a znovu byly neproniknutelné.

Znervóznilo ji to. Tou otázkou ji jednoznačně odbyl, jako by se chtěl před něčím uchránit. I ona proto začala být ostražitá. I když byla zklamaná, zeptala se na to, co ji přivedlo do tohoto domu. „Neřekl jsi mi například pravdu o tom zrcadle.“

Povzdechl si. „O zrcadle ani nemůžu nic říct. Podle mě vůbec nesouvisí s Petrovou smrtí, a pokud vím, byl to jen další bezcenný předmět zapomenutý na půdě. Jsem mu vděčný za to, že tě sem přivedl, ale jinak mě tvé zrcadlo vůbec nezajímá. To je celá pravda.“

Moc toužila uvěřit mu. Byla však přesvědčená, že mluví zdánlivě upřímně, ale určitě ví o zrcadle víc, než tvrdí. Proč lže?

„V pořádku,“ řekla smířlivě. Nechtěla ho otevřeně nazvat lhářem.

„Ne, není to v pořádku.“ Hlas mu zdrsněl. „Unikáš mi Lauro.“

Jen proto, protože tys unikl mně. Přirozeně, neřekla to nahlas, nechtěla přiznat, že ji to zranilo. „Nevím, co ode mě vlastně chceš,“ namítla. „Jestli ti jde jenom o sex, pověz mi to. Musím znát pravidla, jinak se nemůžu zapojit do hry.“

Obličej mu ztuhl a silněji sevřel ruku, kterou ji objímal kolem krku. Byla to jen okamžitá reakce, ale Lauru načisto ohromila. Nebála se, spíš pocítila respekt, a zdálo se jí, že ho najednou lépe chápe. Tento muž byl schopný jednat násilně, byla to vrozená součást jeho povahy, ovládaná pouze díky pravidlům a zákonům, kterým byl ochotný podřídit se. Zároveň věděla, že vůči ní se nikdy násilí nedopustí.

„Tohle není hra,“ odpověděl, teď už zase úplně klidný. „Určitě si to uvědomuješ, Lauro.“

Cítila to, ale i tak vyhrkla: „Možná to nazýváš jinak. Nežádám od tebe sliby, k jakým se člověk zavazuje v posteli. Ale žádám otevřenost. Pokud na nějakou otázku nechceš odpovědět, raději mi to řekni přímo, ale nelži.“

Dost dlouhou chvíli se na ni upřeně díval a něžně ji hladil po krku. Nakonec vzdychl. „A co jestli o některých věcech teď nechci mluvit? V takovém případě si budeš ode mě udržovat odstup a neodhodláš mi důvěřovat? Na tohle mi pravdivě odpověz, Lauro.“

„Nevím. Ale raději si vyslechnu pravdu než lež, i kdyby bylo pravdou jenom to, že o některých věcech nechceš mluvit.“

„Možná se uklidníš, když ti povím, že nechci, aby ses o některých záležitostech dozvěděla právě *teď*. Až se tahle napjatá situace stane minulosti, až vypátrají

Petrova vraha a můj souboj s Amelií skončí, nebudu se vyhýbat žádným otázkám. Slibuji ti to.“

Lauře připadala jeho odpověď stejně sužující jako vše, co si doposud řekli. Raději se měla trápit otázkou, zda Daniel mluví pravdu, než si vyslechnout, že si přeje, aby o některých věcech zatím nic nevěděla.

„Lauro, uvědomuji si, že o takovou odpověď jsi nestála. Jenže to je pravda, kterou jsi chtěla slyšet. Víc ti teď nemůžu nabídnout.“

Vymanila se z jeho objetí, sedla si, ruce položila na kolena a nepřítomně se zadívala do ohně. „Kéž bych věděla, co to znamená,“ zabručela. Sedl si a políbil ji na rameno.

„Nejde o to, že bych ti nedůvěřoval,“ ubezpečoval ji.

„Ale vypadá to tak.“

„Ne. Věřím ti. Jenže teď musím mít situaci pevně v rukou. Prosím tě jen o to, abys mi důvěřovala a byla ještě chvíli trpělivá.“

„Žádáš hodně.“

„Vím. Je to příliš?“

„Jednu věc prostě musím vědět. Trápí mě to od té doby, co jsem vkročila do tohoto domu. Využíval jsi mě nějakým způsobem v boji proti Amelii?“

„Ne,“ odvětil bez zaváhání.

Nejistě se na něj podívala. „Měla jsem dojem, že mě oba dva využíváte jako pěšce v šachové partii.“

„Amelie tě využívá. Nejsem si jistý, ale možná jí jde jen o to, abys oslabila mou obezřetnost. Ale já jsem tě nikdy nevyužíval. Přísahám. Snažil jsem se dosáhnout jedině toho, abys zde zůstala. Připustil jsem, aby s tebou Amelie manipulovala, i když jsem tomu

mohl zabránit, ale jenom proto, abys neodešla. Chtěl jsem, abys tady byla.“

„Když jsi za mnou šel na půdu, nebyla to součást chladnokrevně promyšleného plánu?“

Daniel se smutně usmál. „Jakého plánu? Tak moc jsem po tobě toužil, že jsem nemohl ani jasně uvažovat, natož ještě zosnovat nějaký plán. Kromě toho se vůči tobě nechovám chladnokrevně. Když jde o tebe, krev v žilách mi přímo vře a vnímám jenom své city.“

Laura se znovu zadívala do ohně a zamyslela se. Žádal od ní, aby mu důvěřovala, a přitom přiznal, že má před ní tajnosti. Nevěděla, zda je toho schopná. *Cítila,* že mu může důvěřovat, ale sužovaly ji pochybnosti…

„Lauro?“

Mimoděk přikývla. „V pořádku. Jak si řekl, chtěla jsem slyšet pravdu, proto se domnívám, že nežádáš příliš moc. Ale teď se už musím vrátit do svého pokoje.“ Rychle vyklouzla z postele. Musela ji obejít, aby se dostala ke svým věcem, a věděla, že ji upřeně pozoruje, ale vůbec jí to nevadilo. Oblékla si noční košili a župan a obula pantoflíčky.

Daniel se najednou předklonil a chytil ji za zápěstí. „Podívej se na mě,“ vyzval ji.

Obličej měl téměř zamračený, ale když ji k sobě přitáhl a políbil, rty měl tak něžné a vábivé, až se jí podlomila kolena a musela si sednout. Když se jí konečně podařilo odtáhnout se od něj, zjistila, že oči mu planou a na rtech má smyslný úsměv. „Možná o některých věcech pochybuješ,“ podotkl, „ale nikdy nepochybuj o našem vztahu. Jeho opravdovost nemůže nic změnit, Lauro.“

„Vím,“ přisvědčila. *Ale jaký je to vztah, Danieli? Jak bys ho nazval?*

Zdálo se, že chce ještě něco dodat, ale nakonec ji pustil zápěstí, lehl si a upřel na ni znepokojený pohled. „Už jdi. Jestli tě teď nepustím, zůstaneme tady až do oběda.“

Nejraději by k němu vlezla do postele, ale přinutila se vstát a vykročila ke dveřím. Ještě jednou se ohlédla, ale potom potichu vyšla z jeho ložnice.

Bouřka ustala a dům byl děsivě tichý. Po špičkách spěchala dlouhou chodbou a měla zvláštní pocit, že ji někdo pronásleduje. Když za sebou konečně zavřela dveře svého pokoje, cítila, že srdce jí prudce, polekaně bije.

Snad nemám výčitky svědomí? Byla to skličující otázka a Laura se rozhodla, že se nepokusí odpovědět si na ni. Koneckonců odpověď znala.

Na spánek jí zbylo jenom několik málo hodin. Pomyslela si, že snad se ani nevyplatí lehnout si do postele, ale byla unavená a uvědomovala si, že i krátký spánek jí trochu pomůže. Vydala se do ložnice, ale něco upoutalo její pozornost. Vrátila se do obýváku a zkoumavě se rozhlížela.

Zdálo se, že vše je na svém místě, v tom však zahlédla jakýsi záblesk. Pomalu vykročila ke konferenčnímu stolku. Skicář zůstal, jak ho nechala, ale zrcadlo bylo otočené lícní stranou nahoru.

Někdo byl v jejím pokoji.

12

Advokátní kancelář Kennard, Montgomery a Kilbourne se nacházela ve dvou patrech administrativní budovy v centru Atlanty a v sobotu dopoledne v ni panovalo úplné ticho. Daniel kráčel po tlustém koberci k Alexově rohové kanceláři v desátém patře a vůbec ho nepřekvapilo, že nikoho nepotkal. Přes týden zde bývalo rušno, ale firma měla jenom jednoho klienta, a tak se zřídkakdy pracovalo přesčas.

Daniela nepřekvapilo ani to, že Alex má džíny a sportovní košili, i když v pracovní dny se podřizoval běžným zvyklostem a nosil oblek. Pestré kravaty, které měl v oblibě, však výmluvně naznačovaly, že má daleko k tradiční právnické rezervovanosti. Dokonce i v jinak elegantní kanceláři měl na polici u právnických knih sošku tasmánského ďábla v životní velikosti a na jeho psacím stole stála stříbrná číše, oznamující, že v roce 1987 se na střední škole stal šampiónem v líbání.

Pracoval na počítači, a když uviděl svého hosta, poznamenal: „Počkej chvilku.“

„Nemám do toho strkat nos?“ zeptal se Daniel.

Alex si odfrkl. „O to vůbec nejde. Jen se to netýká toho, o čem si dneska chceme promluvit. Musím to dokončit, protože za dva týdny s tím jdeme k soudu. Hned to bude.“

Daniel přistoupil k oknu s vyhlídkou na centrum Atlanty. Panoráma ho však nezajímalo, hleděl jen tak do prázdna. Když bylo třeba, obešel se i bez spánku, ale měl za sebou náročnou noc, trápil se pro Lauru, a tak byl dost podrážděný. Nevydržel by klidně sedět a

čekat, dokud Alex nedokončí svou práci, a vyhlídka na Atlantu, kterou znal zpaměti, ho vůbec nezajímala.

Strčil si ruce do kapes černého koženého saka a doufal, že ta čertovská záležitost se konečně nějak vyřeší. Docházela mu trpělivost a měl nepříjemný pocit, že mu už nezbývá moc času. Možná ho znepokojovala nevyřešená vražda nebo Ameliina náhlá, nezvyklá mírumilovnost. To se jí vůbec nepodobalo, a proto si začal dávat velký pozor.

V téhle chvíli je doma s Laurou a kdoví, co jí povídá. Určitěji krmí sladkými, ale jedovatými řečmi. Nebyla to příjemná představa, hlavně proto, že Laura o něm ještě pořád pochybovala.

„O dvě patra výš je tělocvična s boxerským pytlem," poznamenal Alex. „Rukám to jen pro případ, že bys to náhodou potřeboval."

„Bohužel, ten, kterému bych nejraději nafackoval, je po smrti," suše podotkl Daniel. Obrátil se k Alexovi, ale zůstal stát u okna. „Nejhorší na Petrovi je, že se nechal zavraždit dřív, než jsem z něho stihl vymlátit duši."

„Ne, to není to nejhorší."

„Proboha! Cos zjistil?"

„Konečně jsem vypátral jeho bankovní schránku."

„Proč ti to trvalo tak dlouho?"

„Schránka není v Atlantě, objevil jsem ji v Macone. Včera jsem tam zajel a můžu ti říct, že to nebyl příjemný výlet. Viceprezident banky vůbec nebyl nadšený, ani mě ke schránce nechtěl pustit. Naštěstí jsem si přinesl písemné zplnomocnění od firmy a Petrovu závěť, ve které mě jmenoval vykonavatelem své vůle. Mimochodem, proč jmenoval právě mě?"

„Dozvěděl jsem se o tom, až když mi Preston řekl, že Peter zanechal závěť. Vybral si tě zřejmě proto, že nechtěl mě.“

„Myslím, že to udělal, jen aby mě napálil. Určitě věděl, že poslední věc, po níž toužím, je hrabat se ve špíně, kterou za sebou nechal.“

„Podle mě se Peter spíš domníval, že nezemře nikdy, natož ještě před třicítkou. Řekneš mi už konečně, cos našel v té schránce?“

Alex vyjmul ze zásuvky velkou obálku. „Podívej se na to.“ Otevřel obálku a vysypal její obsah na stůl.

Daniel popošel k psacímu stolu. Před Alexem ležely dva svazky bankovek, klíček od bankovní bezpečnostní schránky a pistole. Zvedl pistoli, podíval se do zásobníku a zjistil, že je plný. Opatrně ji položil zpátky a zeptal se: „Kolik?“

„Sto tisíc,“ odvětil Alex. „Nevíš, jak Peter mohl přijít k tolika penězům, když měl věčně hluboko do kapsy?“

„Ne.“

„Podle mě by neměl nervy na loupežné přepadení s pistolí.“

„Ani mně se to nezdá pravděpodobné. Vždy chtěl získat vše velmi rychle a bez rizika. Loupežné přepadení se sotva hodí k jeho stylu. Je ta pistole registrovaná?“

„Ne. Výrobní číslo je odstraněné, takže neumím vypátrat její původ. Bůhví, jak se k ní dostal.“

Daniel přikývl. „A ten klíček?“

„Další bankovní schránka,“ mrzutě vysvětloval Alex. „A jak vidíš, na visačce je jenom číslo dvě. Mám dojem, že budu muset kvůli Petrovým skrýším proslídit celou Georgii.“

„Kdy si pronajal schránku v Macone?“

„Před půlrokem. Podle bankovních záznamů se tam však už neukázal.“

„Nedá se zjistit, odkud jsou ty peníze?“

Alex zakroutil hlavou. „Jsou to staré, použité bankovky. Požádal jsem o pomoc i svého přítele z policie, ale tvrdí, že ani oni o nich nic nevědí.“

„Co si o tom všem myslíš?“ zeptal se Daniel.

„Peter určitě plánoval nějakou všivárnu. Ale nemám zdání, jak se dostal k těm penězům. Hrál sice hazardní hry a možná si nadělal nepřátele v kasinech, ale proč by zabíjeli slepici, co snáší zlatá vejce? Na co by jim byl mrtvý? Jen Peter sám mohl splatit svoje dluhy. Majitelé kasin dobře vědí, že by dluhy nemohli vymáhat z dědictví.“

„Souhlasím,“ přisvědčil Daniel. „Jenže zatím nevíme, kolik dlužil a komu…“

„Ocitli jsme se ve slepé uličce. Ale můžeš si být jist, že se nechoval čestně ani v jiných záležitostech.“

„Nečestnost je jedna věc, ale on má na svědomí i ztracenou dokumentaci k našim výrobním postupům. A to je průmyslová špionáž.“

„Možná ji najdeme,“ dělal si naděje Alex.

„A co jestli ji už prodal?“ nadhodil Daniel.

„Neoznámil jsi ztrátu?“

„To přece nemůžu udělat. Kdyby se to dostalo na veřejnost, s firmou Kilbourne Data je konec, a to ani nemluvím o rodinné a mé vlastní pověsti. Zatím nemáme jistotu a takové neblahé pověsti by nás zničily. Ztratili bychom důvěru obchodních partnerů. Ale když se dokumentace objeví kdesi na Středním východě, bude to jasný případ špionáže.“

„A vše zůstalo na krku tobě.“

Daniel si nervózně poposedl v křesle. „Peter byl lump, ale nemůžu uvěřit, že by nás takhle podvedl.“

Alex pokrčil rameny. „Petrovi to možná vůbec nepřipadalo jako podraz. Nelíbilo se mu, že všechnu moc máš v rukou ty, apanáž mu nestačila na vysoké sázky v pokeru, na výlety do Las Vegas a na zahraniční sporťáky. Těžko snášel, že všichni příbuzní vědí, že v rodinné firmě nemá žádné právomoce. Možná se prvně v životě rozhodl riskovat. Všechno vsadil na jednu kartu. Kdyby vyhrál, mohl si do konce života pohodlně hovět na nějaké tropické pláži. Kdyby prohrál, zůstala by mu tato hotovost. Pistoli chtěl podle mě použít v nějaké akci, nebo ji potřeboval pro případ, že by musel rychle zmizet.“

„Tobě se zdá pravděpodobnější ta druhá možnost, že?“

„Je logičtější, pokud bereme v úvahu Petrovu povahu. Kdyby se dostal do horké kaše, zdrhnul by jako zajíc.“

„A co ta druhá bankovní schránka? Myslíš, že i tam má peníze?“

„Možná. I hazardní hráči mívají tu a tam štěstí. Nebo…“

„Nebo co?“

Alex vzdychl a vložil peníze i pistoli zpátky do obálky. „Sakra, víš přece, že jde o tu magnetofonovou pásku, co jsem našel v Petrově pokoji. Existuje pouze jeden důvod, kvůli kterému by si takový člověk jako Peter nahrával postelové rozhovory s manželkou jednoho z nejvýznačnějších politiků v Georgii. Určitě nemínil nechat tu pásku na památku svému potomstvu.“

„Ale to není jisté,“ namítl Daniel.

„Není. Jenže Whitney Fremontová je už dva měsíce s manželem ve Washingtonu a ani jeden z nás tam určitě nepojede, aby se jí zeptal, jestli ji Peter vydíral. V tu noc, kdy ho zavraždili, byla na diplomatické recepci, takže ona ho zabít nemohla. Jak můžeš ale vědět, že Petrovi nedala ty peníze paní Fremontová, aby mlčel?“

„Ale páska byla u něj,“ namítl Daniel.

„Možná je to jenom kopie, ale možné je i to, že ji nenapadlo vymáhat od něj nahrávku, a tak mu zůstal originál. Možná jí namluvil, že ji zničil. V každém případě měl něco, za co by mu ta dáma ochotně zaplatila hromadu peněz, jen aby držel jazyk za zuby. Vydírání určitě považoval za lehký způsob, jak přijít k penězům. Paní Fremontová navíc nemusela být jeho jedinou obětí.“

„Pýcha rodiny Kilbournů,“ zakabonil se Daniel. „Smilník, hazardní hráč, zloděj a vyděrač. Je to zázrak, že ho nezabili už dřív.“

„Otázkou však zůstává, co všechno policie vypátrá, dokud nenajde vraha.“

„Nejvíc mě zajímá,“ zamyšleně podotkl Daniel, „do jaké míry je do toho zapletená Amelie.“

„Tentokrát se na to budu moci podívat, moje milá?“ zeptala se Amelie.

Laura se podívala přes plátno na starou paní sedící v proutěném křesle s vysokým opěradlem. „Vydržte ještě chvilku, prosím. Poprvé to zkouším s olejovými barvami a zatím vůbec nevím, jak to dopadne.“

„Lauro, řekla jsem vám přece, že chápu, jaký je rozdíl mezi předběžným náčrtem a konečnou podobou díla. Slibuji, že vás nebudu přísně posuzovat.“

„Tak dobře. Ale vyčkejte aspoň do konce dnešního pózování. Ráda bych udělala co nejvíc.“

Amelie se usmála. „Jistěže.“

Na obraze se zatím rýsovala jen Ameliina postava oděná v černém a hrubé obrysy jejího obličeje. Když se Laura pustila do malování jejích černých očí, z jakéhosi nevysvětlitelného důvodu pocítila stísněnost.

„Dnes jste trochu roztržitá, má milá. A vypadáte unaveně.“

„Za bouřky jsem vždy strašně neklidná. Nemohla jsem usnout.“

„Zdá se, že některé vlastnosti máme společné. Bouřky mě znervózňují. Obyčejně to skončí tak, že se celou noc procházím po domě.“

Laura se na ni podívala. *Do háje, jak jen namaluji ty zdánlivě dobromyslné oči? Vy jste tou záhadnou osobou, co byla v mém pokoji, Amelie? Proč si se mnou hrajete jako kočka s myší? Líbí se vám zahrávat si s lidmi?* Laura se jen taktak ovládla. „Měla jste na mě zaklepat. Mohly jsme si zahrát karty, nebo pracovat na skicách.“

„Možná příště.“

Laura se znovu pustila do malování a doufala, že se tváří stejně nevinně jako Amelie, ale pochybovala o tom. Opravdu byla unavená a za jasného denního světla měla dojem, že včerejší události byly pouze snem. Nemohla uvěřit, že šla k Danielovi a že se vášnivě milovali. A jak mohla říct, že jí nevadí, když jí zatím neprozradí celou pravdu? Ráno se s ním nesetkala a zřejmě se nevrátí ani k obědu.

„Lauro?“

„Ano?“

„Musím zkontrolovat přípravu oběda. Omluvte mě, prosím.“ Lauru překvapilo, že už uplynulo tolik času. Větším překvapením však bylo, že téměř nevědomky dokončila Ameliin obličej. Její myšlenky se toulaly úplně jinde. „Zajisté,“ přisvědčila, zahleděná na obraz.

Amelie se zasmála, ale nic neřekla, jenom vstala a vydala se do kuchyně. Laura odstoupila od obrazu a nepřítomně začala čistit štětce.

„Jéje! Tak to se povedlo! Je to výborné.“

Laura se nelekla jen díky tomu, že uslyšela za sebou klapot Anniných kozaček. „Děkuji, ale ještě mě čeká hodně práce.“

Anne si nervózně strčila ruce do kapes na dlouhé sukni a upřeně se zadívala na portrét. Lauře se však zdálo, že ho vůbec nevnímá, protože začala mluvit o něčem docela jiném.

„Asi si o mně myslíte hrozné věci.“

Anne se od včera snažila postupně udobřit se všemi členy rodiny, dokonce neobešla ani hosta.

„Podle mě byl Peter velmi šarmantní a jistě bylo těžké odolat mu.“

Anne zrudla a zamračila se na Lauru, potom si však uvědomila, že si přišla pro odpuštění. „To ano. Přesně věděl, co mi má namluvit, abych zapomněla, že…“

Laura nečekala, až Anne najde vhodná slova, a raději změnila téma. „Řekla jste, že Petra zabili kvůli způsobu, jakým se spravuje rodinný majetek. Jak jste to myslela?“

Anne se zachmuřila. „Daniel i Amelie jsou bezohlední. Za každou cenu musí vyhrávat. V

obchodech si Kilbournovi odjakživa počínali takovým způsobem.“

„Takže i Peter se snažil dosáhnout úspěchu?“

„Z rodinné firmy ho vytlačil Daniel. Zacházel s ním jako s bezvýznamným hlupákem. A Amelie si z něj udělala poslíčka a sluhu. Nedokázal se s tím smířit. I on byl přece Kilbourne.“

„Mluvila jste o nějakých plánech.“

Anne vytáhla ruce z kapes a začala si nepřítomně třít ramena, jako by jí byla zima. „Měl velké plány. Jen co by byl získal ty peníze, všichni by konečně pochopili, že není žádný hlupák.“

„Jaké peníze?“

„Nevím to přesně. Nějaký přítel mu půjčil a Peter ty peníze investoval. Nejdřív sice musel zase něco vyřídit pro Amelii, ale potom to chtěl rozběhnout.“

„Co mínil udělat s těmi penězi?“

„Chtěl si založit vlastní podnik, který by konkuroval rodinné firmě.“ Anne bojovně vystrčila bradu.

„Měl už vše pohromadě – lidi, konstruktéry, odborníky na počítače. Byl přesvědčený, že rodinu připraví aspoň o několik státních zakázek. Mohl například nabídnout nižší ceny, a jen co by se uchytil, jistě by dostal i další smlouvy.“

Laura se v podnikání moc nevyznala, ale Petrovy „plány“ se jí zdály přinejmenším mlhavé. Připadalo jí to spíš jako snění zatrpklého, nepraktického člověka, který chce mermomocí přetrumfnout svého bratra.

„Kdy vám to řekl?“ zeptala se naoko lhostejně. „Snad ne v tu poslední noc?“

„Ne, o dva dny dříve.“

„Opravdu věříte, že ho zabili proto, že chtěl dokázat, že je lepší než Daniel?“

Anne přikývla. „Ano. Peníze si určitě nepůjčil od přítele, ale od některého z těch svých pochybných známých. Domníval se, že o nich nevím, ale víckrát jsem ho s jedním z nich viděla. Určitě si od nich půjčil hromadu peněz, nebo je přemluvil k tomu, aby investovali do jeho podniku. Později se z nějakého důvodu zřejmě nepohodli, a tak ho zabili.“

Laura hned postřehla, že je to dost nelogická úvaha. Pokud Petrovi někdo půjčil, nebo investoval do jeho plánů, proč by ho potom zavraždil? Ale jestli se opravdu stýkal s podsvětím, možná je okruh podezřelých o hodně širší.

„Možná máte pravdu,“ poznamenala.

„Stoprocentně. Petra nemohla zabít žena. To je hloupost. Byl to silák a dokázal by se ubránit.“

Laura se nemínila hádat, a tak nepřipomněla Anne, že Petra napadli zezadu, když seděl na posteli. Hned první rána zasáhla srdce, takže ani neměl příležitost se bránit.

„Anne, ty jsi tady?“ ozvala se Amelie. Jako obyčejně přišla úplně potichu a obě mladé ženy sebou úlekem trhly. „Oběd je hotov.“

Laura odložila štětce a vydala se s Amelií a Anne do jídelny. Madeline, Kerry a Josie už na ně čekaly, a když se usazovaly kolem stolu, Laura měla naléhavý pocit, že se něco změnilo.

Nakonec na to přišla – Josie si poprvé neoblékla tmavé šaty. Měla na sobě krásný světle zelený svetr a bílé kalhoty. Vypadala skvěle a přímo zářila.

„Josie, bílé kalhoty v říjnu?“ divila se Amelie.

„Zima je tady co nevidět,“ přisvědčila Madeline, ale asi jen ze zvyku. Očividně ji to nezajímalo.

„Vypadáte výborně, Josie,“ pochválila ji Laura. Uvědomovala si, že zmařila Ameliin pokus okřiknout Josie, ale bylo jí to jedno.

Josie se na ni vděčně podívala a obrátila se k Amelii. „Myslím, že začnu nosit světlejší barvy, Amelie.“

„Laura má pravdu. Sluší ti to,“ klidně podotkla Kerry.

„A to říká žena, která má na sobě nejošklivější svetr, jaký jsem v životě viděla,“ odsekla Amelie.

Lauru to trochu překvapilo, protože Amelie se většinou chovala ke Kerry přívětivě, i když ji kritizovala. Kerry se jen usmála a rozprostřela si ubrousek na kolena.

Vtom vešla služka s mísou polévky, rozhovor se stočil na obecnější témata a Laura mu přestala věnovat pozornost. Uvažovala o tom, co se dozvěděla od Anne. Petra možná zavraždil někdo z podsvětí, jenže v tom případě by ho pravděpodobně zastřelili a jeho tělo by se nikdy nenašlo.

Je pravda, že peníze často bývají příčinou vraždy. Možná měl u sebe větší sumu a jednoduše ho okradli a zabili. Okolnosti svědčily pro vraždu z vášně, ale důvodem neuváženého jednání mohlo být i to, že lupiči měli naspěch. V té chvíli se jí scéna promítla před očima a zamrazilo ji. Rozhlédla se proto rychle kolem sebe, aby se nepříjemné představy zbavila, a zjistila, že Anne se opět chová stejně nesnesitelně jako předtím. Mrzutě si stěžovala, že jídlo je bez chuti, a dožadovala se, aby se aspoň někdy vařila jídla, která má ráda.

„Pokud chceš pikantnější jídlo, objednej si pizzu,“ netrpělivě ji odbyla Amelie. „Kuchařka se řídí mými pokyny, a na tom se nic nezmění.“

Anne se ironicky zasmála. „Ale pouze do té doby, než kormidlo převezme Daniel, že? Peter mi prozradil všechna rodinná tajemství. Například tu zábavnou pomluvu, že jsi zabila svého manžela. Udělalas to, Amelie? Má Daniel nějaké důkazy? Proto tě drží v šachu? O všem přece rozhoduje on, jen ti *dovolí* předstírat, že moc zůstala v tvých rukou."

„Anne," varovně se ozvala Josie.

„Nepleť se do toho," odsekla Anne. „Mám tě po krk. Neustále podlézáš Amelii i Danielovi. Dokonce i Alexovi, a jemu podlézáš doslova. Je dobrý v posteli, Josie? Líbilo by se Jeremymu, že šukáš s jeho bratrancem?"

Josie zbledla, sklopila oči a neřekla ani slovo.

Laura neměla ponětí, co vyvolalo Anninu zlobu, a litovala, že nedávala pozor, o čem se mluví. Amelie seděla napjatě jako struna, tváře jí hořely a oči jí potemněly. Kerry klidně obědvala dál. Josie se sklopenými očima se prohrabovala v jídle. Jen Madeline a Laura se dívaly na Anne.

„Přestaň, Anne," okřikla ji Madeline. „Dobře víš, že nic z toho není pravda."

Anne zvedla sklenici a posměšně naznačila přípitek. „Na zdraví naší Madeline, která by ani za svět nepřipustila, že v rodině se vyskytly problémy. Kerry, u vás se tomu říká slib mlčenlivosti, že?"

„Ani ne. Pocházíme sice z Itálie, ale už třetí generace naši rodiny žije v Americe," suše poznamenala Kerry.

„I tak si myslím, že o takovýchhle věcech víš své. Naše milá, tichá Kerry. Jakživ neřekne neslušné slovo. Je vdova, i když se nikdy nestala opravdovou

manželkou. Je to pravda, že? Chcete, abych vám prozradila i další tajemství?“

Kerry se na ni podívala. „Zřejmě ses rozhodla, že řekneš cokoliv, co tě napadne.“

„Anne, jestli se neumíš chovat civilizovaně, okamžitě odejdi od stolu,“ rozhořčeně prohlásila Amelie.

„Mám odejít od *Danielova* stolu? Proč bych to dělala? Pokud mě o to nepožádá pán domu…“

„Teď tě o to žádá.“ Do jídelny vešel Daniel a Anne ihned ztichla. „Nevím, co to do tebe vjelo, Anne, ale okamžitě přestaň, jinak toho budeš litovat.“

Anne měla před Danielem očividný respekt, nebo se bála postavit se mu tváří v tvář. Odstrčila židli, hodila ubrousek na stůl a mlčky vyběhla z jídelny.

Rozhostilo se trapné ticho. „Postarám se, aby se to neopakovalo,“ prohlásil Daniel, otočil se na podpatku a odešel. Amelie, Kerry a Madeline ani nedojedly, a hned se vydaly za ním.

Laura se zhluboka nadechla a obrátila se k Josie. „Přiznám se, neposlouchala jsem, o čem je řeč. Co ji tak vyvedlo z míry?“ zeptala se.

„Opravdu nevím,“ odvětila udivená Josie. „Vzpomínám si jen na to, jak Amelie poznamenala, že není důvod měnit v Annině pokoji tapety. To ji zřejmě rozzlobilo.“

„To vše způsobily tapety?“

Josie pokrčila rameny. „Asi, ale možná ji rozzlobilo, že jsme se dozvěděly o jejím tajemství, a chtěla nám to oplatit stejnou mincí.“

„Daniel řekl, že se postará, aby se to už neopakovalo.“

„Podepisuje šeky," odvětila Josie na naznačenou otázku. „Daniel je jediný, kdo je schopný si s ní poradit. Vždy k ní byl dost shovívavý, protože ji litoval. Její matka zahynula za mimořádně tragických okolností. Jenže dnes zašla příliš daleko."

„Bezpochyby," přitakala Laura.

Josie se začervenala. „Anne mě od začátku neměla v lásce. Amelie tvrdí, že mi závidí, ale podle mě je v tom něco jiného. Když se do domu nastěhoval Alex…"

„…projevila o něj zájem."

„Ano. On si toho vůbec nevšiml, jen já jsem to postřehla. A když jsme s Alexem později…"

Laura přikývla. „Anne je typ, který nesnese konkurenci, a odmítnutí snáší ještě hůř. Neměla bych se do toho míchat, ale podle mě si Alex vybral správně."

Josie se usmála. „Děkuji. Tvrdil, že všichni o nás vědí, ale nevěřila jsem mu."

„Tajemství nemají v tomhle domě dlouhý život." Laura bezděky zopakovala Danielova slova.

„Svatá pravda." Josie zavrtěla hlavou a vstala. „Já se asi dám do práce, ovšem, jen jestli nechcete, abych se vám věnovala."

„Děkuji, to opravdu nemusíte. Půjdu se projít do zahrady, dokud se znovu nerozprší."

„Mám vám poradit, jak postupovat v labyrintu?" zeptala se Josie s úsměvem.

Laura chvíli váhala, ale potom přikývla. „Ano, prosím vás. Čert aby to vzal."

„Když přijdete na rozcestí se třemi odbočkami, vždy si vyberte prostřední. Kdyby bylo třeba, vyšlu za vámi pátrací četu. Dokdy mám čekat?"

„Aspoň dvě hodiny."

„Platí. Příjemnou zábavu.“

„Vynasnažím se.“

Laura se však nechystala do bludiště pro zábavu. Chtěla se na chvíli vymanit z dusné atmosféry panující v domě, být sama a moci o lecčems popřemýšlet. Mimo to Daniel byl doma, a kdyby zůstala v jeho vábivé blízkosti, neměla by sílu jasně uvažovat o čemkoli.

Po včerejší bouřce se zahrada třpytila v říjnových slunečních paprscích a vzduch voněl svěžestí. Cestou nikoho nepotkala, i když asi dvacet metrů od vchodu do bludiště zahlédla zahradníka, který usilovně pracoval na záhoně s rododendrony. Ani si jí nevšiml.

Za jasného odpoledne jí labyrint už nepřipadal tak pochmurný, a tak se nemusela neustále dívat nahoru, aby se přesvědčila, že obloha je ještě pořád nad ní. Nechala se vést intuicí a na rozcestích pokaždé dbala na Josiinu radu. Mlhavě si uvědomovala, že bludiště se ji zdá jakési povědomé.

Ani jednou neodbočila nesprávně a za chvíli byla ve středu labyrintu. Tehdy s ohromením zjistila, že se nevědomky řídila vzorem, který dobře znala – byl totiž vyrytý na zadní straně zrcadla.

Vešla do altánku, sedla si na pohovku, ale vůbec nevnímala okolí. Před očima měla obraz zrcadla, zřetelný, jako by to byla fotografie. Ornament na zadní straně jí vždycky připomínal labyrint, ale dosud si vůbec nevšimla zarážející spojitosti. „Jaká jsem jen hloupá,“ zamumlala. „Měla jsem to přímo před nosem.“

Co to ale znamená? Postavili snad bludiště podle ornamentu na zrcadle? Zrcadlo bylo nepochybně starší, pocházelo z roku 1800 a labyrint navrhl David

Kilbourne v padesátých letech tohoto století. Možná David koupil zrcadlo jako dar pro manželku přibližně v té době a potom dal podle něj vysadit bludiště.

Byla by Amelie schopná odklidit dar od milovaného manžela na půdu? *Ano, ovšem, pokud ho skutečně utopila v jejich vlastním bazénu.*

Jestli Amelie zabila svého manžela, určitě se k tomu nepřizná. Vždyť od té doby uplynulo čtyřicet let. Připustila by však, že ví o zrcadle víc, než řekla? Pravděpodobně ne, usoudila Laura. Jenže i kdyby přiznala, že to byl dar od Davida, nic by to vlastně neznamenalo. Kilbournovi byli bohatí a Amelie musela v uplynulých čtyřiceti letech dostat množství darů, takže na jakési mosazné zrcadlo zřejmě úplně zapomněla. Laura si sklíčeně pomyslela, že Dena pravděpodobně vypátrá jenom tolik, že David Kilbourne koupil zrcadlo kdesi na bleším trhu nebo ve starožitnictví. A to bude konec příběhu. Nedozví se nic, co by vysvětlilo, proč ho chtěl Peter o celé čtyři desetiletí později získat zpátky, ani zda to mělo něco společného s jeho vraždou. Nepřijde na to, proč o něm Daniel nechce mluvit, nebo proč ona sama celý život hledala zašlé mosazné zrcadlo, které nakonec našla jednoho sobotního dopoledne v garáži Kilbournových. Ocitla se v slepé uličce.

„Ne. Musí to něco znamenat."

„Co musí něco znamenat?"

Trhla sebou, když před sebou uviděla Daniela. Vůbec si nevšimla, kdy přišel, a když se na něj podívala, nemohla myslet na nic jiného než na jeho přítomnost.

„Co musí něco znamenat?" zopakoval zastřeným hlasem.

„Tohleto bludiště. Odkud vzal David inspiraci, když ho navrhoval?“ zeptala se.

„Půdorys mu nakreslil jakýsi neznámý muž v baru,“ roztržitě vysvětloval Daniel. „Je to zajímavý příběh. Jednou ti ho povím.“

Klekl si, přiložil ruce na její kotníky, začal je posouvat nahoru a vyhrnovat jí dlouhou sukni. Chtěla mu připomenout, že za bílého dne může do altánku někdo vejít, ale nemohla vydat ani hlásek. Sotva mohla dýchat a nedokázala odtrhnout pohled od jeho hořících, třpytivých očí.

„Myslel jsem na tebe celý den. Vzpomínal jsem na včerejší noc.“ Přejel jí rukama po bocích a prsty zastrčil za okraj kalhotek.

Laura se trochu nadzvedla, aby mu je pomohla stáhnout. Hodil je na zem a roztáhl jí stehna. Zaplavila ji vášnivá touha a mimo ni nic jiného nevnímala. Cítila jeho ruce na svých prsou, cítila, jak do ní vniká, jak se její slast stupňuje a nakonec se mění v nádherné vyvrcholení.

Když se vzpamatovala, konečně pochopila pravdu. Už to nemohla déle popírat. Byla do Daniela Kilbourna zamilovaná.

13

Josie uslyšela, jak se přední dveře otevřely a *zavřely*, a upřela pohled na vchod do knihovny. Za chvíli se na prahu objevil Alex.

„Proč pracuješ i v sobotu, sakra?“ vytkl jí mrzutě.

„Vlastně ani nepracuji. Vypisuji jen několik šeků.“

„Promiň, beruško,“ omluvil se. přestal se mračit. „Měl jsem strašný den. A co ty?“

„Šlo to docela dobře, ovšem pokud pominu výstup Anne u oběda, kdy mi položila otázku, zda by se Jeremymu líbilo, že spím s jeho bratrancem.“

Alex si sedl a podíval se na ni se zdviženým obočím. „Předpokládám, že použila méně slušný výraz.“

„Přirozeně. Kromě toho v průběhu několika minut se jí podařilo urazit a znepřátelit si všechny, co seděli U stolu, s výjimkou Laury. Tu zase úplně ohromila.“

„Asi začnu chodit domů na oběd.“

Josie se zasmála, ale zakroutila hlavou. „Bylo to příšerné. Zaútočila dokonce i na Kerry, prý je vdova, co se ani nestala manželkou. A měl jsi vidět, jak Amelie ztuhla, když jí Anne vmetla do očí, že paní domu ve skutečnosti není ona, ale Daniel. Kdyby ji Daniel nebyl umlčel, nevím, jak by to skončilo.“

„Netrap se proto, Josie. Anne je nešťastná, nesnášenlivá a těší ji, když způsobí co nejvíc problémů. Jednoduše ji ignoruj.“

„To je dost těžké, když na celý dům vykřikuje, že spolu spíme.“

„No a? Svět se nezhroutil. Nikdo se na tebe ošklivě nedíval, Amelie tě nepropustila, ani nevyhodila z

domu.“ *Nezjevil se ani Jeremyho duch, aby tě za to odsoudil.*

Poslední větu sice nevyslovil nahlas, ale Josie si ji domyslela. „Ne, ale cítila jsem se úplně bezmocná. Neuměla jsem se bránit a bylo mi trapné, že to přede všemi vysypala takovým vulgárním způsobem.“

„Styděla ses?“ vyzvídal. „Nebo ses cítila provinile?“

„Ne,“ odvětila trochu překvapeně.

Alex se usmál. „To je pokrok, zlato.“ Políbil ji. „Ten cirkus byl možná k něčemu dobrý.“

„Daniel si to určitě nemyslel,“ namítla Josie. „Takového jsem ho nikdy v životě neviděla.“

„Jak se tvářil?“

„Obličej měl jako z kamene. Když Anne vyběhla z jídelny, prohlásil, že se to už nebude opakovat, a odešel.“

„To opravdu nepotřebuje, i tak má dost problémů. Mít na krku tuhletu rodinu není žádná zábava.“

Josie se na něj zkoumavě podívala. „Ještě pořád… uklízíte po Petrovi?“

„Dá se to tak říct. A ani to není zábava.“

„Zřejmě mi o tom zase nic neřekneš.“

„Josie, pomoci nám tak jako tak nemůžeš a zbytečně by ses znepokojovala. Stačí, že my s Danielem máme starostí nad hlavu. Dříve nebo později však přijdeme Petrovým darebáctvím na kloub a potom ti vše řeknu. Dobře?“

„Vy Kilbournové jste tajnůstkářští až hrůza. S výjimkou Petra, protože ten snad vykecal Anne vše, co věděl.“

„Opravdu? To je zajímavé.“ Alexovy nazelenalé oči se na chvilku někam vzdálily, ale potom se mu pohled

vyjasnil. „Ale na tom už sotva záleží. Raději to nechme tak. Měli bychom na pár hodin vypadnout z tohohle depresivního domu.“

„Musím se Amelie zeptat, jestli něco nepotřebuje…“

„Je sobota. I kdyby něco chtěla, může to počkat.“ Chytil ji za ruku. „Mimochodem, ráno jsem neměl čas zmínit se o tom, ale dnes vypadáš opravdu skvěle, beruško.“

Josie se začervenala. „Děkuji.“ Připadalo jí komické, že zrudla jako školačka.

„Domnívám se, že Jeremymu by můj kompliment vůbec nevadil. Pokud si dobře pamatuji, neměl rád černou barvu.“

Josie se sevřelo hrdlo, a tak jen přikývla. Kdoví, zda si Alex uvědomuje, že se manželovi už přestala omlouvat, pomyslela si.

Když vycházeli z labyrintu, Laura si lámala hlavu nad tím, zda Daniela vůbec zajímá, že ho miluje. Určitě to věděl. Nedokázala před ním ukrýt své city a kromě toho Daniel mimořádně citlivě vnímal její emoce a nálady. Opravdu to ví?

„Jsi nějaká tichá,“ poznamenal.

„Není divu, vždyť mě před chvilkou znásilnili v altánku.“

Zastavil se, pohlédl na ni a letmo se usmál. „Mám dojem, že jsem ani nepozdravil, že?“

„Ne. Řekl jsi…“ Lauru téměř zachvátila panika, protože si za žádnou cenu nedokázala vzpomenout, zda vůbec něco řekl.

Zdvihl jí bradu a políbil ji. „Ahoj.“

„Ahoj. Někdo nás mohl vidět.“

„Po výstupu s Anne v jídelně už jistě nepochybuješ, že tady se nic dlouho neudrží v tajnosti,“ suše poznamenal.

„Ne, nepochybuji,“ vzdychla si. „Když Anne postupně vyzrazovala tajemství všech přítomných, dokonce jsem víceméně očekávala, že nakonec prozradí i to, že jsem včerejší noc strávila u tebe.“

„To přece nemůže vědět.“

„Mohla mě zahlédnout na chodbě.“

„Anne má ložnici na opačné straně domu, ve východním křídle. Jak by tě mohla vidět?“ zeptal se.

Snažila se vyhnout jeho zkoumavému pohledu.

„Máš pravdu. Jednoduše jsem se obávala, že si vezme na mušku i mě. Kolik jsi slyšel z toho, co řekla?“

„Většinu. Stalo se i něco jiného? Trápí tě něco?“

„Když jsem byla u tebe, někdo byl v mém pokoji,“ řekla rozpačitě.

Zachmuřil se. „Jak si tím můžeš být tak jistá?“ Laura mu nemínila vyzradit, že má zrcadlo u sebe, i když si pohrávala s myšlenkou, že mu ho ukáže, aby viděla, jak zareaguje.

„Když jsem se rozhodla, že zde strávím víkend, přinesla jsem si i to zrcadlo. Nechala jsem ho ležet na konferenčním stolku lícovou stranou dolů. Když jsem se vrátila, bylo obráceně.“

„Amelie se v noci často prochází po chodbách.“

„Říkala mi to.“

„Přiznala se, že byla v tvém pokoji?“

„Ne, ale měla jsem pocit, že si se mnou zahrává. Podle tebe to byla spíš ona než Anne?“

„Je to pravděpodobnější.“

„V tom případě si se mnou opravdu zahrávala.“

Daniel ji něžně pohladil po tváři. „Možná se jen nechtěla přiznat, že se prohrabávala v tvých věcech.“

„Když vezmu v úvahu, jaký je váš vztah, předpokládala bych, že její motivy budeš za každých okolností hodnotit negativně. Jenže ty tak neuvažuješ, že? Proč dovolíš, aby to pokračovalo? Amelie neustále zkouší, kam až může zajít, věčně se snaží dosáhnout svého… To musí být pro tebe dost vyčerpávající, možná i nebezpečné. Navzdory tomu to trpíš celá léta. Proč? Nechceš ji dostat do ponižujícího postavení?“

„Alex by řekl, že dávám něco za něco,“ vysvětloval se smutným úsměvem. „Zdá se to neuvěřitelné, ale když jsem byl dítě, Amelie se ke mně vždy chovala velice laskavě. Otec se mi věnoval, ale máma byla vůči mně dost chladná. Pro ni existoval jenom Peter. Amelie se mnou trávila hodně času, mluvila se mnou, zajímala se o mé problémy. Jistý čas jsme si byli velice blízcí. Na to není možné jen tak lehce zapomenout.“

Laura se na něj zkoumavě zadívala. „Jenomže teď se váš vztah změnil v boj o moc. Vládne mezi vámi takové napětí, že je někdy téměř hmatatelné. Budeš s tím muset skoncovat.“

„Ano, a brzy.“

„Amelie se však nevzdá bez odvetného úderu.“ Přikývl. „Pokusí se o to, ale teď tomu nemůžu zabránit. V této chvíli se musím zabývat záležitostmi, které jsou mnohem důležitější.“

„Musíš například zjistit, jaké měl Peter plány?“

„Hádala jsi?“

„Jen jsem si dala některá fakta dohromady. Něco měl v plánu, že? Chtěl se dostat k penězům? Proto ho

zabili? Možná se pokusil získat finance od nesprávných lidí.“

„Nevím.“ Daniel znovu vykročil, ale pořád ji držel za ruku.

„A nechceš o tom mluvit.“ Lauru to sice nepřekvapilo, ale snažila se zakrýt, že ji to zraňuje.

Stiskl jí ruku. „Zatím ne. Řeklas, že tuto podmínku přijímáš.“

„Zřejmě bych si měla dát vyšetřit hlavu,“ zabručela tiše.

„Proč? Protože jsi ochotná poskytnout mi čas, který potřebuji?“

„Kdybych tě jen víc chápala,“ odvětila a vzdychla si. „Ještě pořád nevím, co ode mě vlastně chceš, Danieli.“

Zastavil se a podíval na ni. „Opravdu?“

Laura bez problémů uhodla, co znamená ohnivý záblesk v jeho očích. „Kromě toho.“

Daniel se usmál. „Rád bych se o Lauře Sutherlandové dozvěděl vše.“

Zamrkala. „Fakt?“

„Ano. Kde ses narodila, kdes vyrůstala, z jaké rodiny pocházíš, s kým se stýkáš. Chci vědět, co máš ráda a co ne, co si myslíš o politice a jaká filozofie je ti blízká.“

„To je docela hodně.“

„Máme čas. Do večeře nám zbývá několik hodin a tady nás určitě nebude nikdo rušit. Můžeme se procházet a povídat si.“

„Jestli strávíme spolu celé odpoledne…,“ namítla a mimovolně se podívala na svoji ruku spočívající v jeho dlani.

„Všichni se dovědí, že jsme milenci? Někdo už ví, že včerejší noc jsi nestrávila ve svém pokoji. Pravděpodobně je to Amelie. Slíbil jsem ti sice, že ti dopřeji dostatek času, aby sis zvykla na náš vztah, ale těch tajností je už jaksi příliš moc. Nestydím se za to, že jsem tvůj milenec, Lauro, a kašlu na to, zda o tom někdo ví.“

„Neřekla jsem, že se stydím. Známe se sotva týden…“

„Myslíš, že by to někoho pohoršilo? Když to nevadí nám, nemělo by nám záležet ani na tom, co si myslí jiní. Pokud na tom ale trváš, pokusíme se to udržet v tajnosti, dokud to půjde. Jen co všichni usnou, můžeš přijít na několik hodin ke mně, nebo já přijdu k tobě, a zítra se budeme opět přetvařovat. Opravdu to chceš?“

Laura nakonec ustoupila. „Ne, ale Amelie…“

„Pochybuji, že bude něco namítat. Ale jestli to udělá, poradím si s ní.“ Políbil jí ruku elegantním, důvěrným gestem, které zvláštně kontrastovalo s jeho mohutným, drsným vzezřením. „Pojď, projdeme se a budeš mi povídat o Lauře Sutherlandové.“

Zahrada byla tichá a opuštěná, a tak je nikdo nerušil. Daniel kladl otázky a Laura odpovídala. Překvapilo ji, že mu prozradila víc než komukoliv jinému. i on jí řekl něco o sobě a byl mnohem otevřenější, než očekávala.

V průběhu procházky vnímala jen Daniela, na nic jiného ani nepomyslela. Až když se ve svém pokoji oblékala na večeři, vzpomněla si, že jí řekl, jak David přišel na myšlenku umístit do zahrady bludiště. Úplně na to zapomněla, a tak nevyužila příležitost dozvědět se víc.

Když Laura vcházela do předního salonu, vůbec nevěděla, co ji čeká. Celé odpoledne se procházela v zahradě ruku v ruce s Danielem a za každým stromem se líbali tak dlouho, až se jí podlamovala kolena. Pořád je ještě měla trochu roztřesená a domnívala se, že si toho všimne každý, kdo se na ni pozorněji podívá.

„Mám dojem, že se potřebujete něčeho napít," nenuceně ji oslovil Alex, jen co vešla.

„Obyčejně alkohol nepiju, ale dnes si dám sherry," souhlasila.

V salonu byl jen Alex a Josie, a když se Laura vydala se skleničkou na své obvyklé místo k pohovce u okna, Josie se na ni usmála.

„Nevšímejte si ho. Vypadáte skvěle."

Laura se podívala na Josiiny dlouhé stříbrošedé šaty, potom na své černé, a nechtě se rozesmála. Vypadalo to, jako by si vyměnily úlohy. „Děkuji, i vy vypadáte výborně."

„Proměny jsou vždy fascinující, nemyslíte?" zeptal se Alex.

„Ano, jenže ten, kdo se právě mění, to vnímá jinak," smutně poznamenala Laura.

„Svatá pravda," přitakala Josie.

„Cítí se nesvůj," dodala Laura.

Josie vzdychla. „Člověk nepoznává sám sebe." Alex se rozesmál.

„Darebáku," prohlásila Josie.

„Promiň, zlato, ale kdybyste se viděly, jak se tváříte!"

Josie se podívala na Lauru. „Asi jste si všimla, že jeho nejhorším povahovým rysem je, že vždy žertuje v nejnevhodnější chvíli."

„Prozrazuje ho ta kravata,“ usmála se Laura.

Alex se podíval na svou fialovou kravatu s postavičkami z komiksů, která ostře kontrastovala s tmavým oblekem. „Na to jsem velmi citlivý.“

„Na co?“ zeptal se Daniel, vcházející do salonu.

„Tropí si posměšky z mé kravaty,“ stěžoval si Alex.

„Netrap se. Ta kravata se obhájí i sama.“

Josie s Laurou se rozesmály, takže Laura ani nestihla ztuhnout, když k ní Daniel přistoupil, objal ji kolem pasu a políbil.

„Vypadáš nádherně,“ podotkl.

Laura se trochu omámeně podívala na jeho většinou drsný obličej, který najednou zněžněl. Usoudila, že se nebude trápit proto, co si ostatní pomyslí, když její odměnou bude tolik něhy. „Děkuji,“ zašeptala.

Daniel se otočil k Alexovi. „Viděl jsi Anne?“

„Ne.“ Alex očividně neměl v úmyslu mluvit o dalších proměnách, i když se usmíval. „Josie mi řekla, co se stalo u oběda, takže se asi neobjeví. Dals jí co proto?“

„Zavřel jsem jí pusu. Potom vyběhla z jídelny a od té doby jsem ji neviděl.“

Do salonu vešla Kerry a tentokrát měla na sobě šaty, na kterých by Amelie nenašla ani chybičku. Byly to jednoduché dlouhé šaty vínově rudé barvy bez rukávů a výborně ladily s její bledou pletí a vlasy.

Rozhodla se, že se už nebude účastnit na Ameliině hře, uvědomila si Laura. Kdoví, zda to nezpůsobila ta příšerná scéna u oběda.

„Naliju ti jako obyčejně, Kerry?“ Když s úsměvem přikývla, Alex jí připravil nápoj, a jen co jí podal sklenici, přisedla si k Josie na pohovku.

„Vypadáš výborně,“ pochválila ji Josie. „Proč jsi tuhle barvu nikdy nenosila?“

„Pravděpodobně ze stejného důvodu, kvůli kterému jsi ty nenosila stříbrošedé šaty,“ pobaveně odvětila Kerry. „Myslím, že obě jsme se doteď snažily kráčet cestou nejmenšího odporu.“

„Vím, proč jsem se já rozhodla sejít z té cesty, ale co ty?“

Kerry se vyhnula přímé odpovědi. „Konečně jsem některé věci pochopila. Amelie dnes večer určitě nebude klidná.“

Laura s ní v duchu souhlasila. Amelie ztratila přinejmenším část moci nad Josie a Kerry. Anne ji u oběda bez okolků urazila a navíc ji čekal pohled na Daniela objímajícího Lauru kolem pasu.

Kerry nestihla prozradit víc, protože do salonu vešla dokonale upravená Madeline. Chovala se nevšímavě jako obvykle, vzala si od Alexe nápoj a sedla si na své místo. Pohled měla nepřítomný, a i když očima bloudila po místnosti, nevnímala vůbec nic. Všechno jí bylo úplně lhostejné.

Laura se usmála na Daniela. Obličej mu zněžněl, v očích mu blýsklo a silněji si ji přivinul. Právě tehdy vešla Amelie, ale Daniel ani Laura ji nezpozorovali, protože se upřeně dívali jeden na druhého.

Laura odtrhla oči od Daniela, až když zaslechla klepání Ameliiny hole. Stála ve dveřích, rty se jí téměř nepozorovatelně zachvěly, ale její černé oči zůstaly neproniknutelné. Vykročila ke svému křeslu a vzala si skleničku, kterou jí podal Alex.

Mám dojem, že je mi jí trochu líto, pomyslela si Laura. *Teď ji už budu umět namalovat.*

„Někdo by měl rozdělat oheň,“ poznamenala Amelie. „Dnes večer je chladno.“

„Udělám to,“ nabídl se Alex.

„Děkuji,“ zabručela Amelie.

Lauře se zdálo, že Amelie je sklíčená, dokonce trochu rozpačitá. Držela se vzpřímeně jako vždy, ale vypadala menší, bezvýznamnější a starší.

Všichni zarytě mlčeli, ale jakmile zazněl zvonek u dveří, hned ožili. Alex šel otevřít a vrátil se s ostražitým výrazem na tváři. „Ani tentokrát to nebude zdvořilostní návštěva,“ oznámil.

Za Alexem vešel Brent Landry elegantním obleku. V saloně se očividně cítil jako doma. Postavil se ke krbu, jako při první návštěvě, aby viděl na všechny přítomné.

„Právě jsme se chystali večeřet,“ chladně oznámila Amelie. Její hlas ale už nezněl tak rozhořčeně jako posledně.

„Promiňte, paní Amelie. Musím si něco ujasnit a je to naléhavé.“

„Vypátral jste…?“ Madeline se na něho upřeně zadívala.

„Zatím ne,“ odpověděl. „Ale postupně vylučujeme další podezřelé.“

„Nemohl mít hodně nepřátel, vždyť to byl mladý člověk,“ protestovala zachmuřená Amelie.

„Dost na to, abychom měli plno práce,“ zdvořile odpověděl Landry.

Amelie sevřela rty. „Tak pokračujte.“

Landry se zadíval na Kerry. „Mám pro vás několik otázek, paní Kilbournová.“

Nezúčastněně na něho pohlédla.

„Kerry o tom přece nic neví," bránila ji Josie. „V době vraždy byla v Kalifornii."

„Možná o tom ví víc, než si myslíte," opáčil Landry J a upřeně se díval na Kerry. „Paní Kilbournová, věděla jste, že váš manžel měl hráčské dluhy?"

„Ano," připustila věcně.

„Věděla jste to už před svatbou?"

„Ne."

„Věděla jste, že před dvěma měsíci váš manžel hrál poker o vysoké částky v jistém soukromém atlantském klubu a že za jedinou noc prohrál částku 300 000 dolarů?"

„Kristepane," zaklel Alex.

„Nemohl mít v hotovosti tolik peněz," namítla Kerry.

„To opravdu neměl," přisvědčil Landry. „Znal se s majitelem a ten byl ochotný přijmout směnku. Víte, o kom mluvím?"

„Pravděpodobně o mém bratrovi," odpověděla Kerry a usmála se.

Landry přikývl. „Ano, řeč je o Lorenzovi DeMitrovi. Věděla jste, že mu váš manžel dluží velkou sumu peněz?"

„Ano."

„Nepřekvapuje vás to?"

„Co se týče Petra, nepřekvapilo by mě vůbec nic."

„Chcete tím říct, že Petra zabili kvůli dluhu z pokeru?" zeptala se Amelie. „Doufám, že si nemyslíte, že by Kerryin bratr měl s vraždou něco společného?"

Landry letmo pohlédl na Amelii. „Musíme prošetřit všechny možnosti, paní Amelie. Paní Kilbournová,

věděla jste, že Lorenzo nechal dva dny před vraždou vyhodit vašeho manžela z klubu?“

„V té době jsem byla v Kalifornii.“

„Věděla jste o tom incidentu?“

„Tehdy ne.“

„Kdy jste se to dozvěděla?“

„Ještě během pobytu v Kalifornii.“

„Od koho?“

Kerry se nadechla. „Bratr telefonoval mému otci.“

„Chtěl ho informovat o tom incidentu?“

„Ne. Chtěl mu vysvětlit, proč klub vlastní bezcennou směnku vystavenou na 300 000 dolarů. Jak jistě víte, majitelem klubu je můj otec.“

Brent Landry přimhouřil oči. „Váš bratr tedy neměl v úmyslu vymáhat dlužnou částku?“

„Věděl, že je to zbytečné, a otec mu dal za pravdu.“

„Proč tedy vůbec tu směnku přijal?“

Kerry se usmála. „Peter patřil do rodiny.“

„Mám vám věřit, že váš bratr, ostřílený obchodník, klidně přijal bezcennou směnku jen proto, že ji vystavil jeho švagr?“

„Je to tak,“ trvala na svém Kerry.

„I váš otec to schvaloval? Nechtěl dlužnou částku vymáhat?“

„Ne.“

„Zlobil se na vašeho manžela?“

„Zlobil, jenže Petra dobře znal. Jen rezignovaně mávl rukou a Lorenzovi řekl, aby mu už nedovolil v klubu hrát.“

„V tu noc, kdy zavraždili vašeho manžela, vidělo několik svědků Lorenza asi dva bloky od motelu. Překvapuje vás to?“

Kerry pokrčila rameny. „Ani ne. Lorenzo podniká v různých odvětvích.“

„Prosím tě, Brente,“ ozval se Alex. „Snad si nemyslíš, že DeMitri zabil svého švagra kvůli směnce, i když byla vystavená na vysokou sumu. Co by tím získal?“

„Možná by se mu vyplatilo, kdyby byl Peter mrtvý,“ namítl Landry. „Paní Kilbournová, věděla jste, že váš otec uzavřel životní pojistku ve výši milion dolarů na jméno vašeho manžela? Ve smlouvě stojí, že v případě manželova úmrtí jste měla tuto sumu dostat vy.“

Na Kerryině tváři se mihl náznak překvapení, ale potom se zamyslela. „Nevěděla jsem to, ale nedivím se. Otec věděl, že Peter neumí hospodařit s penězi. Pravděpodobně mi chtěl zabezpečit prostředky na živobytí pro případ, že bych ovdověla.“ Usmála se. „Věřte mi, poručíku, otec, ani bratr by ode mne nežádali, abych z těch peněz zaplatila Petrovy dluhy.“

„Tahle stopa podle mne nikam nevede, Brente,“ poznamenal Daniel. „Leda bys měl svědky na to, že se Lorenzo v tu noc opravdu s Petrem setkal.“

Landry se podíval na Daniela a potom znovu na Kerry. „Poslední otázku, paní Kilbournová. Proč váš otec v den vraždy telefonoval odpoledne sem na Petrovu soukromou linku?“

„To já jsem mu telefonovala,“ opáčila Kerry.

„Mohla byste mi říct proč?“

„Ne.“

„To už stačí,“ namítl Alex. „Kerry byla v Kalifornii a obsah jejího rozhovoru s Petrem určitě není z hlediska vyšetřování vraždy důležitý.“

Detektiv chvíli váhal, ale potom jen přikývl. „Souhlasím. Zatím nic nenasvědčuje tomu, že by to s vraždou jakkoliv souviselo.“,

„Pokud jsi skončil, Brente, rádi bychom se už navečeřeli,“ podotkla Amelie.

Landry se zdvořile uklonil. „Přirozeně, paní Amelie. Promiňte, že jsem vás zdržel. Nemusíš mě vyprovázet, Alexi.“

Jen co Landry za sebou zavřel dveře, Amelie vstala. „Nebudeme déle čekat. Anne zřejmě nepřijde,“ prohlásila, jako by se nic nebylo stalo.

Všichni vstali a odebrali se za Amelií. Daniel zadržel Lauru, a když osaměli, zeptala se ho: „To jsem nečekala. Chtěl snad Brent naznačit, že Kerryina rodina je zapletená do organizovaného zločinu?“

Daniel ji odvedl k baru, kam odložili téměř netknuté nápoje. „Vidělas asi moc gangsterských filmů. Nicméně se říká, že její bratr a otec jsou dost bezohlední obchodníci a moc se nestarají o to, zda náhodou nepřekračují zákony. Dokazuje to i kasino v jejich klubu.“

„Proč tedy odpustili Petrovi ten dluh?“

„Asi proto, že patřil do rodiny. Jenže Kerryin příběh je možná o hodně složitější, než je ochotná prozradit.“

Laura si myslela, že Kerry mlčí o mnoha věcech, ale neměla čas se na to zeptat. V jídelně už všichni seděli na svých místech a tvářili se, jako by se nic neobyčejného nepřihodilo. Amelie nepřipustila žádné narážky na Annin výstup, ani na Landryho návštěvu a ignorovala, že Daniel posadil Lauru vedle sebe. Každého se vyptávala, jak strávil den, a navrhla, aby si po večeři zahráli bridž.

„S námi nepočítej," zdvořile, ale neústupně oznámil Daniel. „Máme jiný program."

Laura si pomyslela, že to bylo trochu neuvážené, ale nenašla dost odvahy protestovat. Všimla si, že Amelie stiskla rty, i když nakonec velkodušně přikývla.

Po večeři se všichni rozprchli a Daniel s Laurou zůstali u schodiště.

„O jakém programu jsi to mluvil?" zeptala se.

„Strávíme pár hodin v mé posteli," odvětil s úsměvem. „A pokusím se tě přemluvit, abys tam zůstala celou noc."

„Danieli…"

„Lauro, co na tom, že spolu strávíme celou noc? Je to jen naše věc."

Svolila, protože neměla dostatek sil, aby mu odporovala. Zároveň si uvědomila, že tentokrát by se už nad ránem nebyla schopná vymanit z jeho objetí a běžet do svého pokoje.

Kerry ten večer velmi pospíchala k altánku. Vešla dovnitř a rozhlédla se po útulném interiéru. Bylo to její útočiště. Jednoduchý nábytek s měkkými polštáři, závěsy, které ji oddělovaly od vnějšího světa, květy ve vázách z jemného porcelánu. Zde bylo vše prosté, nekomplikované.

Nepřítomně natřásla polštáře, sedla si na pohovku a zadívala se do prázdna.

Za několik minut ji ze zamyšlení probraly kroky. Na prahu altánku se objevil Brent Landry. Zůstal tam stát a díval se na Kerry s prosbou v šedých očích.

„Promiň," řekl zastřeným hlasem po delší chvíli mlčení.

Kerry neodpověděla, jen na něj mlčky hleděla. Nakonec vstala a vykročila do jeho rozevřené náruče.

14

„Kdybys mě byl ještě jednou oslovil paní Kilbournová, myslím, že bych začala ječet," zašeptala.

Leželi na pohovce přikryti Kerryiným pláštěm a ostatní šatstvo se povalovalo na dlaždičkách.

„Já to nechtěl udělat, to určitě chápeš."

„Tvou úlohou je vypátrat Petrova vraha. Vím, žes mi ty otázky musel položit, dokonce vím i to, žes to nemohl udělat jinak. Všichni čekali na moje odpovědi, takže jsem se jim nemohla vyhnout."

Vzdychl. „Jsme milenci už téměř rok, Kerry, ale o svém manželství jsi mi nikdy nic neřekla. Pokaždé spolu strávíme sotva hodinku a mně zůstane jen vzpomínka. Přicházíš jako duch a někdy mám dojem, že si naše setkání pouze vymýšlím."

Brent pořád ještě nevycházel z údivu nad tím, jak náhle a vášnivě se do Kerry zamiloval. Seznámil se s ní na novoročním večírku, který uspořádala Amelie. Zaujala ho její skromnost a ostýchavost, ale jizvy si téměř nevšiml. Dosud si nedovedl vysvětlit, jak se to vlastně přihodilo. Objevil ji ve skleníku, osamocenou a nešťastnou. Mimoděk ji pohladil po zjizvené tváři, aby ji zbavil trápeni. Upřela na něj svoje velké oči, rty se jí zachvěly a mlčky se k němu přivinula.

Milovali se mezi bujnými tropickými rostlinami, beze slov, bez slibů a bez dalších plánů. Kerry se potom oblékla a mlčky vyklouzla ze skleníku. Nechal ji odejít, protože neměl potuchy, jak jí v tom zabránit.

Za týden mu zatelefonovala a nesměle ho požádala o schůzku. Navrhl, aby se setkali v jeho bytě. Milovali se stejně jako poprvé, rychle a nenasytně.

I když byla dva roky vdaná, připadala mu velmi nezkušená, ale svou vášeň a potěšení ze sexu nijak neskrývala.

V ten den se nejistě zeptala, zda by se mohli setkávat i nadále. I když by se Brent za jiných okolností určitě na leccos vyptával, Kerry nepoložil ani jedinou otázku, jen přisvědčil.

Nějakou dobu si jednou týdně domlouvali schůzky v jeho bytě, a když se oteplilo, Kerry navrhla, aby se setkávali v altánku u Kilbournových. Měsíce plynuly a Brent se o Kerry něco dozvěděl i bez vyptávání. Byla náruživá, měla jemnou pokožku a vzrušil ji i nejmenší dotek.

Měla smysl pro humor, vynikající pozorovací talent a byla mimořádně inteligentní. Zoufale jí chyběla láska, náklonnost, ale myslela si, že je velice ošklivá.

Jedné noci ji požádal, aby se s Petrem rozvedla a provdala se za něj.

„Ach, Brente. Nedovolím, aby sis pověsil na krk šeredu," namítla pobaveně, i když se jí na tváři zračil smutek.

„Cože?"

„Vím, že jsem ošklivá. Hubená, bledá, nehezká a znetvořená. Jednoho rána se probudíš a zjistíš, žes udělal velkou chybu."

„Mýlíš se," ohromeně zaprotestoval.

„Ne, nemýlím. Když se podívám do zrcadla, dobře vidím, co se v něm odráží."

Přesvědčoval ji, že je krásná a přitažlivá, ale Kerry se jen usmívala a kroutila hlavou.

Teď ji znovu silně objal. „Nikdy jsem se na Petra nezeptal, protože jsi mi jasně naznačila, že o něm nechceš mluvit, ale… Ublížil ti?"

„Nejdříve se oblečme.“

„Nejprve mi ale slib, že neutečeš.“

„Slibuji.“

Když se oblékli, Kerry se začala nepřítomně procházet po altánku. „Seznámila jsem se s ním, když mi bylo devatenáct. Peter se znal s mým bratrem z pokeru a Lorenzo ho k nám pozval na večírek. Později nás často navštěvoval a věnoval se mi – na rozdíl od ostatních.“

Zastavila se a zamyslela se. „Myslím, že Peter sváděl ženy téměř automaticky. Byl to první muž, který se o mě zajímal. Neměla jsem přátele a většinu času jsem trávila nad knihami a u klavíru. Jeho pozornost mi lichotila, a navíc byl velice hezký…“

Brent čekal, dokud větu nedokončí, ale musel se přinutit, aby se neozval.

Kerry pokrčila rameny. „Není těžké uhádnout, jaké to mělo pokračování. Zamilovala jsem se a neuměla jsem svoje city skrýt. Všichni si to všimli. Peter se kolem mě nadále točil a zahrnoval mě lichotkami. Za několik týdnů mě požádal o ruku. Úplně mě to ohromilo.“

Obrátila se k Brentovi. „Oženil se se mnou a přivedl mě sem.“

„Tys neznala jeho příbuzné?“ překvapeně se zeptal.

„Ne. Vše se odehrálo velmi rychle, takže na to nezbyl čas. Kilbournovi se však chovali laskavě, i když mnou určitě nadšení nebyli. Věděla jsem, že budeme bydlet v tomhle domě, ale netušila jsem, že mě čekají oddělené ložnice. Zpočátku mi to nevadilo, protože Peter spal většinou u mne. Jenže později chodil ke mně čím dál řidčeji a po půl roce jsem ho už musela prosit, aby přišel.“

Brent zatnul zuby, ale nic neřekl.

„Když se jednou konečně dal uprosit, aby u mne zůstal přes noc, probudila jsem se s pocitem, že na mne upřeně hledí. Rychle se usmál, jenže… Vždycky byl zdvořilý, ale tehdy jsem z jeho pohledu vyčetla, co si opravdu myslí. Už nikdy jsem ho potom nepožádala, aby se mnou spal.“

„Proč jsi od něj neodešla?“ zeptal se Brent.

„Otec se oženil a odstěhoval do Kalifornie. Věděla jsem, že u nevlastni matky bych vítána nebyla. Sestra byla vdaná a Lorenzo měl taky svůj vlastní život. Bylo mi devatenáct, nic jsem nevystudovala a byla jsem ošklivá.“

„Kerry…“

„Mohlo to dopadnout i hůř,“ pokračovala.

Brent bezmocně zakroutil hlavou. „Proč se s tebou oženil? Chtěl mít manželku, co bude ochotně sedět doma, snášet jeho vrtochy, a ani slůvkem se neozve?“

„Brente, tys to ještě nepochopil?“

„Co?“

„Otec mi Petra koupil.“ Oči se jí zaleskly, ale podařilo se jí zadržet slzy. „Lorenzo mu v klubu toleroval velké dluhy, protože to byl Kilbourne. Jenže tehdy ještě nevěděl, že Peter nemůže disponovat rodinným majetkem. Když si Lorenzo s otcem konečně uvědomili, že Peter není schopný splatit svoje dluhy, byla jsem už do něj zamilovaná. A tak mu dali na výběr – ukážou směnky Danielovi a Amelii, neboje roztrhají, když se se mnou ožení. To byla asi jediná dohoda, kterou Peter dodržel.“

„Kdy ses o tom dozvěděla?“

„Když jsem byla v Kalifornii. Peter namluvil Lorenzovi, že se brzy dostane k velkým penězům, a tak

mu Lorenzo dovolil znovu hrát v klubu na dluh. Ale když Peter prohrál tři sta tisíc, Lorenzo ho vyhodil. Pohrozil mu, aby se nevracel, dokud nebude moct dluh splatit. Přesto počítal s tím, že ty peníze už nikdy neuvidí. Zatelefonoval tedy otci a oznámil mu, co se stalo. Otce to tak rozzuřilo, že mi všechno prozradit“

„Proto jsi telefonovala Petrovi, že?“

Nejistě přikývla. „Doufala jsem, že řekne, že by si mě tak jako tak vzal, protože po tom toužil. Jenže Peter se jen smál a prohlásil, že bych měla být polichocená, protože mým věnem byly směnky v hodnotě více než pul milionu dolaru.“

„Lotr,“ zabručel Brent.

„Položila jsem telefon, ani jsem ho nenechala domluvit. Tehdy jsem s ním mluvila naposledy. Nevím, kdo ho zabil, Brente. Otec ani Lorenzo s tím však nemají nic společného. Peter je sice dvakrát podvedl, ale proto by ze mě neudělali vdovu.“

Kerry se odmlčela, ale po chvilce se znovu rozhovořila. „Když jsi mě tehdy objevil ve skleníku, skrývala jsem se tam, protože jsem viděla, jak Peter vyklouzl z pokoje jisté krásné modelky. Věděla jsem, že mě podvádí, ale když jsem ho při tom přistihla, bylo to o hodně horší. A když jsi mě pohladil po zjizvené tváři, byla jsem nesmírně šťastná…“

„Přestaň. Nestojím o vděčnost.“

„Proč? Díky tobě jsem se znovu cítila jako žena.“

„Kerry, jsi krásná, svůdná a vzrušující. Miluji tě.“

„Jak nádherně to zní,“ vzdychla sklíčeně.

Brent jen zasténal. „Teď mě dobře poslouchej, Kerry,“ řekl zastřeným hlasem. „Jsem o dvanáct let starší než ty. Poznal jsem hodně žen, a proto dobře

vím, co chci. Miluji tě. Věř mi a konečně si na to zvykni. Přesvědčím tě o tom a ožením se s tebou.“

Polibkem umlčel její protesty. „Žádné ale. Počkáme do léta a pak se vezmeme.“

Laura se probudila z nepříjemného snu, a když otevřela oči, nevěděla, kde je. Vzápětí se však vzpamatovala, protože vedle ní ležel Daniel, opíral se o loket a díval se na ni.

„Dobré jitro,“ zašeptal, když ji políbil.

Usmála se. „Dobré jitro.“

„Myslím, že na tohle bych si uměl zvyknout,“ poznamenal a zkoumavě na ni hleděl. „Jsi krásná.“

Laura zamrkala a zasmála se. „Děkuji. Kdy mě přestaneš překvapovat?“

„Čím jsem tě překvapil?“

„Tím, cos pověděl. Je zvláštní, když to říkáš.“

Znovu ji políbil. „Nečekalas, že ti řeknu, jak jsi krásná? Vždyť po tobě neustále toužím.“

Stáhl zní přikrývku a začal jí laskat prsa. „Někdy si myslím, že ani nejsi skutečná. Ze ses mi možná jen zdála.“

Sklonil hlavu a políbil jí bradavku. „Rád se s tebou miluji,“ zašeptal. Laura vzdychla a objala ho okolo krku.

„Měla by ses přestěhovat do mého pokoje,“ navrhl Daniel, když ji doprovázel. Když vešli do Lauřina obývacího pokoje, zmateně se na Daniela podívala. „Já bych vlastně v tomhle domě ani neměla bydlet, a už

vůbec ne v tvém pokoji. Plánovala jsem každý den chodit domů.“

„Změň tedy své plány,“ navrhl jí s úsměvem.

Laura zatím nebyla připravena spálit za sebou všechny mosty, a tak jen poznamenala: „Hned jsem tady,“ a odběhla do své ložnice.

Rychle si oblékla džíny a pulovr, a když si natahovala ponožky, uviděla v zrcadle Danielův obraz. Stál u konferenčního stolku a ve tváři měl divný výraz, který u něj nikdy předtím neviděla. Sklonil se, vzal zrcadlo do rukou a pomalu ho obrátil. Očividně ho cosi trápilo, protože zakroutil hlavou a zamyšleně ho položil zpátky na stolek.

„Hotovo,“ zavolala, když ustoupil od stolku.

„Fajn, jsem hladový jako vlk,“ odpověděl.

„To tys požádal Petra, aby to zrcadlo ode mne odkoupil?“ zeptala se, když se vrátila do obýváku.

„Ano.“

„Proč?“

„Mohu se tě nejdřív na něco zeptat?“ Tvářil se nezúčastněně, ale zdálo se, že mu na tom hodně záleží. „Dala jsi prozkoumat původ zrcadla?“

Přikývla. „Zatím jsme se dostali jen do dvacátých let tohoto století.“

„Popovídáme si o tom, až se dopracuješ do současnosti. Platí?“

„Proč o tom nemůžeme mluvit dřív?“

Přistoupil k ní a položil jí ruce na ramena. „Protože tě o to žádám.“

„Záměrně mě týráš, že?“

„Lauro, prosím tě. Hodně mi na tom záleží.“ Řekl to naléhavě a vážně, a tak přikývla. „No, aspoň nelžeš. Už netvrdíš, že je to bezcenná tretka z půdy.“

„Je mi to líto, ale předtím jsem vůbec nevěděl, jak ti odpovědět. Zanedlouho se to dozvíš všechno.“

„Pověz mi aspoň jednu věc. Má to zrcadlo něco společného s Petrovou vraždou?“

„Podle mne ne.“

„Souvisí to s…“

„Lauro, už žádné otázky. Prosím tě.“

Vzdychla: „Za pokus to stálo.“

Zasmál se, ale když sešli do přízemí, vážně se zeptal: „Mělas zlý sen?“

„Nevím. Proč?“

„Spala jsi velmi neklidně. Chtěl jsem tě probudit, ale nakonec ses uklidnila.“

„Doufám, že tě to nerušilo.“

„Ne. Díval jsem se, jak spíš.“

Laura byla vděčná, že právě vcházeli do jídelny, protože vůbec nevěděla, co na to říct. Příjemně ji překvapilo, že u stolu sedí Josie s Alexem.

„Kde jsou ostatní?“ zeptala se.

„Kerry spí v neděli déle,“ odvětila Josie. „Amelie vstává brzy ráno, teď už zřejmě sedí ve svém pokoji a píše dopisy. Po Anne ještě pořád není ani vidu, ani slechu. Zdá se mi, že včera vůbec nepřišla domů. Madeline se už nasnídala a šla se projít do zahrady.“

„Už jsem si vzpomněla,“ řekla najednou Laura. „Vím, o čem se mi zdálo. O zahradě.“

„Byl to příjemný sen?“ zdvořile se zeptal **Alex.**

Laura zakroutila hlavou: „Ne, nebyl. Ale cestou sem jsme o tom s Danielem mluvili, ale nemohla jsem si vzpomenout, co se mi zdálo. Napadlo mě to, až když se Josie zmínila o zahradě.“

„Co se vám zdálo?“ zeptala se Josie.

„Procházela jsem se po zahradě, ale zabloudila jsem, protože jsem se pokaždé dostala do slepé uličky. Chodníčky byly čím dál užší a uvědomovala jsem si, že jestli rychle neobjevím správný směr, tak úplně zmizí.“

„A co bylo potom?“ vyzvídal Daniel.

„Kdosi na mne zavolal a řekl mi, kudy mám jít. Tak jsem se dostala ven.“

„Mně se zdálo o mořských pannách,“ zamyšleně poznamenal Alex. „Kdoví proč.“

„Když se mužům zdá o mořských pannách, mají v hlavě stále jen to jedno,“ okřikla ho s úsměvem Josie.

Po snídani se Laura s Danielem vydali do zahrady. Když ve skleníku procházeli okolo Ameliina portrétu, Laura podotkla: „Musím to dokončit.“

„Amelie si určitě nepřeje, abys pracovala v neděli,“ namítl Daniel.

Laura měla pocit, že jí nezbývá moc času. Připadalo jí to zvláštní, ale Danielovi raději nic neřekla. Nevěděla, jak mu to vysvětlit. *Musím* si *pospíšit. Je třeba to dokončit.*

„Jsi velmi tichá,“ poznamenal Daniel, když vykročili po chodníku vedoucím k labyrintu. „Co je s tebou?“

„Nevím. Mám jednoduše pocit…“ Před můstkem se najednou zastavila.

„Lauro?“

„Ten můstek je nějaký divný. Nemůžu přes něj přejít.“

Daniel se ani nepokoušel přesvědčovat ji, že je vše v pořádku. „Počkej tady.“

Laura by byla nejraději utekla, ale přinutila se zůstat a dívala se, jak Daniel kráčí k můstku. Znervózněla,

když se k němu přiblížil a chtěla na něj zavolat, aby na něj nechodil.

Daniel však na můstek nevstoupil. Chytil se zábradlí, podíval se dolů a ztuhl. Chvíli tam nehybně stál, ale potom se obrátil a vykročil k Lauře.

„Co se stalo?“ zeptala se vystrašeně.

„Pod můstkem je Anne. Je mrtvá.“

„Zdálo se mi o slepých uličkách,“ zasténala Laura. Daniel ji objal a silně si ji přitiskl k sobě.

„Byla to nehoda, že?“ zeptala se Josie Brenta Landryho. „Zřejmě uklouzla a spadla.“

Brent zakroutil hlavou. „Zábradlí je vysoké. Zadrželo by ji, i kdyby uklouzla. Někdo ji musel strčit.“

„I tak to mohla být nešťastná náhoda,“ namítl Daniel. „Možná se pohádala se svým společníkem, a ten do ní strčil, ale vůbec nemusel mít v úmyslu ji zabít.“

„Je to možné,“ připustil Brent. „Jenže nikdo neohlásil nehodu.“

„Naznačuješ tím, že to byl někdo z nás?“ zeptal se Alex.

V předním salonu byli všichni kromě Amelie a Madeline. Bylo krátce po obědě a Annino tělo odvezli pouze před několika minutami.

„Po pitvě budeme moudřejší,“ odvětil Brent. „Vypadá to, že Anne zemřela přibližně mezi šestou hodinou a půlnocí. Zahradníci tady v té době už nebyli a v domě zůstala jen kuchařka a jedna pokojská. U přední brány byl strážný, zadní byla zamčená a plot je neporušený. Kdo jiný by to tedy mohl být?“

„Nikdo z nás by Anne nezabil,“ klidně prohlásila Kerry.

„Možná má Daniel pravdu. Pokud stopy potvrdí jeho verzi, prokurátor to bude pravděpodobně klasifikovat jako smrt způsobenou nešťastnou náhodou, nebo neúmyslné zabití. Není žádné tajemství, že Anne byla dost výbušná. Nerozzlobila se včera na někoho?“

„To tedy ano, a jak! Byla navztekaná a vyletěla tady na všechny s výjimkou Laury,“ odvětil Daniel. „U oběda udělala strašný cirkus.“

„O co šlo?“ zeptal se Brent a podíval se na Josie, protože Daniel očividně nemínil pokračovat.

Josie bezmocně rozhodila rukama. „Nevím, co ji naštvalo. Byla hodně podrážděná od chvíle, co jste odhalil její poměr s Petrem. V pátek večer a včera dopoledne se sice pokoušela s každým udobřit, ale u oběda prostě explodovala. Všechny nás urážela, ale to zase nebylo u ní nic neobvyklého.“

Brent se zhluboka nadechl. „Danieli, vím, že se snažíš ochraňovat rodinu, ale já musím zjistit, jak a proč zemřela Anne Ralstonová. Myslím, že i ty bys to chtěl vědět, bez ohledu na to, kdo to udělal. Anne totiž nezemřela v nějakém anonymním motelu, ale ve vaší zahradě. A někdo z vás ví, jak se to stalo.“

Po dlouhé odmlce se Daniel podíval na Josie a přikývl. Josie zopakovala, co Anne řekla u oběda, a dodala: „Nemělo smysl se s ní hádat. Všichni Anne velmi dobře známe. A to, co vyžvanila, se už zpátky vzít nedalo. Proč by se někdo později namáhal jí to vyčítat?“

„Kromě toho jsme byli v šest všichni u večeře," připomněl Alex, „a většina z nás šla potom do obýváku, kde jsme hráli bridž."

„Většina?"

„Josie, Kerry, Amelie a já. Madeline se, myslím, dívala na televizi."

„Jak dlouho jste byli pohromadě?"

Alex pokrčil rameny. „Mám dojem, že asi do desíti. Potom jsme se rozešli. Amelie říkala, že musí napsat nějaké dopisy, a Kerry šla do hudebního salonu. Slyšeli jsme ji hrát na klavír, protože Josie a já jsme zůstali v obýváku. Za chvíli jsme společně odešli nahoru." Odmlčel se a potom dodal: „Do mého pokoje."

Brent si vyndal zápisník a podíval se na Daniela. „A co ty?"

„Odešli jsme s Laurou nahoru," odvětil Daniel. „Do mého pokoje."

„Strávili jste spolu celý večer?" zeptal se Brent.

„Celou noc," klidně dodal Daniel.

Brent přikývl. „Viděli, nebo slyšeli jste něco nezvyklého?"

„Já jsem něco zahlédla," nesměle se ozvala Laura. „Ale bylo to už po půlnoci, takže to asi není důležité."

„Co jste viděla?"

„Z okna jsem viděla, jak někdo vychází ze skleníku. Měl na sobě plášť, takže nevím…"

„To jsem byla já," ozvala se Kerry. „Často chodívám v noci na procházku," vysvětlovala.

Brent se znovu podíval na Daniela. „Pochybuji, že Amelie by byla schopná tak silně strčit do Anne, ale přesto s ní musím promluvit. I s tvou matkou."

Daniel se zamračil a rezolutně zavrtěl hlavou. „Dnes ne. Obě dvě jsou velmi rozrušené a matce dali injekci na uklidnění.“

„Takže zítra. Možná něco viděly, nebo slyšely. Musím s nimi mluvit, Danieli.“

„V pořádku. Máte nějakou novou stopu v případu Petrovy vraždy?“

„Ne.“ Brent se usmál, zavřel zápisník a dal si ho do kapsy. „Mí nadřízení by mě asi nepochválili, ale myslím si, že Petrova vraha nikdy nevypátráme.“

„Vždyť od vraždy uplynuly teprve dva týdny,“ namítla Josie.

Přikývl. „Jistě. Vyšetřování bude pokračovat, jenže…“ Brent se podíval na Daniela. „Pravděpodobně přijdu zítra odpoledne. Kdybyste si na něco vzpomněli, dejte mi vědět.“

Když odešel, Kerry vstala. „Neměla jsem Anne ráda, ale nepřála sem jí nic zlého. Myslíte, že její smrt má něco společného s Petrovou vraždou?“ zeptala se.

„Jak by to mohlo spolu souviset?“ opáčil Alex.

„Nevím, ale dvě násilné smrti v jedné rodině, navíc v takhle krátké době… To je zvláštní, dokonce i v případě Kilbournových,“ dodala a vyšla z místnosti.

„Má pravdu,“ zkroušeně poznamenal Alex.

Bylo už dost pozdě, když Alex s Josie vyšli na poschodí. U večeře téměř všichni mlčeli, nikdo se nenamáhal „převlékat se“, dokonce ani Amelie nebyla schopna se tvářit, že se nic nestalo. Hned po večeři odešla společně s Madeline. Kerry přikázala řidiči připravit auto, ale nikomu neřekla, kam jede. Daniel s Laurou ještě chvíli zůstali, ale potom se i oni odebrali nahoru.

„To byl zase den,“ bručel Alex, když kráčeli po chodbě.

„Ani zítřek nebude lepší,“ jemně mu připomněla Josie. „Další výslechy, vyřizování… A nezapomínej na novináře.“

Alex zasténal. „Skvělé. Kromě toho musím hledat další krabici.“

„Jakou krabici?“

„Dědictví po Petrovi.“

„Jak tomu mám rozumět?“

„Nelam si s tím hlavu, beruško. Prostě se na následující dny vůbec netěším.“

„Ani já,“ přitakala Josie. Když se zastavili před dveřmi její ložnice, nesměle se zeptala: „Zůstaneš přes noc?“

„Potřebuješ rozptýlení po nepříjemném dni?“

Zavrtěla hlavou. „Chci být s tebou.“

Alex vyčkával.

Josie věděla, co chce slyšet. „Slibuji, že budeme sami. Fotografie, co stála na mém toaletním stolku, tam už není. Odložila jsem ji do alba. Mezi vzpomínky.“

Alex se usmál. „Bylo načase,“ objal ji a společně vešli do její ložnice. „Na které straně postele spíš raději?“

15

„Ahoj. Pomalu už ani nevím, jak vypadáš," láteřila Cassidy, když v pondělí odpoledne vcházela za Laurou do jejího bytu. „Zůstaneš doma, nebo…?"

„Přišla jsem si jen po věci." Laura se vyhýbala jejímu zkoumavému pohledu. „Překvapilo mě, že jsi doma. Neměla bys být v práci?"

„Malují mou kancelář, takže mám volno."

Laura přikývla a postavila na stůl šálek kávy. „Prosím, nabídni si – je právě udělaná."

„Četla jsem už dnešní noviny," poznamenala Cassidy. „Je to pravda? Zavraždili ji?"

Laura pokrčila rameny. „Zatím nevíme. Dnes má přijít poručík, co to vyšetřuje."

„Jak to snášejí příbuzní?"

„Každý jinak," odvětila Laura. „Amelie tvrdí, že Anne určitě uklouzla, a i když je to tragédie, život musí jít dál. Koneckonců, tak se chovala i po Petrově smrti Teď usoudila, že bychom měly pokračovat v malování. Daniel trval na tom, abychom pokračovaly až po pohřbu, ale pak jsme se dohodli, že při pózování přijde Amelie aspoň na jiné myšlenky. Josie vyřizuje telefonáty."

„Dopoledne si tedy malovala Amelii?"

Laura přikývla. „Kerry hrála na klavír, Alex odešel do města. I Madeline odešla. Tvrdila nám, že jde navštívit přítelkyni, ale mně se spíš zdálo, jako by před něčím utíkala."

„A jak se drží Laura?"

„Je dost vyčerpaná.“ Laura detailně vylíčila přítelkyni, jak probíhal víkend. Nezatajila jí ani to, že se s Danielem sblížili.

„Miluješ ho,“ podotkla Cassidy.

„Překvapuje tě to?“

„Ne. Překvapuje mě jen to, že se k němu chceš nastěhovat. Opravdu mu můžeš důvěřovat?“

„A proč by ne?“

„No, já jen, že Anne zřejmě někdo strčil…“

„Daniel by mi neublížil.“ Zamyslela se a dodala: „Neublížil ani Anne. Jsem o tom přesvědčená.“

„V pořádku, ale může ti ublížit i úplně jinak. Co když tě nemiluje?“

Laura zaváhala. „To nevím. Někdy se mi zdá, že mě miluje. Určitě vím, že ke mně něco cítí… K sakru, prostě nevím.“

„A co portrét?“

„Je téměř hotový. Mám takový divný pocit, že je to jediný Ameliin portrét, který namaluji, přestože je první a měl být jen na zkoušku.“

Cassidy se zachvěla. „Polekala jsi mě.“

„Bojím se sama sebe. Možná to má na svědomí ten ponurý dům, ale určitě vím, že to je poslední Ameliin portrét.“

„Obáváš se, že se jí něco přihodí? Tak jako Anne?“

Laura zakroutila hlavou. „To nevím. Vlastně ani nemám strach, jsem jen nějaká nesvá. Vládne tam takové napětí, že by se dalo krájet.“

„Nevracej se tam,“ přemlouvala ji Cassidy. „Musím.“

„Kvůli Danielovi?“

„Ano. Protože to ještě neskončilo.“

„Co neskončilo? Nedodělala jsi portrét? Nebo se to týká zrcadla, anebo té tvé milostné romance?“

Laura se usmála. „Týká se to všech věcí, které jsi vyjmenovala. Kromě toho ještě pořád nevíme, kdo zabil Petra.“

„Vzdávám se,“ mrzutě řekla Cassidy. „Ty se jednoduše chceš nechat zabít. Už to vidím. Amelie tě shodí ze schodů, nebo ti Madeline nasype uspávací prášky do kávy, protože ses na ni křivě podívala. A Daniel možná…“

„Daniel mi neublíží,“ přerušila ji Laura.

„Teď už vím, co je to být bláznivě zamilovaná,“ poznamenala Cassidy. „A pošli mi z toho blázince alespoň pohled, ano?“

Cestou ke Kilbournovým Laura přemýšlela o rozhovoru s Cassidy. Vůbec nechápala, proč je tak přesvědčená, že maluje poslední Ameliin portrét. Odkud se v ní bere ta jistota?

Zahnala nepříjemné myšlenky, zaparkovala u garáže, vešla do domu bočními dveřmi u kuchyně a vyšla do poschodí. Přinesla si jen malou tašku a vybalila si věci ve svém pokoji. Nedovedla si vysvětlit, proč není schopná posbírat odvahu a nastěhovat se do Danielova pokoje. Vždyť přece všichni už o jejich vztahu vědí.

Sešla pomalu dolů a Daniela našla u psacího stolu v knihovně. „Nevyrušuji?“

„Za takové vyrušení musím jen poděkovat,“ usmál se a rozevřel směrem k ní náruč.

Když k němu přistoupila, posadil si ji na klín. „Chybělas mi.“

„Byla jsem pryč jen dvě hodiny, ale i tys mi chyběl.“ Objala ho okolo krku. „Určitě máš hodně práce a starostí.“

„Aspoň telefony přestaly vyzvánět. Hovory přebírá záznamová služba.“

„A kde jsou ostatní?“

„Josie šla pro dopisy k Amelii, Kerry se prochází v zahradě a Alex by se měl každou chvíli vrátit.“

„Kdy přijde poručík?“

„Telefonoval, že se trochu opozdí.“

„Co je to?“ zeptala se Laura a ukázala na papíry ležící na stole.

„Projekt leteckého navigačního systému,“ odvětil.

„Myslela jsem si, že se zabýváš financemi,“ překvapeně podotkla.

„Většinou ano, ale tohle je můj koníček.“

Víc nestihl říci, protože do knihovny vešel Alex v džínách a pulovru, i když v ruce měl elegantní diplomatku.

„Máme to,“ oznámil.

Laura vypozorovala, že Daniel ztuhl. „Nechám vás o samotě.“

„Ne, zůstaň.“

„Stalo se něco?“ zeptal se Alex váhavě.

„Telefonovali mi, že přesunuli schůzi na pozdější termín. Pokud do té doby nepředložím správní radě dokumentaci, bude to můj konec.“

Laura se zmateně dívala z jednoho na druhého. „Danieli?“

„To je moc dlouhý příběh,“ vysvětloval Daniel. „Zkrátka, Peter nám pravděpodobně ukradl dokumentaci elektronického systému, který byl určen

pro armádu. Pokud se ukáže, že se ztratil, vláda určitě nebude nadšená.“

„Ale jestli to vzal Peter…“

Daniel zakroutil hlavou. „Je to narafičené tak, jako kdybych tu dokumentaci vzal já. Peter mi zřejmě ukradl identifikační kartu a dostal se do trezoru. Ó V záznamech stojí, že naposledy jsem ho otvíral já.“

„Každý přece musí vědět, že bys to neudělal,“ namítla.

„Proti faktům nic nezmůžu,“ mávl rukou Daniel. „Alexi, našels tu druhou schránku?“

„Ano. Spolehl jsem se na svůj instinkt a znovu jsem to zkusil v Macone. Vyšlo to.“

„Mezi Petrovými věcmi jsme našli klíč od bankovní bezpečnostní schránky,“ objasňoval Daniel Lauře. „Doufali jsme, že tam najdeme dokumentaci. Bohužel, doufali jsme marně.“ Obrátil se k Alexovi: „Co bylo v té druhé?“

„Nenašel jsem ani dokumentaci, dokonce ani peníze,“ odpověděl Alex, položil diplomatku na stůl a otevřel ji. Vyjmul z ní několik magnetofonových pásků a čtyři videonahrávky. „Chceš hádat, co na nich je?“

Daniel si začal prohlížet magnetofonové pásky. Každá byla označena ženským jménem – Andrea, Melissa… Na jedné z videonahrávek bylo napsáno Gretchen. „Proboha!“

„Pokud je ještě nevydíral, určitě to mínil udělat později,“ poznamenal Alex.

„Teď je mi jasné, odkud měl peníze na ty své hazardní hry.“

„Je to tak,“ přitakal Alex. Vložil pásky zpátky do diplomatky a dodal: „Zničím je.“

„Ne,“ zaprotestovala Laura. „Musíte těm ženám oznámit, že všechno skončilo. Dejte jim ty pásky, jinak si nebudou jisté, že ve vydírání nebude pokračovat někdo jiný.“

Daniel se podíval na Alexe. „Má pravdu.“

„Dobře. Vůbec se na to netěším, ale pokusím se vyřídit to co nejdiskrétněji,“ ustoupil Alex.

„Všechny ty ženy měly navíc motiv. Možná Petra zavraždila některá z nich,“ zamyšleně dodala Laura.

Když se Alex podíval na Daniela se zdviženým obočím, Lauře bylo jasné, že tuto možnost už zvažovali.

Daniel se opřel o opěradlo křesla a zadíval se na Lauru. „Nemyslím si, že by lidé měli brát zákon do vlastních rukou, ale v tomto případě jsou moje sympatie na straně žen, které Peter vydíral. Pokud některá z nich považovala tento způsob za východisko ze zoufalé situace, možná na to měla právo.“

„Jinými slovy,“ vysvětloval jí Alex, „nebudeme o tom informovat policii.“

„Vy s tím rozhodnutím souhlasíte?“

„Ano. Vždycky jsem říkal, že Peter by si zasloužil, kdyby se jeho milenky jednou konečně vzpamatovaly a pomstily se mu za jeho podlost. Připouštím však, že z pohledu právníka to není korektní postoj, proto vás prosím, abyste to nerozšiřovali.“ Usmál se a podíval na Danie1a. „Tyhle věci zatím necháme doma. Zamknu je do svého sejfu a vypátrám ty dámy.“

„Děkuji, Alexi.“

„To nestojí za řeč.“ Alex vzal diplomatku a odešel.

„Teď už chápu, proč jsi mi to nechtěl povědět,“ zašeptala Laura. „Muselo to být strašné, když jsi zjistil, co Peter prováděl.“

„Nejhorší na tom je, že jsem nikdy nepochyboval, že by toho byl schopen. Překvapila mě jen krádež té dokumentace.“

„Proč? Myslel sis, že tak daleko by nezašel?“ Daniel si povzdechl. „Nevěřil jsem, že by prodal státní tajemství cizí zemi, a vůbec by mě nenapadlo, že by to narafičil tak, aby podezření padlo na mne.“

„Nenáviděl tě?“

„To jsem si nemyslel.“ Daniel se zamračil a zadíval na papíry rozložené po stole. „Pokud…“

Na pootevřené dveře zaklepala Josie. „Přišel Brent. Přeje si, abychom všichni přišli do předního salonu.“

Daniel přikývl. „V pořádku.“ Odložil papíry do zásuvky psacího stolu a poznamenal: „Mám neblahé tušení, že Brent nám oznámí, že Anne určitě někdo strčil.“

„Vždyť jsme věděli, že je to velmi pravděpodobné,“ připomněla mu Laura.

„Podle mne to byla nešťastná náhoda,“ prohlásil a vstal.

„Určitě.“ Vzali se za ruce a vykročili ke dveřím.

„Byla jsem celý večer ve svém pokoji,“ chladně oznámila Amelie. „Psala jsem dopisy.“

„Nepodívala jste se z okna? Neslyšela jste něco?“ zeptal se Brent.

„Ne.“ Amelie seděla vzpřímená jako obvykle a nepřátelským pohledem provrtávala Landryho. „Jak to myslíte, že ji někdo strčil?“

„Jak jsem to řekl, paní Amelie. Při pitvě se našly na Annině rameni podlitiny, které jasně naznačují, že ji někdo prudce strčil.“

„Snad si nemyslíte, že jsem to byla já?“ pohoršila se Amelie.

„Pochybuji, že máte tolik síly, abyste ji byla schopná přehodit přes zábradlí,“ připustil Brent. „Ale Anne byla štíhlá, takže to zase nemuselo být tak těžké, zejména pokud ztratila rovnováhu.“

„Vůbec jsem nevyšla ze svého pokoje,“ důrazně zopakovala Amelie.

„Na sobotní večer máme všichni alibi,“ podotkl Alex.

Brent na něho pohlédl: „Každý z vás měl příležitost vyklouznout ven, dokonce ani po večeři jste nebyli všichni spolu.“

„Jenže nikdo z nás ven nešel,“ suše dodal Alex.

„Smrt nastala podle soudního lékaře mezi osmou večer a jednou hodinou v noci,“ pokračoval Brent. „Ty sám jsi řekl, že okolo desáté jste se rozešli.“

„Někteří z nás odešli ve dvojici,“ namítl Alex a podíval se na Daniela a Lauru. Madeline, která obyčejně seděla na pohovce vedle místa, kde stáli, se zatím nevrátila z návštěvy.

Brent zakroutil hlavou. „Na právnické fakultě tě určitě učili, že alibi, které si vzájemně dosvědčí milenci, je dost pochybné.“

„Pokud však nemáš důkazy, které by alibi vyvracely, musíš ho přijmout,“ zakontroval Alex.

„Zatím ho přijímám.“ Brent se podíval na Kerry, a když k ní promluvil, tón jeho hlasu už nebyl tak neosobní. „Jelikož lékař posunul čas smrti, musím se vás zeptat, zda jste v sobotu večer viděla Anne v zahradě, nebo si s ni povídala.“

„Ne.“ Kerry se na něj klidně podívala. „To bych si určitě pamatovala, protože Anne tam nerada chodila.

Překvapilo by mě, kdybych ji viděla v zahradě.“ Vtom do salonu rychle vešla Madeline. Kupodivu nebyla dokonale upravená jako obyčejně. Vlasy měla trochu rozcuchané a svetr jí na jedné straně sklouzl z ramene. Pohled měla však jasný a v ruce nesla dlouhou plastovou tubu, malý zápisník a velkou obálku.

Vše položila na konferenční stolek před Daniela. „Tady to je,“ vykoktala zadýchaná. „Říkala jsem ti, že vím o všech Petrových tajemstvích.“

Daniel vzal do rukou tubu, otevřel ji a vytáhl z ní srolovaný svitek technických nákresů. Očividně se mu ulevilo a vrátil jej nazpět do tuby.

„Je to…?“ zeptal se Alex.

Daniel přikývl a podíval se na Madeline. „Kde to bylo, mami?“

Usmála se. „V jedné z Petrových skrýší. Já vím o všech.“

„A víš, co to je?“ zeptal se Daniel a ukázal na tubu.

Přikývla. „To je dokumentace, kterou ukradl, protože ho o to požádala Amelie,“ odvětila věcně.

V místnosti se rozhostilo hrobové ticho. Laura ztuhla překvapením, bloudila pohledem po tvářích, které ji obklopovaly, a na všech viděla ohromení. Dokonce i Brent Landry byl zaražený, ale nic neřekl.

Ticho přerušila až Amelie. „To je absurdní, Madeline,“ namítla a nervózně se zasmála. „Proč bych to dělala?“

Madeline se na ni podívala. Usmívala se, očividně potěšená, že ona jediná znala Petrova tajemství. „To je přece jasné, Amelie. Chtěla jsi zničit Daniela.“

„Proboha,“ neudržel se Landry. Ostatní se tvářili zděšeně.

Přirozeně, s výjimkou Amelie. „Musíme zavolat lékaře, Madeline," poznamenala ironicky. „Zřejmě by měl zkontrolovat, jaké léky užíváš."

Madeline se podívala kolem sebe. „Já vím, co říkám, Amelie," řekla pomalu. „Je to pravda. Peter měl prodat ty papíry někomu ze Středního východu, už si přesně nepamatuji komu. Všechno ale zosnovala Amelie. Udělala to už předtím a s těmi lidmi ještě pořád udržuje kontakty."

„Kdy předtím to udělala?" zeptal se Daniel s kamennou tváří.

„Ve čtyřicátých letech. Bylo to v době války, i těsně po jejím skončení. Miluje peníze, ráda si kupuje drahé věci a měla přístup k materiálům, které firma dodávala armádě. Peter si myslel, že David na to přišel. Proč by ho jinak zabila?"

„Zbláznila se," zasyčela Amelie. „Nevidíte to? Proboha, Danieli, nechápeš, že jsou to bludy, že je velice nemocná?"

Daniel se na ni ani nepodíval, jen upřeně hleděl na Madeline. „Prodala vojenská tajemství nepřátelům?"

„Ano. Davidovi se výborně dařilo a dostával hodně státních zakázek. Amelie mu v té době pomáhala vést účetnictví, takže se ke všemu lehce dostala. Tehdy však neprodala originály, ale kopie. Petrovi vysvětlila, jak to udělala, a dala mu adresy lidí, s nimiž se měl zkontaktovat. Většinou byli už mrtví, ale jeden známý jí našel nového zprostředkovatele."

Daniel se zhluboka nadechl. „Proč Peter ještě neprodal ty plány?"

Madeline zesmutněla. „Měl se s tím člověkem setkat v ten večer kdy ho zabili. Nemohl se rozhodnout, zda jít na tu schůzku. Čím déle o tom

uvažoval, tím víc byl přesvědčený, že by to neměl dělat. Když ho zabili, myslela jsem si, že ho zavraždil ten zprostředkovatel a pravděpodobně si vzal i dokumentaci. Proto mě ani nenapadlo jít se podívat do Petrovy skrýše.“

„Proč jsi nám nic neřekla, mami?“ zeptal se Daniel s mírnou výčitkou v hlase.

Na tváři se jí objevil úžas. „Protože to bylo tajemství. Jak to, že to nechápeš? Nemohla jsem ho přece prozradit…“ Přejela si rukou po čele a dodala: „Kromě toho jsem byla rozrušená, toužila jsem jen spát a na všechno zapomenout.“

„Říkala jsem ti, že přišla o rozum,“ ostře se ozvala Amelie. „Nechápeš, o co se Peter pokoušel? Kdyby tě zničil, správa firmy by přešla do jeho rukou.“

„Ne, Amelie,“ namítl Daniel. „Formálně stojíš v čele firmy přece ty, takže nejdřív by se musel zbavit tebe. To by se mu ale nepodařilo, protože se nevyznal v podnikání.“

Amelie stiskla rty a v očích se jí zablesklo. „Když Peter něco chtěl, musel jít za tebou a žebrat. Nesnášel to, ponižovalo ho to. To on tě chtěl zničit, Danieli. Velmi tě chtěl vidět poníženého a bezmocného.“

„Myslel jsem si, žes po tom toužila ty.“ Daniel položil plastovou tubu na stolek, vzal do rukou zápisník a pomalu ho prolistoval. „Jsou tady jména, data i způsoby navázání kontaktů. Pochybuji, že by Peter znal obchodníky se zbraněmi, kteří se narodili o čtyřicet let dříve než on.“

„Nemluv hlouposti!“ okřikla ho Amelie.

Daniel se na ni podíval. „Lituji, Amelie. Peter si zapsal i tvoje instrukce, jak použít mou identifikační kartu, aby se dostal do trezoru. Zapomnělas, že si stále

všechno zapisoval, aby to nezapomněl? Nebo jsi doufala, že ti všechno vyjde, a potom už na tom nebude záležet?“

Amelie na něj nenávistně pohlédla. „Snad sis nemyslel, že chci zbytek života strávit ve tvém stínu, Danieli? Zaujal jsi místo, které patřilo mně.“

„Řídila jsi rodinou firmu tak, že jsi ji dostala na pokraj bankrotu, Amelie,“ suše poznamenal Daniel a upřeně na ni hleděl. „A to jsem měl jen přihlížet?“

„Nic takového by se nestalo,“ odsekla Amelie.

„Opravdu? Stačilo, aby sis byla koupila ještě jeden diamantový náhrdelník, ještě jednoho neschopného dostihového koně – a nikdy bychom se z toho nevzpamatovali. Musel jsem ti zabránit rozhazovat peníze.“

„Byly to ale mé peníze!“ namítla zlostně. „David mě ustavil správkyní rodinného majetku…“

„Jenže kdoví, co vlastně zamýšlel. Zjistil jsem, že se měl setkat s Prestonem Montgomerym přesně v ten den, kdy zemřel. Chtěl sepsat novou závěť. Zvláštní shoda okolností, že?“ zadíval se na ni Daniel.

Amelie zaťala zuby, zamračila se, ale mlčela.

„Možná Peter správně uvažoval,“ pokračoval Daniel, „když usoudil, že David musel vědět, cos provedla. Jak to vlastně tehdy bylo? David ti řekl, že změní závět, a tys ho proto něčím praštila a zabila, Amelie?“

„Zbláznil ses stejně jako Madeline,“ chladně odsekla Amelie.

„Nezbláznil jsem se, ale na minulosti teď už nezáleží. Stalo se to dávno a nikdo ti to nemůže dokázat. Prošlo ti to. Jenže nechat tě, abys ještě zruinovala rodinu, to jsem nemohl připustit.“

„A nemohl ses při tom obejít bez toho, abys mě ponižoval a ohrožoval moji autoritu dokonce i v tomto domě? Domnívám se, že ne. Líbilo se ti to stejně, jako tě teď těší vymýšlet si tyto…“

„Mám důkazy,“ přerušil ji Daniel. „Možná je načase, aby o tom věděli i ostatní. Jednala jsi neodpovědně, a kdybych předložil výkazy o hospodaření firmy soudci, zbavil by tě veškeré moci a autority. Zůstala by ti jenom apanáž a právo dožít v tomto domě. Ale neudělal jsem to. Nevláčel jsem tě po soudech, aby se o tom všichni dověděli.“

Amelie se najednou uklidnila. „To byla chyba, Danieli,“ řekla zamyšleně. „Nevyužil jsi toho proti mně, i když jsi to mohl udělat. Diky tomu jsem získala čas. Nemohla jsem se tě ale jen tak zbavit. Nechal jsi u advokáta dopis s důkazy proti mně, který se měl otevřít v případě tvé smrti. Zbylo mi tedy jen jedno – zničit tě.“ Amelie vstala. „Doufala jsem, že Peter se v tu noc setkal s tím zprostředkovatelem, a ten ho zabil, aby mu nemusel zaplatit. Věděla jsem, že se dozvíš o ukradených plánech, ale doufala jsem, že se brzy objeví v zahraničí a důkazy budou svědčit proti tobě. Mezitím jsem se musela postarat o to, abys pátrání po dokumentaci nevěnoval příliš mnoho času. Naštěstí, rozptýlení se nabídlo samo.“ Podívala se na Lauru a usmála se. „To šlo jako po másle.“

„Ale neuspěla jsi, Amelie,“ podotkl Daniel.

„Já jsem neudělala chybu,“ namítla Amelie. „To Peter selhal.“ Chraplavě se zasmála. „Na muže jsem se nikdy nemohla spolehnout.“

„Počínaje Davidem?“

„Ne. Počínaje mým otcem, ale to je dlouhý příběh. Jsem už unavená.“ Usmála se. „Možná vám ho budu vyprávět zítra.“

„Těším se na něj,“ zdvořile poznamenal Daniel. Amelie pomalu vyšla ze salonu s úsměvem na rtech.

Po chvíli ticha se ozval Brent. „Můžeš ji zažalovat,“ navrhl Danielovi.

„Nemůžu. Dokumentace se nedostala do cizích rukou a má pověst tak zůstane neposkvrněná. Navíc nemám důkaz, že Petra na tu krádež navedla ona.“

„Jestli zabila svého manžela…“

„Pokud máš chuť vyšetřovat vraždu, ke které došlo před čtyřiceti lety, přeji ti hodně štěstí. Jenže ani tehdy se nenašly žádné důkazy.“

„Možná zabila Anne…“ pokračoval Landry.

„Ne, ona to neudělala,“ přerušila ho Madeline. Daniel se podíval na matku a pomalu vstal. „Mami…“

„Nedívej se na mě tak, Danieli. Nechtěla jsem ji zabít. Jenže ustavičně mlela, že zná Petrova tajemství, a navíc je vyzrazovala. Když jsme se setkaly v zahradě, vyprovokovala mě. Údajně měl i taková tajemství, která neprozradil ani mně. Okřikla jsem ji, aby mlčela, a strčila do ní…“

Madeline nespokojeně zakroutila hlavou a dodala: „Samozřejmě, Petrova tajemství bych vám nikdy neprozradila, ale musela jsem dokázat, že Anne nezná všechna, jak tvrdila. Jen já jsem znala všechna jeho tajemství, jeho tajné skrýše…“ Hlas jí ztichl a usmála se.

Alex se konečně vzpamatoval z ohromení: „Tohle by před soudem neobstálo, Brente,“ rychle řekl. „Nepoučil jsi ji o jejích právech.“

„To nebyl výslech,“ podotkl Brent.

Madeline se na ně dívala, jako by mluvili nějakou cizí řečí. Upravila si svetr a zakroutila hlavou. „Už se blíží čas večeře, že? Měla bych se jít připravit…“

Když Madeline vykročila ke dveřím, Laura vstala. „Neměla by zůstat o samotě,“ poznamenala a vydala se za ní.

„Jdu s vámi,“ přidala se Josie.

Daniel se znechuceně podíval na zápisník, který ještě pořád držel v ruce. „Není za to odpovědná, Brente. Byla to nehoda.“

„To je přece jasné,“ přisvědčil Alex.

Brent zaváhal. „Popovídám si s okresním prokurátorem. Za daných okolností možná usoudí, že obžaloba by nikomu neprospěla.“

Daniel přikývl. „Děkuji ti.“

Brent kývl na zápisník. „Musím se na to podívat, Danieli. Petra možná zavraždil někdo, s kým se měl v ten večer sejít. Pokud tam jsou jména…“

Daniel chvíli váhal, ale potom mu zápisník podal. „Budeš diskrétní? Nemělo by se to dostat na veřejnost.“

„Vynasnažím se.“ Brent se zachmuřil. „To znamená, že nechceš proti Amelii nic podniknout? Vždyť tě chtěla zničit.“

Daniel se opřel a vzal si ze stolku velkou obálku. „Chtě nechtě, musím. Kdyby neměla přístup k informacím o nových projektech, něco takového by se vůbec nemohlo stát: Jenže pokud má z právního hlediska v rukou moc…“

„Chceš to dát k soudu?“ zeptal se Alex.

„Už nemám na výběr.“

Brent se podíval z jednoho na druhého. „Potrestáš ji jen tím, že ji veřejně vyhodíš z firmy?“

„To by byl pro ni ten nejhorší trest," připomenula mu Kerry.

„Jenže ona kromě toho pravděpodobně zabila svého manžela," namítl Brent. „Možná je odpovědná i za Petrovu vraždu, a dokonce jsem měl dojem, že by neváhala odstranit i tebe, Danieli, kdyby si byla jistá, že jí to projde. Nezaslouží si vyšší trest?"

Daniel se upřeně podíval na Brenta. „Spravedlnost nakonec vždy zvítězí. Přijde doba, kdy se Amelie bude muset postavit před ten nejvyšší soud jako každý z nás," prohlásil se skálopevným přesvědčením.

Kerry vstala. „Doprovodím vás, Brente."

Když vyšli ze salonu, Alex vstal a vzdychl si. „To byl zase den. Jdu zatelefonovat lékaři. Mám mu říct všechno?"

Daniel pokrčil rameny. „Tolik, kolik je potřeba, aby jí mohl pomoci."

Alex přikývl. „Víš, co se mi zdá na tom všem nejneuvěřitelnější?"

„Co?"

„Že pořád nevíme, kdo zabil Petra. Dokonce se to možná ani nikdy nedozvíme."

Kolem sedmé zaklepala Laura na Danielovy dveře. Když vešla, našla ho sedět v křesle u vyhaslého krbu.

„Přišel Madelinin lékař," oznámila mu a přisedla si k němu na nízkou židli.

Rozvážně přikývl. „Měla bys něco sníst."

„Chtěla jsem na tebe počkat."

„Nemám hlad."

„Odejdu, jestli chceš být sám."

Chytil ji za ruku. „Nechoď. Potřebuji tě, lásko moje jediná.“

„Tak zůstanu,“ svolila a pohladila ho po tváři. Danielův obličej zněžněl.

„Miluješ mě, Lauro?“ zeptal se nejistým hlasem.

Připadalo jí zvláštní, že ji jeho otázka nepřekvapila. „Vždycky jsem tě milovala, dokonce ještě dřív, než jsem tě vůbec znala. Věděls to?“

Daniel zavřel oči. „Já tě taky miluji už odnepaměti. Panebože, tak nesmírně dlouho…“

Laura se k němu přitulila. Snažila se dát mu vše, co potřeboval.

„Zůstaň u mě,“ zašeptal. „Dovol mi, abych tě chvíli držel v náručí.“

V ten večer se Laura přestěhovala k Danielovi.

V tu noc se stalo ještě něco. Amelie ukončila dlouhou historii násilných smrtí v rodině Kilbournových. Zemřela klidně, ve spánku.

16

O týden později stála Laura před malířským stojanem, po chvíli odstoupila od plátna, nepřítomně pokývala hlavou a odložila štětec do terpentýnu.

„Hotovo?“ zeptal se Daniel.

„Hotovo,“ odpověděla s úsměvem.

Přistoupil k ní, objal ji kolem pasu a oba se zkoumavě zadívali na Ameliin portrét. Zobrazoval elegantní dámu v černých šatech, jaké se nosily na přelomu století. Seděla v proutěném křesle s vysokým vějířovitým opěradlem mezi bujnými tropickými rostlinami. Její tmavé oči působily velice tajnůstkářsky, záhadně se usmívala a její mírně vysunutá brada prozrazovala bezohledný egoismus.

„Vystihlas ji,“ prohlásil Daniel. „Blahopřeji ti. Jsi skvělá malířka.“

Laura se usmála. „Získala jsem sebedůvěru. Když se mi podařilo dostat na plátno Amelii Kilbournovou, teď už namaluji kohokoliv.“

„Obraz pověsíme do jejího salonu.“

„Myslím, že by souhlasila,“ přisvědčila Laura.

Amelii by možná také potěšilo i to, že její smrt vyvolala senzaci. Po Petrově vraždě a smrti Anne se objevily spekulace, že spáchala sebevraždu, dokonce že ji možná zavraždili. Pitva však jasně prokázala, že Amelie zemřela na infarkt.

Uplynulý týden byl těžký pro všechny. Okresní prokurátor se na základě lékařské zprávy rozhodl neobžalovat Madeline, takže smrt Anne byla oficiálně prohlášena za tragickou nehodu. Přirozeně, i to bylo sousto pro bulvární noviny. Navíc vyšlo najevo, že

Amelie zanechala značný majetek, který patřil jenom jí, a tak se Daniel s Alexem celý týden zabývali právními záležitostmi.

„Už jste skončili?“ zeptala se Laura.

„Dnes jsme sice skončili s prací v kanceláři, ale bude trvat celé měsíce, než přezkoumáme Ameliinu závěť a dáme vše do pořádku. Ostatní záležitosti můžeme vyřídit i doma. Alex se pořád pokouší vypátrat ty ženy, které Peter pravděpodobně vydíral. Musí si popovídat i s mámou. Potřebujeme mít jistotu, že jsme objevili všechny Petrovy skrýše.“

„Alex je teď u Madeline?“ zeptala se Laura.

Daniel přikývl. „Chce mít Petrovy lumpárny z krku.“ Vydali se do knihovny a cestou Laura poznamenala: „Josie byla dopoledne u Madeline. Rozumějí si spolu, takže s její pomocí Alex možná snáz najde to, co ještě zůstalo ukryté.“

V krbu hořel oheň a závěsy byly roztažené, takže knihovna nevypadala tak ponuře jako dříve. Sedli si na pohovku.

„Jsem ti velmi vděčný, že jsi o mámu pečovala,“ pousmál se na ni Daniel.

Laura zakroutila hlavou. „Nejen já, ale i Josie a Kerry. Kromě toho dostala Madeline nové léky a zdá se, že jí pomáhají. Myslím, že se uzdraví.“

„Nevím, jak bych to byl bez tebe všechno vydržel. Moc tě miluji.“

Laura ho pohladila po tváři. „I já tě miluji.“

„Slíbil jsem, že ti dopřeju dost času, aby sis na náš vztah zvykla. Nikdy jsem ale ani na chvíli nepochyboval, že s tebou chci žít do konce života. Provdej se za mě, Lauro.“

Zkoumavě se na něj podívala. „Víš, že to opravdu chceš?“

Daniel přikývl. „Od začátku jsem věděl, že patříme k sobě. Tys to nevěděla? Necítilas to?“

„Cítila,“ odvětila váhavě, jako by se obávala svých citů. „Nechápu, odkud se to vzalo, ale… Vím, že tě miluji, Danieli. Vždy jsem tě milovala.“

„Řekni, že si mě vezmeš.“

„Ano. Provdám se za tebe.“ Objala ho kolem krku. Daniel si ji přivinul těsněji k sobě a políbil ji.

Do knihovny vešel Alex. „Promiňte, moji milí,“ nenuceně se omluvil.

Laura se napřímila a podívala na velkou krabici, kterou Alex položil na konferenční stolek. „Co to je?“

Alex si sedl na pohovku. „Madeline říká, že ji Peter požádal, aby mu to ukryla. Měla ji v šatníku. Říká, že si tam občas odkládal nějaké věci. Madeline se ale nikdy nepodívala, co to bylo – protože to byla jedna z jeho skrýší.“ Podíval se na Daniela. „Měl by ses na to podívat.“

Daniel se zamračila otevřel krabici. Byly v ní různé předměty a kusy oblečení: droboučké porcelánové hodinky, vyšívaná záložka do knihy, parfémovaná svíčka, zlatý náramek, dámské hodinky, vějíř, poloprázdná lahvička drahého parfému, hedvábná šála, semišová rukavice a světle růžové dámské kalhotky.

„Přišel jsem na to podle těch kalhotek,“ vysvětloval Alex.

„Proboha, myslel jsem si, že s tím přestal, když byl na univerzitě,“ zabručel Daniel.

„S čím?“ zeptala se Laura.

Vzdychl si. „To jsou trofeje, miláčku. Na střední škole začal Peter sbírat osobní věci děvčat, s nimiž se

vyspal. Vlastně ty věci kradl. Když jsem to zjistil, řekl jsem mu, že je to nechutný zlozvyk, a on slíbil, že s tím přestane. Ale zřejmě v tom pokračoval.“

„Možná to jsou staré věci,“ namítl Alex. „Faktem je, že podle Madeline tam občas něco nového přidal. Pokud říká pravdu…“

Laura zvědavě nakoukla do krabice. Mezi věcmi zahlédla šálu a měla dojem, že ji už někde viděla. Vzala ji a pozorně si ji prohlédla. Objevila na ni monogram.

Nakonec si uvědomila, proč jí připadala povědomá.

„Proboha,“ zašeptala.

Daniel ji položil ruku na koleno. „Co se stalo, Lauro?“

Vyděšeně na něj pohlédla. Doufala, že se mýlí, ale zároveň se bála, že má pravdu. „Myslím, že vím, kdo zabil Petra.“

Laura otevřela obálku, kterou jí Dena nechala v domě u vrátného, ale usoudila, že to teď může počkat. Určitě je to poslední část příběhu o zrcadle. Obálka byla dost silná, ale Laura odolala pokušení do ní nakouknout.

Když se ozval zvonek, šla otevřít dveře, za kterými stála Cassidy. „Ahoj. Už jsem tě neviděla přes týden.“

„Promiň, Cass. Tolik se toho stalo.“

Cassidy přikývla. „O tom nepochybuji. Četla jsem noviny. Zase jsi přišla jen na chvíli?“

„Ano.“ Laura připravila pro Cassidy šálek kávy a sedla si proti ní. Potom vyndala z kapsy džínů poskládaný kus hedvábí. „Nejdříve ti vrátím tohle.“

„Propána krále! Kdes to našla? Bála jsem se, že jsem ztratila dárek, cos mi dala k narozeninám. Kde byl?“

Laura se zhluboka nadechla. Mrazilo ji, protože až dosud doufala, že se mýlila. „V krabici se sexuálními trofejemi, která patřila Petru Kilbournovi.“

Cassidy se zadívala na šálu a zbledla. „Mohla jsem si myslet, že si dělá čárky,“ řekla po delší chvíli.

„Seznámila ses s ním v bance, že?“ zeptala se Laura.

Cassidy přikývla. „Někdy k nám chodil, ale většinou vyřizoval finanční záležitosti své babičky. Zpočátku se mnou jen flirtoval, ale asi před půl rokem mi navrhl schůzku.“

„Zamilovala ses do něj?“

„Až po uši.“ Cassidy se smutně usmála a konečně odtrhla oči od šály. „Poprvé v životě jsem se cítila s mužem jako jedno tělo i duše.“

Laura udiveně zakroutila hlavou. „Nikdy ses mi o tom nezmínila, Cass. Proč?“

„Věděla jsem, že by se ti to nelíbilo. Byl přece ženatý. Kromě toho mi připadalo úžasné mít tajného milence.“

„Proto jsem ho tady nikdy neviděla?“

Cassidy přikývla. „Nechtěla jsem, aby chodil ke mně. Petr sice zbožňoval pohodlí a určitě by raději spal u mě než v motelu, ale já jsem to odmítla. Namlouvala jsem si, že když nespí v mé posteli, je to jako by nepodváděl svou manželku. Mimochodem, vůbec se s ní nemínil dát rozvést.“

„Jak to dopadlo?“

„Jak asi?“ Cassidy se trpce zasmála. „Omrzela jsem ho. Stejně jako ho omrzely ostatní ženy, které svedl.

Přilnula jsem k němu, snila o krásné budoucnosti, ale on už pokukoval po jiné. Po vlastní sestřenici. Určitě ho lákalo zakázané ovoce.“

„Jak jsi se dozvěděla o Anne?“

„V průběhu té dražby. Nesetkala jsem se s ním už déle než týden a byla jsem zoufalá. Proto jsem tě přemluvila, abychom tam šly. Tušila jsem, že se mě už chce zbavit, ale nechtěla jsem tomu uvěřit. Nemohla jsem. Příliš jsem ho milovala a nemohla jsem se smířit s tím, že on mou lásku neopětuje.“

Lauře se sevřelo hrdlo, ale přinutila se hovořit klidně. „Vidělas ho tam? Když jsme se rozešly?“

„Ano. Doufala jsem, že se mi nějak podaří dostat do domu, nebo ho zahlédnout oknem. Proklouzla jsem vedle strážníků dozadu za dům. Nakonec jsem ho skutečně uviděla. Byl ve skleníku s Anne. Objímali se.“

„Tak proto jsi byla tak navztekaná, a ne kvůli tomu stolku, cos chtěla koupit.“

„Překvapuje mě, že sis toho všimla. Byla jsi úplně zaujatá tím zrcadlem.“ Cassidy pokrčila rameny.

„Řekla bys mi tehdy pravdu, kdybych se tě zeptala, proč se zlobíš?“

„Pravděpodobně ne.“

„Co se stalo v ten večer, Cass?“

Hezká blondýnka se zamyslela. „Slyšela jsem, jak říká Anne, že se setkají v motelu. Uvědomila jsem si, že už zašli moc daleko. Stali se milenci. Týden předtím spal se mnou, a ten večer už měl schůzku se svou sestřenkou. A dokonce ne první.“

„Cos pak udělala?“

Cassidy se rozpačitě zavrtěla a podívala se na Lauru. „Samozřejmě, šla jsem tam. Nejdřív jsem jela

na večírek s tím mladíkem, se kterým jsem se předtím několikrát setkala. Podařilo se mi však nenápadně zmizet, protože téměř všichni už byli opilí.“

„Ty taky?“

„Já ne. Řekla jsem svému společníkovi, že budu řídit, aby mohl pít. Do motelu jsem jela jeho autem a dorazila jsem tam krátce po jedenácté.“

Laura zavřela oči a tiše se zeptala: „Mělas v úmyslu ho zabít?“

„Vím, že bys raději slyšela, že jsem to neplánovala, ale pravda je, že jsem o tom uvažovala. A to velmi chladnokrevně. Dokonce jsem našemu hostiteli ukradla nůž a ukryla jsem si ho do kabelky. Pro každý případ. Ale nemuselo se to stát. Kdyby Peter jen…“ Pohodila hlavou. „Jenže on už o mně nechtěl ani slyšet.“

„Jak se to stalo?“

„Anne právě odcházela,“ zachmuřeně pokračovala Cassidy. „Zaparkovala jsem, abych viděla na dveře jejich pokoje. Doprovodil ji k nim – měl na sobě jen ručník kolem boků. Chvíli jsem čekala v autě, potom jsem zaklepala na dveře.“

„Nebyl překvapený, když tě uviděl?“

„Byl. Jenže Peter se domníval, že díky svému šarmu vybruslí z každé situace. Myslím, že si vůbec neuvědomoval, jak jsem rozzuřená.“

Laura ztěžka polkla. „Asi ho to opravdu nenapadlo.“

„Nepamatuji si, jak jsem to udělala. Nejdřív jsme si povídali, ale vůbec nevím, co říkal. Kromě jedné věci. Připomněla jsem mu, že ho miluji. Řekla jsem, že mu odpustím poměr s Anne, a chci jenom to, aby i on miloval mě. Myslím, že bych si byla i klekla a žebrala. Peter se však rozesmál. Posmíval se mojí lásce,

vysmíval se mému citu. Potom si vzpomínám už jen na to, že jsem se na něj dívala a on byl mrtvý.“

„Cos udělala s nožem?“

„Zastavila jsem se na našem parkovišti a zamkla jsem ho do kufru svého auta. Později jsem ho zahodila do kanálu.“ Cassidy pokrčila rameny. „Ten večer jsem se znovu vrátila na večírek a vím, že si nikdo ani nevšiml, že bych vůbec byla někde pryč.“

„Proboha, Cass!“ bezmocně vzdychla Laura. „Ani já jsem si na tobě vůbec ničeho nevšimla. Žádné změny.“

„Vždycky jsi říkala, že si všechno ukládám do zvláštních přihrádek. Myslím, že máš pravdu.“ Cassidy se napřímila. „Tak, to je můj příběh. Nahrála sis mé přiznání na magnetofonovou pásku, Lauro?“

„Ne, ona ne,“ ozval se neznámý hlas. „Ale já jsem si to nahrál.“

Cassidy se obrátila a podívala se do chodby, která vedla do Laurřiny ložnice. Vyšli odtud dva muži. Oba byli vysocí, ale jeden z nich byl štíhlejší, tmavovlasý, měl hezký obličej s ostrými rysy. Viděla je oba v televizi.

„Vy jste Landry,“ hlesla. Podívala se na mohutného muže s drsným obličejem, který kráčel za ním, a dodala: „A vy jste Daniel. Předpokládám, že se s Laurou oženíte.“

Daniel přikývl a soucitně se na ni podíval. „Ano.“

„A budete navěky šťastní.“ Cassidy sklouzla z vysoké barové židle a usmála se. „Po takovém konci jsem toužila i já. Myslela jsem, že si to zasloužím. Rodiče mě pořád ujišťovali, že jednoho dne mě potká štěstí. Jenže zřejmě nikdy neslyšeli o Petrovi Kilbournovi.“

„Je mi to líto,“ řekl jí Daniel.

Překvapeně se na něj podívala. „Zdá se, že to myslíte vážně. I mně je to líto. Ale minulost se nedá změnit.“ Podívala se na Landryho. „Tak?“

Přikývl. „Cassidy Burkeová, zatýkám vás pro vraždu Petra Kilbourna. Máte právo nevypovídat…“

Laura ho už přestala poslouchat, přistoupila k Danielovi, objala ho a rozplakala se.

V pátek odpoledne si Laura vzpomněla na obálku. Přinesla si ji ke Kilbournovým a vložila do zásuvky v Danielově pokoji. Kromě kuchařky a dvou pokojských v domě nikdo nebyl.

Čekaly ji nejméně dvě hodiny samoty, a tak se rozhodla, že si konečně přečte Deninu zprávu. Zrcadlo zůstalo jedinou nevyřešenou záhadou.

V obálce našla několik popsaných stránek, knížečku vázanou v kůži a Denin vzkaz. *Nejdříve si přečti zprávu.*

Laura odložila knížečku a pustila se do čtení zprávy:

V roce 1952 si jistý Mark Coleman koupil ve starožitnictví nedaleko San Franciska stříbrné zrcadlo. Bylo mu tehdy třiadvacet let. Prodavač mu řekl, že pokud se zajímá o zrcadla, mohl by v sobotu zajít na dražbu, kterou organizovala místní církev. Prodávali věci, které jim odkázal Andrew Galvin, syn Bretta a Shelby Galvinových. Mark zašel na dražbu, koupil si mosazné zrcadlo a seznámil se s Catherine Archardovou.

Bylo jí tehdy osmnáct let a byla velmi zbožná. Kromě toho byla emocionálně a tělesně dost křehká.

Mark se jí dvořil velmi něžně a ohleduplně. Catherine psala v dopisech přátelům, že je velmi šťastna.

Po půl roce se zasnoubili, jenže na Štědrý den v roce 1954, týden před svatbou, se pohádali. Catherine nasedla do auta a odjela. Hustě pršelo, a tak se Mark vydal za ní. Catherine nebyla dobrá řidička, v jedné zatáčce přerazila zábradlí a havarovala. Než se Mark dostal k ní, auto začalo hořet.

Mark Coleman pro ni truchlil ještě i po deseti letech, kdy zahynul při leteckém neštěstí. Majetek odkázal dobročinné organizaci včetně zrcadla. Koupil ho starožitník ze San Franciska, ale v jeho obchodě není záznam o tom, komu ho prodal. V sedmdesátých letech zkrachoval a zboží z obchodu zlikvidovali. O zrcadle jsem nenašla žádné další informace. Stopa se ztrácí někde mezi lety 1964 a 1974.

P. S.: Nevím, co si myslet o deníku, který jsem přiložila ke zprávě, má přítelkyně z Kalifornie, která mi poslala zprávy týkající se Marka Colemana a Catherine Archardové, na něj náhodou narazila ve starožitnictví. Když jsem si ale deník přečetla, pochybuji, že to byla náhoda.

Laura zakroutila hlavou. Byla zvědavá, ale zároveň se cítila nesvá. Prolistovala deník a zastavila se u zápisu z dvacátého třetího října roku 1952.

Když mi prodavač řekl, že Andrew Galvin daroval majetek na dobročinné účely, nemohl jsem tomu uvěřit. Nebylo pro mě lehké pochopit to – smrt dítěte z předchozího života – ale poprvé jsem stál tváří v tvář faktům. Panebože, mohl jsem jet do San Franciska a setkat se s Andrewem, s mým synem z předchozího života! Mohl jsem ho poznat jako dospělého, když v té době by byl starší než já. Zvláštní a znepokojivé.

Neviditelná ruka osudu mě alespoň znova přivedla k zrcadlu – a ke Catherine. Její krásných osmnáct let. Musím být něžný, ohleduplný a nesmím ztrácet trpělivost.

Laura dlouho nehybně seděla a dívala se do prázdna. V hlavě jí vířily myšlenky – mnohé nevysvětlitelné události a pocity, které prožívala, začínaly najednou dostávat smysl.

Kolem páté Daniel vešel do ložnice, a když uviděl deník, úplně ztuhl. Rozhlédl se a uviděl ji stát u okna. Nesmírně se mu ulevilo.

„Lauro?“

Neobrátila se. „Říkals, že Davidovi nakreslil plán bludiště nějaký neznámý muž v baru,“ ozvala se roztržitě.

„Pověz mi o tom.“

Daniel si uvědomil, že dál už nemůže uhýbat, ani lhát. Zhluboka se nadechl a začal: „V roce 1955 byl David v San Francisku. V hotelovém baru potkal mladého muže, jemuž se stýskalo po snoubence, která před rokem zahynula. Před ním leželo na pultě mosazné zrcadlo s vyrytým ornamentem připomínajícím labyrint. Mladý muž toho hodně vypil a rozvykládal se. Vyprávěl Davidovi, že klenotník dal vzoru na zrcadle název Věčnost, protože muž, který si ho objednal, jím chtěl vzdát hold věčné lásce. David neustále hladil prsty ornament a Mark mu vyprávěl fantastický příběh o reinkarnovaných milencích. Povídali si až do svítání, a potom si mladý muž vzal zrcadlo a odešel. David nemohl na ten příběh zapomenout. Když se vrátil domů, dal vystavět bludiště. Jak vidíš, zapamatoval si ten vzor naprosto správně.“

„Zcela zřetelně je ho vidět jen z tohohle okna,“ zašeptala Laura. „Tohle byl Davidův pokoj‘ že?“

„Ano.“

Konečně se obrátila a opřela o okenní rám. Obličej měla klidný, ale z jejích očí nedovedl nic vyčíst.

„Lauro…“

„Ten truchlící mladý muž v baru jsi byl ty, že? Potkal ses s Davidem deset let předtím, než se narodil Daniel Kilbourne.“

Daniel přikývl. „Byl jsem to já. Pouze v jiném čase a s jinou tváří.“

„A truchlil si pro mě.“

Znova přikývl. „Tehdy jsem se dopustil chyby. Příliš brzy jsem ti o nás dvou řekl. Tvoje víra byla tak silná, že jsi takovou možnost nemohla připustit, i když ti o ní řekl muž, kterého jsi milovala. Polekalo tě to. Utekla jsi, a v tu noc jsi zahynula. Musel jsem dál žít bez tebe. Byly to nekonečné roky. Přísahal jsem, že takové chyby se víckrát nedopustím. Lauro. Neřekl bych ti pravdu, dokud bych nebyl přesvědčený, že jsi připravená vyslechnout ji celou.“

„Proto jsi nechtěl mluvit o zrcadle?“

„Ano.“

„Odjakživa jsem nesnášela Vánoce, jen jsem nechápala proč.“

Daniel k ní vykročil, ale Laura zdvihla ruku, aby ho zastavila.

„Jenže na nic si nepamatuji,“ namítla. „Někdy cítím, že… Ale nevzpomínám si.“

„Vím. To je kříž, který musím nést. Ve tvém vědomí se nevynořuje vzpomínka na mě. Lépe řečeno, na nás.“

„A co si pamatuješ ty, Danieli?“

„V dětství to byly jen útržky vzpomínek a sny. Jak jsem dospíval, vybavovaly se mi vzpomínky čím dál jasněji. V dospělosti jsem už znal pravdu a začal jsem tě hledat.“

„Ale co si pamatuješ?“

„Vím, že poprvé jsem tě viděl velmi dávno. Vzpomínám si na tvůj obličej, dokonce i na to, cos měla na sobě. Pamatuji si na doby, kdy jsme spolu zestárli, i na ty, kdy jsme společně žili jen krátce. Pamatuji si každé místo, kde jsme žili, každý dům, ve kterém jsme bydleli.“

„Skotsko,“ uvědomila si. „Namalovala jsem ho.“

Daniel přikývl. „Byli jsme tam šťastní.“

Zkoumavě se na něj podívala. „Nebyli jsme pokaždé šťastní?“

Zaváhal. „Neměli jsme to vždy lehké, Lauro. Stalo se, že jsem tě našel, když už jsi patřila jinému muži. Jindy naše životy skončily násilnou smrtí. Ale stále jsme k sobě patřili.“

„Proč si nechci dát ostříhat vlasy?“ zeptala se.

„Bydlelas v malé vesničce, a když jsem tě tehdy našel, bylas už vdaná. Otec tě provdal násilím. Bylo to nešťastné manželství, nenabízelo se nám žádné východisko, ale my dva jsme prostě museli být spolu Šíleně jsme riskovali. Když to tvůj manžel zjistil, strašně tě zmlátil a ostříhal ti vlasy. Velmi ti tím ublížil, a tehdy ses zařekla, že už ti nikdy nikdo neostříhá vlasy proti tvé vůli.“

„A jak to v tom životě skončilo?“

„Zabil jsem tvého muže a utekli jsme. Byl to těžký život, ale společně jsme všechno překonali.“

„Zní to neuvěřitelně,“ rozpačitě řekla Laura.

„Vím, lásko moje,“ promluvil k ni něžně. „Ale je to pravda, přísahám.“

„To zrcadlo nás pořád vedlo?“

Přikývl. „Ano, jenom nevím jak. Zjistil jsem, že existuje určité osudové určení, jímž se člověk stále řídí. A k tomu předurčení ho může přivést například zrcadlo. Od té doby, kdy jsem ho pro tebe dal vyrobit, pořád se nějak objevovalo při našem setkání. Tentokrát ale vůbec nevím, jak se dostalo do naší rodiny. Otec ho pravděpodobně našel v nějakém obchodě a daroval ho mámě. Vždycky jí kupoval krásné věci. Zrcadlo ji kdovíjak nezaujalo, proto asi skončilo na půdě. Když jsem četl jeho popis v seznamu předmětů určených ke dražbě, pomyslel jsem si, že je to možná právě to naše zrcadlo. Proto jsem Petra poslal, aby ho od tebe získal nazpět.“

„Když sis myslel, že je to naše zrcadlo, proč jsi poslal Petra?“ zeptala se.

„Bál jsem se,“ odvětil. „Bál jsem se, že se mýlím. Netroufal jsem si doufat, že tě najdu. Dlouhá léta jsem žil bez tebe. Když se Peter vrátil a řekl mi o tvé sbírce zrcadel, byl jsem si jistý, že jsi to ty. Zrcadla nás oba vždycky přímo fascinovala. Peter si mě proto dobíral, říkal, že jsme asi spřízněné duše.“

Daniel se zachmuřil. „Amelie to pravděpodobně zaslechla. Když jsi přišla, hned se o zrcadle zmínila Myslím si, že jí David vyprávěl, jak přišel na nápad postavit v zahradě labyrint. Proto tě k nám přivábila.“

„Chtěla bych vědět ještě jednu věc,“ zamyšleně řekla Laura.

Daniel k ní znovu vykročil, jako by se bál, že se jeho naděje rozplynou. „Co bys chtěla vědět, lásko moje?“

„Je to náš poslední život?“

Daniel se usmál. „Do budoucnosti nevidím, Lauro. Jen do minulosti. Jedno ti však můžu povědět. Vždy žijeme tak, jako by to měl být náš poslední život.“

Laura k němu přistoupila. „Tak bychom konečně měli začít, ne?“ zeptala se vážně.

„Lauro…“

„Miluji tě, Danieli.“ Objala ho a něžně se usmála. „Chci, aby tenhle náš život byl nejlepší ze všech.“

Když se Daniel skláněl, aby ji políbil, vůbec o tom nepochyboval.

KAY HOOPER
DŮM STÍNŮ

Published by arrangement with Bantam House, an imprint
of The Bantam Dell Publishing Group, a division of Random House,
Inc. All rights reserved.

Překlad z anglického originálu Finding Laura, vydaného
nakladatelstvím Bantam Books v roce 1997.

Přeložila: Eva Macháčková
Jazyková spolupráce: Marcela a Josef Kohličkovi
Grafická úprava obálky: Viola Vlčková
Odpovědná redaktorka: Eva Matějová

České vydání první.
Vydalo OTTOVO nakladatelství, s. r. o., Táborská 31, Praha 4,
v divizi CESTY, nakladatelství a vydavatelstvi, v roce 2000
jako svou 565. publikaci.

Sazba: Agentúra CESTY, s. r. o., Bratislava
Tisk: Těšínská tiskárna, a. s., Český Těšín

ISBN 80-7181-464-4 (CESTY. Praha.)